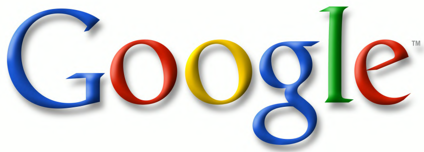
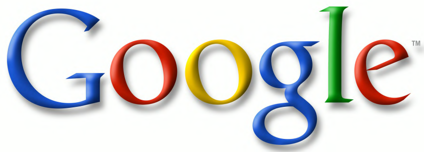
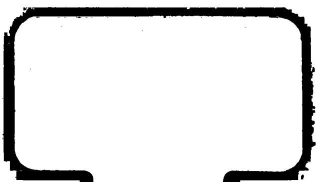

Oehlenschlägers

Tragødier.

2

Andet Bind:

Hagbarth og Signe.
Fostbrødrene.
Palnatoke.

Kiøbenhavn, 1842.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,
Badstuestræde Nr. 124.

Hagbarth og Signe.

(1814.)

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og } hendes Sønner.
Alger, }
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søkonge fra Throndhiem.
Hamund, hans Ven.
Halloge, Skiald.
Rinda, Fylla, flere Tærner.
Grib, Erik, Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skiult bag Træerne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. **Grim** og **Erik** komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norsk!
En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.
(Han blæser i Hornet.)

Den **norske Herold** kommer.

Hil Eder, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Ønsket!
Hvad vil I? Kommer Du med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;
Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler som en Vala, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis Du est for Ærlighed.

Normanden.

Seer I, med gyldne Mast, den lange Drage
Ved Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Throndhiem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kræfter,
Og bringe Siællands Egeløv til Norrig,
Ifald det lykkes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes paa danske Sletter.
Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp. —
De unge Konger, Alf og Alger roses
I Norden høit for deres Tapperhed;
Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,
At Asathor i Thrudvang maa bedømme,
Hvo af de Tre er bedst, skiøndt Alle Helte.

Han sender mig med Bøn til Dronningen,
At maatte hilse hende først i Hallen.
Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
Beredt, som han, at prøve Kræfter med
En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
Men Den, som æsker ud, bør underkaste
Sig dobbelt Fare. — Nu er alting sagt.
Viis os til Beras Gaard, og skaf os fri
Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

Erik.

Det vil Du ikke savne. Følger os!

(De gaae.)

Hagbarth kommer leende, med en Rose i Haand, fulgt af **Hamund.**

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder Hagbarth!
Plet ei din Kiortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,
At slig en ydmyg Skiønhed vilde saare?
At listig den kun lokked fra sit Løv,
For dybt at rive mig med sine Torne?
Hvad kalder man den skiælmske Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os derhiemme.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Nei,

Slig kiælen Væxt døer i vor Heltekuld.

Hamund.

Saa kiælen som den var, saa stak den Dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Agt for den.
Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.

Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;
Den grønne Hække bredes meer og meer,
Og voxer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Her giort et Jomfruran af Signes Hauge?
Løn som forskyldt, nu bløder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt.

Hamund.

Saa deilig som en Piges Mund; saa sød
Som hendes Kys, berørt af dine Læber.

Hagbarth.

En Alf, som giør mig kiælen med sin Dunst.

Hamund.

Dig kiælen? Der skal meget til! Men Hagbarth,
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide?

Hagbarth.

Det vil dog ikke nægtes os.

Hamund.

Jeg stoler
Paa Sønnerne; men Dronningen er grum.
Den ældste, Alf, er hendes Øiesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover noget, er det os.
Vi æske To mod Een.

Hamund.

Desuden — nu,
Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt. — Thi Hamund, man maa slaae
Af alle Kræfter. Usfel er den Kamp,
Der føres kun forfængeligt paa Skrømt.
Nei, Thor maa være med; Valkyrien
Maa svæve dybt; og Heimdal paa sin Bro
Oplukke Valhals blanke Kobberport,
Saasnart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begiærlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fest,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Guders Giæstebænk,
Og elskes af Valkyrien langt meer,
End gamle Graaskiæg, der i Kampen falder
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod Du aldrig paa det bøgerige,
Det skiønne Siælland. See Dig om engang!
Hvad siger Du om disse Bakker, Buske?

Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltedrømme,
Saa starblind for hver Lyst, som Skarensvend,
Der neppe saae sit lange Sværd tilende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den høitidelige Kæmpeskrift,
Som Diet skuer langtfra, som opløfter
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg det norske Field,
Som blotter kiækt sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og kiøler i en evig Snee sin Isse,
Mens røde Lyn slaae Skiærfet om dets Skulder;
Den hvide Fos, der høres milevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forfærdeligst og lysteligst i Døden;
Og Granen — rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Aukthors Tordenkil.
Det elsker jeg! Det er Natur! Det hæver
Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
Og Freyas Rok, som spinder Livets Traad.
Men — disse nydelige Myretuer —
Bikuber, om Du vil, for travle Bier —
For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
Men, reentud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tænkemaade
Maa vare længe ved; men Hagbarth, Hagbarth,
Jeg frygter, det er Uerfarenhed
Som taler af din Mund. Du est for ung,
Est end ei seilet Klipperne forbi,
Hvor fledsken Havfru lokker Skipperen
Med Elskovsviser i sin Malestrøm.

Hagbarth.

Desbedre! Den der overseer sin Fare
Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
End Du?

Hamund.

Jeg er ei smuk; og mine Skrammer
Bortskræmme Qvindens Blik. Desuden er
Jeg kold, og fænger ei saa let; i Strid
Opluer kun Valkyrien mit Bryst.
Du sværmer med en Skialds oprørte Blod,
Og synger varmt om din formente Kuld,
For at bevise ret, hvor kold Du est!

Hagbarth.

Jeg elsker Asathor og Hildurs Leeg;
Men derfor kan man gierne være varm.
Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
Jeg fægter ei af Hævn og ei af Had;
Kun for at øve Kraften og mit Mod,
Og for at vinde Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saalænge som jeg saadan kiender Dig,
Du finde skal en Broder tro i Hamund.
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth (fornærmet).

Farvel, Farvel! Gaa alt ifald Du vil!
Der holder ingen paa Dig, Ungersvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Hils dine Frænder hist i Throndhiem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og / Alger, } hendes Sønner.
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søkonge fra Throndhiem.
Hamund, hans Ven.
Halloge, Skiald.
Rinda, Fylla, flere Tærner.
Grib, Erik, Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skiult bag Træerne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. **Grim** og **Erik** komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norsk!

En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.
(Han blæser i Hornet.)

Den **norske Herold** kommer.

Hil Eder, danske Kæmper!

At see ham i sin Høisal. — Man vil møde
Ham her, og række Hornet ham til Velkomst.

(Erik gaaer.)

Alf

(gaaer med langsomme Skridt hen mod et stort Træ, med dyb, stille men kraftig Følelse).

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Mit Tungsind, skiænke Siælen stærke Vinger,
Og samle mig med Dig hist, min Gyrithe!
Idag — just nu idag — er hendes Dødsdag.
Trehundredfiirogtredsindstyve Furer
I Barken staae — Her skiærer jeg den sidste.
Ja gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freyas Sal din Beilers Trofasthed;
Han har kun levet i Erindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforkrænkt
I al sin Glands og Skiønhed. Reed jeg hiem
I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
Ved Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gik imøde mig i Maaneskinnet.
Naar Signe rakte Hornet, — var det Dig.
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.
I Sommer svæved yndigt Du som Fylgien
I Bøgeskoven mellem alle Blomster.
I hver en rank, en letbevæget Skygge
Jeg troede vist at kiende Dig. — O Freya!
Da saae jeg Dig igien paa Dødens Baar. —
Udstaaet har din Alf sin Prøvetid;
Nu smiler Freya, bringer mig til Dig!
Og denne unge Helt, som troer at drives
Af egen Ærelyst, — er en Herold
Fra Elskovs Diis, som, i en venlig Strid,
Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
Der skaffer Adgang mig til hendes Sal.

Alger kommer bevæbnet fra Jøse til Fodsaal i et nyt, glimrende Harnisk, med nedslaaet Hielmgitter.

Alf
(gaaer ham imøde uden at kiende ham).
Hvo est Du Fremmede? Dit skiønne Harnisk
Forkynder mig, at Du est Drotten selv.

Alger.
Ja, jeg er Drotten!

Alf.
Det er Algers Røst!

Alger.
Hvad Alger?

Alf.
Det er Alger selv!

Alger
(slaaer leende Hielmgitteret op).
Umuligt!
Hvor fik vel Alger slige Vaaben fra?

Alf.
Ved Odin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.
Du veed det ei?

Alf.
Saa ganske nye! Saa smukke!

Alger.
Saa stærke! Seer Du denne hvalte Hielm,
Hvor mageligt den slutter mig om Hagen.
Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
(Han drager det.)

Alf.
Det blinker klart i Solen som en Flamme.

Alger.
Det bider skarpt i Striden som en Vind.

Jeg kan ei faae det rigtigt ind; det gaber
Ved Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skiold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Fol
Hvor let at bære! Kobberknup i Midten,
Saa Sælhundskind, og uden om en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og siunger Bragamaal; saa Lyden
Tilbagehvidsler grumt forfærdeligt,
Og gyder Frygt i ræbde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt! Armskinnerne,
Brynhoserne, — som støbt om mine Lemmer.
Og alt forsynet vel med blanke Spænder.

(Han slaaer paa sit Skiold.)

Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning!

Synger.)

Vi slaae med vore Sværde,
Svinge gyldne Skiolde
Høit i Hildurs Lege,
I Eyrasund paa Snekken.
Med Blod vi farve Bølgen.
Svolnirs Hatte klinge,
I Skedeluens Trætte.
Det er, som smukke Skioldmøer
I kiælen Arm at kryste:

Alf.

Men siig mig dog: hvor fik Du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vei!
Mens Alf i Skoven gik, hvor den var mørkest,
Og sukked for en Mø, som er hos Freya,

Gik Alger til den gamle Fiølnir Smed.
Du havde sielden Tid at tale med mig,
For dine Drømmerier; sidde hisset
Og tømme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
Hvad var at giøre da? — „God Aften, Smed!
Vil Du vel tage Alger i din Lære?"
— „Hvorfor ei Søn?" — Jeg gik hos ham et Aar,
Hialp ham, han underviste mig; og mens
Du gik og grubled mellem Bøgene,
Stod Alger nede ved den klare Bæk,
Og hamred Staal, og svalte det. Saadan,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret løb for mig snelt som en Slange,
Mens det for Dig krøb langsomt som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at Du nu har Vaaben,
Nu kan Du bruge dem.

Alger.

Hvad mener Du?

Alf.

Har Du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reentud talt, jeg har den hele Vei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skiold.

Alf.

Forfængelige Fugl! som kroer sig stolt
Af sine Fiær.

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn fra Throndhiem,
Er landet her og æsker os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! Med tyve tappre Kæmper.
Han byder stolt os møde ham paa Næsset
Med dobbelt Styrke.

Alger.

Det var klippekiækt.

Hagbarth triner frem uden Vaaben og Kaabe.

Tilgiver denne Dristighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Uden tvivl.

Alger.
(drager sit Sværd halvt ud).

Forvovne!
Du drister, uden Varsel, uden Orlov,
Dig paa den danske Strand?

Hagbarth
(rolig til Alf).

Jeg har jo Orlov
Til denne Landgang. Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —
Min Broder, overiil Dig ei.

Alger (fatter sig).

Jeg vilde
Kun prøve Sværdet, om det gik af Skeden.
Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth
(med et stolt Blik paa Alger).

Det trænger
Formodenlig til Øvelse. (til Alf.) Din Svend
Har sagt mig Veras Villie. Jeg kommer,

Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben
Og uden Kaabe; staaer for Eder her
Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand
Om venstre Haandled; røgter saa beskedent
Mit Ærinde. Hvad har I meer at kræve?

Alf.

Slet intet! Og vi veed dit Ærind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forskaan os!
Vi skal os værge vel, skiønt Enkelte.

Hagbarth.

Hvad agter Du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo meget.

Hagbarth.

Nægter Du —

Alf.

Din Fordeel blev det,
Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtskaal hang.
Vandt vi? hvad Under? vi var To om Een;
Men seired Du — ha hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener Du,
Et dobbelt Liv paa denne slette Tærning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Ved min Faders Aske,
Du est den Første som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

Alf.

Vi blændes
Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræfligt Broder! Hagbarth er en Thrønder?
O han kan vist fortælle Dig om Hunden,
Som Eisten Thrønderne til Konge gav,
Der altid giø'de, ved hvert andet Ord.

Hagbarth.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Af Ammestuen; det kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders mosbegrode Bauta,
Nu est Du Dødens Mand. Hent dine Vaaben! -
Iil — hent dem!

Hagbarth.

Alger, jeg skal hente dem.
(Vil gaae.)

Alf
(holder ham tilbage).

Tøv Hagbarth! — Alger, jeg tilstæder ei,
At Kampen skuffes. Fatter Eder! — Alger
Bid ei din Læbe! Du var første Mand;
Hvad andet var for Hagbarth vel at svare?
Fy Alger! ægge sig til bister Harme,
For at faae mere Styrke? det er Feighed!
Kun Finnen, Lappen drikke stærke Drikke,
For at faae Mod i Krig; men Odins Æt
Besiæles kun af Høimod. Det er usselt,
Blot at fornærme, for at faae en Kamp.
Betragter da hvert Vredesord som usagt.
Ung Hagbarth stride skal mod Een af os,
De Andre mod hans Kæmper; saadan fort,
Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os

Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min første Fødselsret — og det er mig!

Hagbarth.

Velan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

Ifald Du vil, den Helt som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth (smilende).

Ja det forstaaer sig, Drot paa sine Skibe,
Som Du og jeg.

Alger.

Er han af Kongeblod?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund har
Du Stammetavlen med?

Hamund.

Læs disse Runer!
(Han drager sit Sværd og rækker det til Alger.)

Alger (læser):

„Min Byrd er god; jeg bares
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter suged
Min Biørnetunge."
(Rækker ham det tilbage.)
Hvo skrev dit Sværd den, Roes?

Hamund (tør).

Jeg selv, en Aften,
Da Skræping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hævner dem, Du Stolte!

Hamund.

Megen Hæder,
At Du mig finder værdig, unge Stridsmand,
At slibe Kræmmeræggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydelig, Du est en Bonde.

Hamund.

Slib Staalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den Fine.
(Man hører Trommer og Fløiter.)

Alf.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe,
Hid nærme sig fra Gaarden, for at bringe
Dig Velkomsthornet, efter Skik. Tilgiv,
At ei det bydes Dig i Høieloft! —
Du indseer selv, — en Moder og en Søster —

Hagbarth.

Jeg indseer Alt; og skiænkte gierne dem
Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Bera misforstod min Bortgang.

Drabanter og **Spillemænd** komme. Derpaa **Dronning Bera** med **Signe**, fulgt af **Qvinder**.

Bera
(betragter Hagbarth med et stolt Blik).

Est Du den unge norske Drot fra Throndhiem,
Som æsker mine Sønner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hakeson.

Bera
(vender sig til Alf).

Hvordan er Kampen afgiort? Een mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!

Der strides Een mod Een.

Bera.

Vel! — Og Hvormange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera (smilende).

Saamange Maager flyve daglig jo
Fra Kattegattet, at fortæres af
De danske Ørne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa baade Hænder; Skioldene paa Ryggen.

Bera.

Hvormange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:
Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth
(med et Blik paa Signe).

Og endnu tre for Freya!

Alger (lystig).

Det var femten!

Alf.

Ja, — tre for Freya!

Bera.

Signe! bring ham Hornet:
Til Hilsen — Afskeb — og til Kampens Velkomst.

Signe (med Hornet).

Lavard, Kong Hagbarth! Hil Dig!

Hagbarth.

Drik mit Held!

Signe.

Held Dig til Heltedøden, som Du søger!

(Hun drikker.)

Hagbarth
(med tvungen Munterhed).

Ifald Valkyrien mig bringer Hornet
I Valhal, skiøn at skue til som Du,
Da var vel Reisen did et Ønske værd.

(Han drikker.)

Signe (til sine Brødre).

Jeg ønsker Eder intet! I forstaae
Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Bera
(træder imellem sine Sønner og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand).

Det er ei førstegang, hiertelskte Sønner,
At, revne fra det moderlige Bryst,
Med Sang og Klang I Faren gaae imøde.
Thor vinker Eder! Følger Hammerguden!
Erindrer Eder, at det gamle Siælland
Staaer fuldt af Bautastene! Lad den Storm,
Som hvidsler over disse Stenes Runer,
Mens Egeskoven skiælver, lig en Skiald,
Oplue Kraften, som I fik fra Skiold.
At dette Hierte skiælver — det er Svaghed.
Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alf
See mig i Øiet! Alger, slaa dit Gitter
Lidt meer i Veiret. Saa! — Dan Mykilatis
Høitidelige Faderskygge stiger
Fra Kampekisten, han omsvæver Eder.
Gaaer I til Valhal — Vel! — Een i det Mindste
Hiemvende seirende som Rigets Arving.
Min Alf — Dig Fødselen gav første Ret —
Dog, Moderhiertet bør jo elske lige.
Min Alger, Du est uforsagt! — O Alf!
See ei saa mørkt, dit Øie maner Døden.

(Hun fatter sig og vender sig til Hagbarth.)
Ei sandt? Det er behageligt, det kildrer
Den unge Helt, at bøie Qvindens Stolthed?
(Med stigende Kraft)
Men Aserne vil høre Beras Bønner,
Og, blødende for disse Kæmpers Sværd,
Vil Du i Aften, strakt paa dunkle Valplads,
Med store brustne Øine, stirre fra
Dit Græs mod Stiernerne; mens Ravnen flagrer
Fra Qvist til Qvist, forfærdet for dit Liig,
Men hungrig efter Kiødet af dit Hierte! —
Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
Jeg qvæler Graaden, — qvæler I den Stolte!
(Hun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.)

Hamund.

Hvad Ord der dog kan i en Qvinde ligge!
Til Nastrond fare Du med samt din Spaadom,
Fordømte Hex!

Hagbarth,
(stirrende efter Signe).

O lad Du hende tale!
Hvi jog Du hende bort? Hvi gik hun alt?

Hamund.

Hvad? Vil Du høre fleer Forbandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da saae Du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, saare Skiønt!

Hamund.

Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth:

En Dagens Alf med askelyse Lokker.

Hamund.

Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Øie svømmer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand, for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.

Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gak Du foran!
Et Øieblik kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!
Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorlig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
Slig Kiærlighed kom noget ubeleilig:
Først æske Brødrene til Kamp, forelske
Sig saa i Søsteren, i Øieblikket,
Da Du skal slaaes med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.

Jeg veed mit Hværv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, bolde Ven! paastand!

(Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.)

Hagbarth

(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har staaet).

Her stod hun, rank og skiøn, og rakte Miøden.
O aldrig smagte den mig før saa sød!
De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,
Og aldrig frygted mere han sin Død.
Er Alt forvandlet? Disse lave Høie
Mig tykkes frygtelige Filefield,
Og siden jeg har seet i hendes Øie,
Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.
Hvad drak jeg? Thor, hvad smeltede mig Modet?
Hun saae paa mig, vemodig, stille, mild, —
Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
En ubekiendt, en sød, en hellig Ild.
Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
Jeg er et andet Væsen! Taagen faldt.
Nu ligegyldig, lunken for min Ære,
Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt!
Hvad har jeg giort? Udæsket hendes Brødre!
Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.
Nu hader mig den stolteste blandt Mødre!
I Nat ei meer maaskee mit Hierte slaaer.
Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
Min Sol bedækkes af en evig Sky;
Kan jeg som deres Morder staae for Signe?
Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
O Skiæbne, Du har ledet mig iblinde!

En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae!
Hun hader mig — vel Guder i det Høie —
Jeg visne vil med Dig, min Rose! der.
Du saared mig saa dybt, som hendes Øie,
Fordi jeg voved mig din Knup for nær;
Men kiært er Saaret.

Alf kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis Dig lyster,
Opfylder jeg det Løvte, jeg Dig gav.

Hagbarth.

Godt! Hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
Og læg mig denne Rose paa min Grav!

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Guders Villie.
Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;
Lov mig, at Du vil plante mig en Lilje —
Ifald jeg blegner, over mine Been.

Hagbarth.

Det loves Dig.

Alf.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Belte!
Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte!
(De gaae.)

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Ak, ædle Jomfru! see der kommer Skibet.

Signe.

Fat Dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Det var vel tungt! Men, ædle Signe, tilstaa: —
Hvad er to Brødre dog imod en Beiler?

Signe.

Nu! Den som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freya.

Signe.

Den, jeg beklager meest, det er min Moder.
See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden,
Med lange Skridt, og skotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiøndt det kongelige Bryst
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

Rinda.

Hvor langsomt
Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
End veed man ei, hvad Tidende den bringer;
Saameget veed vi, at den bringer Døde.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skiold høit svæver alt i Masten.

Signe (gyser).

I Sandhed? — Fat Dig! — Tyve Mand mod tyve,
Da er det rimeligt, at Nogle falde;
Men hvorfor just din Beiler, gode Rinda?
Hvi mine Brødre? Hvorfor Beras Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
Høit glimter over Skioldets sorte Bule.

Signe (fortvivlet).

O Rinda —

Rinda.

Hulde Signe, tab ei Modet!
Vist Odin vil beskytte dine Brødre.
Det er den stolte, den forvovne Hagbarth,
Som selv er falden. — troe Du mig!

Signe.

Tie, Grumme!

Rinda.

Har Du Medlidenhed?

Signe.

Troer Du da ikke,
Han ogsaa har en Søster hist paa Klippen,
En elsket Moder og en kiær Veninde,
Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da førstegang, at tapper Kæmpe
Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei giort dem skyldig i den samme Brøde?

Rinda.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig
Behage Guderne. Kun Baldur ynder
Den Stridsmand, som beskiærmer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Askedyngen?

Rinda (forundret).

Ha Signe, Du forsvarer ham?

Signe (fatter sig).

Jeg tilstaaer
Ham kun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.
(Fyrig)
Og er han død, saa er han ei min Fiende;
Thi Døden bør forsone vore Hierter,
Og intet bittert Had maa boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bør Du hade ham, ifald
Han dræbte dine Brødre.

Signe.

Stille, stille!
Ængst ei mit Hierte. Du har selver spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saalænge var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egekrandset paa sin Skulder;
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Møer og Qvinder favne deres Mænd
Og Beilere. Min Harald er der ei. —
Der er han! — Vingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

(Hun iler ud og omfavner ham.)

Signe.

Lykkelige Rinda! —
Her staaer jeg skiælvende. — Nu gamle Sanger!
Sæt Dig paa Stenen og oplad din Mund!
Lad Skialdekunstens skiønne Slør bedække
Den blodige Bedrift som Du besynger,
Lig Brombærranken Gravens Runesteen.
Syng Siælen til sin Ro! Maaskee Du røver
Mig evigt min.

Skialden kommer.

(Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.)

Du, som din Bolig har imellem Skiolde,
Som hænger høit i Veras Sal,
Lad, Harpe! dine stemte Strænge lyde,
Vie Valen til Einheria.

Af Heltens Øine blinkte Siælen frodig;
Stærk stod han som den lyse Klint.
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
De visted kun den tunge Lok.

Da saae han den fortøiede Gyrithe,
Og Møen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarssolen, naar dens Blik forvandler
Iisbækken til en Taareflod.

Men ak hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Issefiordens mørke Bølger.
Folkvangur tog den Yndige.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Død;
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skiæg.

Da stormed Hagbarth, lig en Geierskagel,
Med Ørnevinger paa sin Hielm;
Hans Skiold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

De stevned frem, høit bølged deres Glavind
Som Markens Ax i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takker nu ved Gravens Side,
Læg Sværdet under Askens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
For Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tit i Sigarskov tilsammen,
At fælde mørkebrune Hiort;

Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
De døe af Troskab paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Øiet giennem Taareskiær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Aander
Til Freya svæve, Favn i Favn! —

Vera,
(som er traadt ud af Lunden, og i hæftig Bevægelse har hørt Slutningen af Skialdens Sang, triner bleg og opbragt imod ham, og raaber:)

Tie, gamle Daare! Bort med denne Harpe!
(Hun river den af hans Hænder og rækker den til Erik.)
Hug den i Stykker! Brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne sølvgraa Drømmer.

Erik.

Forsynd Dig ei, min ædle Dronning, mod
Den alderstegne Skiald, hans Kunst er hellig.

Vera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:
En kiøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
Indbildning er ham Alt; med lumske Toner
Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
En skamløs Viking stevner hid fra Klippen,
Fornærmer Danmarks Drot; en Times Leeg
Tilintetgiør en Olds, en Moders Haab:
I Aske burde Folket sætte sig,
Og Avner strøe paa deres Hovedhaar;
Fortvivlelsen har som en Bersærk vild
Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
Og denne sledske Gubbe, kold ved Harpen,
Istedet for at skildre Landets Nød,
Vellystig famler kun i Strængene;
Besynger os et Elskovseventyr.

Paa lidt nær takker han selv Morderen,
Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig,
Hvormeget Guld gav Hagbarth for din Sang?

Halloge.

Jeg brüger intet Guld, min ædle Dronning!
Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte Dig!
Jeg qvad den med et reent oprigtigt Hierte.

Bera.

Fly fra mit Aasyn!

Halloge.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Nidingsvise!

Halloge.

Lad mig døe
I Fædrelandet. Det har hørt mit Qvad
I femti Aar; — jeg bleven er saa vant
Til Leireskoven og til Isefiord,
Jeg leve kan ei uden dem.

Bera.

Saa døe!

Halloge.

Dig rører intet? Vel, — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage,
Vil Du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal
Ei meer forføre Hierterne. (til Erik) Tag Øxen,
Og sønderhug den!

Erik.

Aldrig, Dronning! aldrig.

Bera.

Du vover?

Erik.

Lad mig dræbe, hvis Du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Ei est den Første Du, blier ei den Sidste,
Som et uskiønsomt Fædreland forskyder;
Men dine Viser overleve Dig;
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Møer gientage dine Sange.
Tillad mig, Dronning, lad mig følge ham!

Bera.

Gaa, svage Kæmpe! jeg foragter Dig.

Erik.

Kom Fader! lad mig bære Dig din Harpe!
(Vil gaae.)

Bera (raaber).

Bli'er begge! — Jeg veed neppe hvad jeg handler,
Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv Olding!
Jeg troer Dig; det var kun Enfoldighed;
Min Harm ei drages skal paa Dig, fra Hagbarth.
Ham er det, ham! — O bringer mig Alfs Liig!
Og bringer mig til Alf, at sidstegang
Jeg skue kan hans Aasyn. Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har giennemboret Heltens venstre Side.

Bera.

Det sønligtvarme Hierte! Ha min Søn!
(Hun gaaer; Alle følge uden)

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og Du est ei fortvivlet?
Min Alf, min Ungdoms inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let — som var der falden mig
En Steen fra Hiertet. — O det er naturligt!
Beklage ham? — En elsket Mø forlader
Sin unge Helt; gaaer til et bedre Land,
Hvor der er evig Vaar og evig Roser!
Der venter hun; saa sender hun ham Bud:
Kom med! her er min Karm, let som en Sky;
En Hest med Vinger, som kan bringe Dig
Igiennem Luften i et Øieblik.
Agt ikke Kudsken i det sorte Skrud,
Og med den blege Kind, som holder Tømmen.
Han stiger i den gyldne Himmelkarm;
Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
Seer hun ham ei igien?
(Efter et Øieblikks Taushed)
Igien? Nei aldrig!
Thi de Forelskte boe i Freyas Sal,
Men Gefion kaaret har de unge Møer,
Som døer ukiendt med Kiærlighed. Ak Alf!
Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde!

Hagbarth kommer hurtig.

Her er hun! — O jeg træffer ene hende.
Frey være lovet!

Signe.

Ha, — min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
Har lynet over Begges Hoveder.

See her mit Pandsers dybe Skaar og Buler!
Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth:
Hun vinkte hin, imorgen vinker hun
Maaskee hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, Grumme!

Hagbarth.

Ja Signe! jeg forlader Dig for evig.
Kun Eet er saa nødvendigt mig til Reisen,
Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det, —
Ha Thor! da bli'er det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil Du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse!

Signe.

Hvad trænger Du til den, Du stolte Helt?
Hvad ændser Du en Piges Suk og Taarer?
Dem har Du ofte skuet følesløs.
Ærgierrigheden er din Gud! dit Bryst
Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandser.
En Æts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
Den øiner Du ei paa din Ørneflugt.
Du styrter mod dit Rov, og det maa bløde,
Hvis ei, da bløder Du. — O det er billigt!
Børs Sønner har jo skabt den stærke Biørn,
Og vilden Ulv og Høgen til at myrde;
Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr; —
Men Hyrden lukker dog sit Led for dem;
Den lykkelige Hob dem flyer som Pest;
Ved deres Syn forstummer Spil og Dands,
Og Dalenes Hyrdinder ønske dem
Til Skovens Ørk igien, for ei at skue
Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod!

Hagbarth.

Saa troer Du, Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe (fatter sig).

Tilgiv en Søsters Sorg, en Piges Kummer!
Du fulgte Tidens Sæder, Drot fra Throndhiem,
Og jeg har Intet at tilgive Dig.
Forskaan mig kun for oftere Besøg,
Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja Signe, Du skal aldrig see mig meer.
Men hvi begræder Du din Broders Død?
Han ønskte Døden, han er lykkelig.
Han er i Freyas Sal, hos sin Gyrithe.
Jeg lovet har at plante ham en Lilie
Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden
Til Beltestedet, nærved var jeg druknet
Imellem Sivene. Det hvide Bæger
Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,
Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!
Min Moders Sorg er frygtelig; hun hader,
Og hun vil sikkerlig forfølge Dig.
Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
Og giør ei fleer Ulykkelige!

Hagbarth.

Signe!
Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Og ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Og ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Han staaer ene, som en Gran
Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
Man opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
Jeg sad i mørke, stille Biælkehal
Og higed efter Verdens Lyst og Larm;
Mig Skialden ofte sang om Valhals Glæder,
Dem ønskte jeg; mit Liv var mig til Last;
I Kampen søgte jeg at miste det,
For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet klirred, glemte jeg min Længsel,
Og Døden forekom mig som en Port
Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei! Jeg var en daarlig Drømmer!
En uerfaren Svend, som blindt foragted,
Hvad ei han kiendte. Hade Livet! Freya!
Det skiønne Liv! og ønske Døden? Springe
Fra Buggen hen i Graven; over al
Den Herlighed, som spirer og som trives?
Hvad fødtes jeg da til? Kun elske Guder,
Og hade Guders Værk? Ha dumme Sværmen!
I Valhal ønske sig Valkyrier
Med Drikkehorn ved Odins Giæstebord,
Og gaae den skiønne Kongehal forbi,
Hvor Møen blussed og hvor Freden smilte? —

Ha jeg har stormet, som en starblind Ugle,
Der flagrer kun i Mulm, hvem Dagen blænder.
Nu sprætter jeg med stækket Vinge, Signe,
For Dig i Støv, og hader al min Stolthed.

Signe.

Ak Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
Den kosted Dig din Broders Død, og Hagbarth
Sin jordiske Lyksalighed. Tilgiv
Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
Jeg vinde vil i Verden. Skiønne Signe,
Den har berørt dit Hoved, dine Lokker;
Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
Og siunge sin ulykkelige Seir.
Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart;
(Thi Blomsten uden Sol og Dug maa visne,)
Da skal den slynges om min Askekrukke!

Signe
(staaer raadvild).

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!
(Han vil gaae.)

Signe.

Bliv Hagbarth! den tilkommer Dig med Rette!

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Godhed!
(I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning Bera med Alger og Følge.)

Bera
(streng til sin Datter).

Hvi staaer Du der? Hvi famler Du i Krandsen
Om Lokkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe (forvirret).

Min Moder. —

Vera.

I en venlig Tale med
Din Broders Morder? Gaa, Uværdige!

Signe
(med et ømt Blik paa Hagbarth).

Farvel, for evig!
(Hun gaaer.)

Hagbarth.

Signe!

Vera
(standser ham).

Nok, min Helt!
Her er dit Værk fuldendt for dennegang.
Mærk nu mit Ord! thi jeg er Dronning, veed Du,
Paa Øen her, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde Dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har Du dræbt min Søn! Jeg hader Dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt!
Det har Du forudseet, det har Du ønsket.
Thi Mødre, selv i Norge, tænker jeg,
Ei heller kaste deres Æg, som Giøgen
I fremmed Rede, sorgesløse for
Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn:
Jeg nægter ei, jeg kiender ingen Lyst,
Saa stor som den, at vie Dig til Hel;
Dog see, Du har mit Ord, mit Leide har Du,
Og Æren gaaer mig over selv min Hævn.
Det stædes Dig da frit, i denne Stund,
At gaae fra Stranden ud til dine Skibe.
Det fylder jeg mit Løvte. Intet meer!

Hvor jeg herefter træffer Dig, om her,
Om i dit eget Land med Herreskiold,
Da est Du Dødens Mand. Ifald jeg kan,
Da overvælder jeg Dig uden Skaansel,
Og lader, som hin værste Tyv, Dig hænges
I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed Du
Din Skiæbne. Muligt kommer Du med Magt
Til næste Vaar og overvælder mig; —
Det takker jeg Dig for! Thi heller Døden,
Den smerteligste Død af Fiendehaand,
End ingen Hævn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
Alfs Gienfærd ængste Dig paa dine Veie,
Det styrte Dig, som Du har styrtet ham.

Hagbarth.

Tillad mig blot —

Bera.

Dvæl intet Øieblik,
Hvis Du har Livet kiært. End est Du fri;
Med Havets næste stærke Bølgeslag
Jeg løses fra min Eed, og Du est min.

Hagbarth.

Saa grumt Du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja, — intet var mig mere kiært, end hist
At see Dig svæve bleg i Egetræet.

Hagbarth.

Ha grumme Dronning! Du opirrer mig.
Men et huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.
Skiæld, ras! Jeg flyer Dig. Vel det sømmer sig
En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
Men Skiønhed lokker Helten, som i Græsset
Det hvide Liin en Nattergal fra Træet,
Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
Og rørte Hierter kiender ingen Fare!

(Han gaaer.)

Bera
(stirrer efter ham).
„Det rørte Hierte kiender ingen Fare,
Naar Skiønhed lokker det i Dødens Snare?"
Ha hvilken Skiønhed, Hagbarth? — Signes?
(Med en vild Glæde):
Tak,
Valkyrie! Du med den sorte Hielm,
I rustenbrune Kiortel, Kinden bleg,
Og Øiet funklende — Du stille Hævn!
Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
Bælmørke Nat, — Du laaner mig en Angel,
Hvormed jeg fange kan den slupne Fisk,
Og Madingen er Signe. Herligt! Herligt!
Den Kunst er let! Smaadrenge kiende den!
Kun strøe lidt Korn imellem fire Tegl,
Den uforsigtige Graasidsken styrter
I Fælden snart — og sprætter i sit Fængsel.
(Hun betragter sin Søn.)
Nu, Alger? Saa forstenet og saa taus?
Naar pleied før dit Blik at søge Jorden?
Du saae mod Stiernerne.

Alger.
Der boer nu Alf,
Men Øiet er for svagt, at see ham der.

Bera.
Du sørger for din Broder?

Alger.
Ja min Moder!

Bera.
I Sandhed?

Alger.
Kan Du tvivle?

Bera.
Tvivle, Alger?
Ei tvivle meer, fordi Du fælder Taarer?

Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet!
Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
Det er naturligt, at Du nu est blød:
Det var en god, en kiærlig Broder! Sikkert!
Han elskte Dig; men — han var dog den Ældste!
Han spilled Dig et Puds ved Fødselen.
Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,
Det var en daarlig Trøst. Hans Levetid
Laa mellem Dig og Riget, som en Kæmpe
Der slumrer, udstrakt i sit stærke Harnisk;
Den Afstand var han nu saa føielig
At hæve ved sin Død. Hans Bortgang slog
Dig brat en sikker Bro hen over Svælget,
Til Siællands Høistol. Du har arvet Riget —
Det er en Taare værdt!

Alger.

O Bera, fy!
Troer Du, jeg græder Glædestaarer ved
Min Broders Liig?

Bera (heftig).

Nu, — hvis Du elsker ham,
Beviis mig det!

Alger.

Hvormed?

Bera.

Sværg! Hævn hans Død!

Alger.

Ved Asken i min Faders Krukke! Ved
Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer!
Ved Odins Horn af Guld, ved Hloridas Miølnir!

Bera.

Sværg mig, at hade Hagbarth uforsonligt!

Alger.

Ha det er haardt, men Du befaler det;

Jeg lyder Dig, og sværger Dig, at have
Saa stærkt mit Hierte kan. — Det sværger jeg.

Vera.

Af Intet rokkes, — ei at røres af
En jordisk Taare fra din strenge Pligt,
Hvo der saa græder den! Sværg det!

Alger.

Ved Odin.

Vera.

Og at — naar Hagbarth er i Berns Vold,
Med ingen Bønner, Overtalelser,
Du søge vil at rokke min Beslutning.

Alger.

Vel, ogsaa det!

Vera (venlig).

Du est min gode Søn.
Kom nu, og lad mig stille Dig for Folket,
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge!
(De gaae.)

Signe
(kommer tilbage med Egekrandsen i Haand).

Han er der ei! Min Moder drev ham bort,
Den Stærkes Aareslag i Bølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilde Støi dens Eensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Qveld,
Og ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Og aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? — Nu lyde mine Suk!
O Alf — Du vilde dele Signes Smerte!
Her græd din Banemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?
Og denne Krands — han bad saa fromt derom —

Hvor kunde jeg ham nægte disse Blade?
Han fik dem ei! — Den strenge Moder kom;
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade! —
Saa skiller jeg da Egekrandsen ad,
Og ingen meer skal Signes Hænder binde;
(Hun sønderriver Krandsen.)
Jeg plukker — taus taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! Far hen i Nattens Vinde!

Tredie Handling.

Sildig Aften.

Hagbarth og **Hamund** komme fra Stranden.

Hagbarth.

O hvilken Glæde! Jeg er her igien.
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fødder hvilte paa.

Hamund.

O hvilken Glæde! Glæd Dig! Du skal hænges,
Ifald man træffer Dig.

Hagbarth.

See, Natten smiler,
Og Freya funkler Elskov fra sin Himmel,
I maaneklare Blaa.

Hamund.

For at man strax
Opdage kan vort Skib og os. — O Green!
Hvor kiælen strækker Du din Arm imod os!
Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

Hagbarth.

Jeg frygter ei!

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
I Snor at hænges i et saadant Træ,
Det er en ædel Død. Den blege Pande
Vil rigeligt omsnoes af Æresløv.
Ha Jorden er for ringe til at giemme
Vort Liig; det kneiser kongeligt i Luften.

Hagbarth.

Gak Du tilbage til vort Skib, og vent mig!
Jeg dvæler helst alene her; og Du
Ei dele skal min Fare, som ei deler
Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har Du fast beslutter
At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker, Ven!
Og Døden ene skiller mig fra Signe.
O Hamund! hvis Du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: Det er en Lygtemand,
Som leder Vandreren i dybe Sumper.
Den lokker ham med Haabets Grønt, og drukner
I et fortvivlet Hængedynd. — Skiøn Freya!
Det er en Alf, ja Dronningen for Alfer.
Hun sværmer helst i Mørkningen om Natten;
Thi Dagens Straalepile giennembore
Den altfor spæde Krop, saa at man seer,
Man har slet intet seet. Hun klæder sig
I Regnbuefarver; saare deilig — langtfra!
Men hvor hun staaer, er Dunster. Iil, grib til —
Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,

Og Tvivl og Fare hendes Yndigheder.
Feilslagne Haab, halvvaagne Nætter, Taarer —
Det er den bittersøde Frugt, hun skiænker.
Vær lykkelig — og hendes Trolddom svækkes;
See daglig, og med hvert et Syn afmattes
Din Glæde meer. O smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer, end drømme vore Guder?
Hver har sin Drøm. Du sværmer kun for Æren!
Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
For Mord og Blod. Er din Valkyrie
Vel dannet af et mere jordisk Stof?
Og hun er grum! Hun bringer Had og Drab;
Men Freya sammenføier Hierterne;
Ja Døden selv er kiær af hendes Hænder!

Hamund (lystig).

Velan, saa lad os døe!

Hagbarth (alvorlig).

Du skal det ei.
Du deler ei min Følelse. Hør mig!
Miskiend mig ei! Din Fare piner mig.
Hvad vil Du med? Vent mig paa Skibet! Der
Du være kan til større Nytte mig,
End her i Skoven. Du har sagt idag:
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!
Jeg gaaer den Vei. Du ynder ei min Gang,
Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
Det krænker mig med Tungen at forsvare,
Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet
At tolke mægter. Overlad mig til
Min egen Skiæbne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad Du har været mig. —

Hamund (langsom).

Nu — reentud talt —

Da selv Du finder det, saa vil jeg heller
Ei dølge Dig, at denne Natteluft — —

Hagbarth (afbryder ham).

Thor signe Dig! Farvel! vent mig paa Skibet.
Du seer mig der om føie Tid med Signe,
Hvad eller — aldrig meer.

Hamund.

Velan! velan!
Ifald Du ei miskiender mig —

Hagbarth.

O nei!
(Skynder paa ham.)
Farvel, min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!
(Han bliver staaende.)

Hagbarth.

Du dvæler?

Hamund (alvorlig).

For til Afsked at fortælle
Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,
Og som forsvinder brat i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du tykkes rørt!

Hamund.

Min Faders Biælkehuus
Laa ved en større Gaard; der leged jeg
Som Dreng alt tidligt med vor Nabos Søn;
Han var lidt yngre, mere vild end jeg;
Jeg vænte mig, som Ældre, til at være
Raadgiveren; han hørte mine Raad
Taalmodigt ud, og giorde hvad ham tyktes,
Og saadant gik det herligt Aar for Aar.

En Alf besøgte mangen Aften os
I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
I Vaabenskuret paa de gamle Kister,
Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,
Som sort og rustent hang i Bjælkehallen.
Erindrer Du den smukke Julequæld,
Da Goden havde slagtet Heste, Hunde,
Samt Haner høit paa Fieldet, for ved Bønner
Fromt at bevæge Solen under Havet
Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
Hvordan man fordum offred Mennesker; —
Da snoede vore Hænder sig paa eengang
Med dobbelt Kraft og Fasthed i hinanden;
Hvad Mennesket er Mennesket, det følte
Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
Vi lagde vore Hænder over Harpen,
Og svor en evig Troskab. See, da qvad han
En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
Og dirred giennem Kongens Kobber-Brynie.
Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venskabsalf
Var heller ei aldeles at foragte?
Dog, Du har Ret, det var en Drøm! Den Drøm
Er atter dunstet bort for andre Drømme.
Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer
Urolige den trætte Vandrers Hierne;
Farvel! Jeg gaaer til den.

Hagbarth (omfavner ham).

O Hamund! Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kiære, tappre Broder!

Hamund.

...nde give mig min Orlov?
...ig fra dit Hierte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for Dig, min Ven

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber Du da nu, at Hamunds Skiæbne
Med Troskabs Knude knyttes fast til din?

Hagbarth.

Ja! Ja!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiæbne?

Hagbarth.

I Freyas Navn!

Hamund

(lægger sin Haand i hans).

I Baldurs Navn! — Velan!
Jeg lover Dig, ei meer at spøge med
Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
Nidkiær paa Signe, som berøver mig
En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
Jeg lover, ei at spøge meer med Alfer.
Det hulde Venskab, Kiærligheden, Æren
Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
Til Glæden eller Graven? Ligemeget!
Vi gaae den skiønne Vei, — det er vor Trøst;
Vi dele Faren — og det styrker os!

(De gaae ind i Skoven.)

Rinda kommer med **Fylla**.

Rinda.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Bryst
Er underlig uroligt og bespændt.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, kiære Rinda;
Jeg har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elsked Alf saa inderligt; hans Død
Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg skuet ret,
Saa er hun saaret af den Sammes Öie,
Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Hvad? Du formoder. —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer. —

Signe kommer med sine **Moer.**

Signe.

Denne Nat er saare skiøn,
Saa klar som Dagen, næsten altfor klar;
Man kan ei sove. Vaager Skabningen,
Maa Siælen ogsaa. — Ikke sandt, min Fylla?

Fylla.

Ha Signe! Skoven tykkes mig nu død;
Og Maanen hænger i den stille Hvælving,
Gravlampen lig.

Signe.

Du mistet har din Beiler,
Du stakkels Fylla! Hvilket bittert Savn!
Saa bittert næsten, som en Broders Død.
Kom, lad mig trøste Dig! Ræk mig din Arm!

Rinda.

Hvis Du tillader, ædle Kongedatter! —

Signe.
Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

Rinda.
Der vifter ingen Vind, det er saa stille.

Signe.
Mig tykkes ogsaa, Bølgerne derude
Bevæge sig kun svagt.

Rinda.
Ja, der er Havblik.

Signe.
Saa er ei vore Fiender langt herfra.

Rinda.
End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.
Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

Rinda.
Nu — to Dage; høiest tre.

Signe (glad forundret).
To Dage kun? og dog saa langt herfra!
Du skiønne Sølversø! Du fierner blot,
For at forbinde. Dine Vover bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der skilte milevidt. I lette Bølger!
Ei Freyas Karm har mere snelle Hiul,
End I! Ei nogen Slæde gaaer saa snelt
Paa Snee, som Kiølen over Bølgerne.

Rinda.
Hvis Du tillader os det, vil vi dandse
Lidt for Dig her i Maaneskin.

Signe.
Som Alfer

Om Elletræet? Vel! — Man siger jo,
Den som seer Alfer dandse, blegner snart.

Rinda.

Men Du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster!
Først naar det mørknes, dufter Natfiolen.

Rinda.

O tænk dog ei paa Døden.

Signe (i Tanker).

Har min Moder
Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvo?

Signe.

Hagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien,
Da sikkert.

Signe.

Det er billigt. — Nu til Dandsen!
(Hun sætter sig under Gyrithes Vøg. Pigerne dandse.)

Fylla.

Hun mærker intet hvor hun stirrer hen.

Rinda.

Behager Dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!
Gaaer nu i Buret ind, I gode Møer!
I som har dandset! Gaaer tilsengs! Jeg takker
For Eders Venlighed. Gaaer! Hører I?
Du ogsaa Rinda.

(Til de Efterblevne)
Hvorfor stod I stille?
Hvad fattes Eder?

Fylla.

Ædle Signe! Rinda,
Den Lykkelige, førte Dandsen op.
Din Fylla græmmer sig med disse Møer.
Vi misted hvad der var os mere kiært
End Livet, vore tappre Beilere.
Tillad os end at synge Dig en Sang!
Maaskee Du holder af vor Vise meer,
End af de Andres glædelige Dands.

Signe.

Maaskee. Syng Fylla! Gierne hører jeg
Det elskovsfulde Kluk, den ømme Længsel,
Som Nattergalen lærte Pigen qvæde,
Som mig behager trods sin søde Gift
Langt meer end kolde Trøst. Syng, kun mit Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
Saa mægtig bryder;
Men Dæmringen hendrager
Vort Blik paa Døden.
Dog lover klare Lue,
Som roligt lyser,
At Gimle skiænker Glæde,
Naar Graven brister.

Paa Sky de kiære Skygger
Nu hisset svæve,
I Lin og blege Brynier,
Med brustne Blikke.
De sukke, Fryden savne,
Mens Droslen synger.
Men Fuglen finder Birken
Forladt, alene.

Og næstegang, naar Nyet
I Natten tændes,
Skal Mø huldsaligt slumre
Ved Beilers Side.
Forfærdes ei Forelskte,
For Skovens Gienfærd!
Vor Elskov sværmer evigt
I Elmeskyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Qviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen
Og sender hid sit raske Falkeblik
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker hid?
O Frey — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!

(Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O blege Maane, hvor Du skinner venligt!
Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
Ja, noget Vigtigt havde han paa Hiertet
At aabenbare mig, — da kom min Moder.
Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
Imorgen er han fro — Iovermorgen
Er alting glemt; — og inden otte Dage —

(Standser og siger derpaa)

Med Qvinden er det anderledes — hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier og slaaer dybe Hiertørødder.

(Hun seer ud til Stranden.)

Saa iil afsted, letsindigskionne Fugl!

Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster!
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hamund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skiønne Kongedatter!

Signe.

Freya!

En fremmed Kæmpe.

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha Thor, jeg er forraadt!

Hamund.

Hvem frygter Du?

Signe.

Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe
(med heftig Angst).

Ja, ja, jeg hader ham,
Og Døden svæver over ham. Ved alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha frygter han ei Veras Hævn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Øine,
Som Retterstedet?

Og næstegang, naar Nyet
I Natten tændes,
Skal Mø huldsaligt slumre
Ved Beilers Side.
Forfærdes ei Forelskte,
For Skovens Gienfærd!
Vor Elskov sværmer evigt
I Elmeskyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Qviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen
Og sender hid sit raske Falkeblik
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker hid?
O Frey — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!

(Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O blege Maane, hvor Du skinner venligt!
Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
Ja, noget Vigtigt havde han paa Hiertet
At aabenbare mig, — da kom min Moder.
Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
Imorgen er han fro — Iovermorgen
Er alting glemt; — og inden otte Dage —

(Standser og siger derpaa)

Med Qvinden er det anderledes — hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier og slaaer dybe Hierterødder.

(Hun seer ud til Stranden.)

Saa iil afsted, letsindigskiønne Fugl!

Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster!
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hamund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skiønne Kongedatter!

Signe.

Freya!
En fremmed Kæmpe.

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha Thor, jeg er forraadt!

Hamund.

Hvem frygter Du?

Signe.

Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe
(med heftig Angst).

Ja, ja, jeg hader ham,
Og Døden svæver over ham. Ved alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha frygter han ei Veras Hævn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Öine,
Som Retterstedet?

Hamund
(med forstilt Medlidenhed).
Ak, den stakkels Hagbarth!
Han frygter intet meer.

Signe.
O alle Guder!
Hvad er der hændet ham?

Hamund.
Veed Du det ei,
At han er saaret dødeligt?

Signe
(slaaer sine Hænder sammen).
O Freya!

Hamund (rolig).
Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden, — traf en grusom Skioldmø,
Der stod bag Træet, Hagbarth med en Piil.
Det blev hans Banesaar! Alt hvad han ønskte,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. — Vi har bragt ham med —

Signe (fortvivlet).
Hans Liig?

Hamund (smilende).
Nei ham! — Lidt Liv er der endnu;
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe,
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømænd
Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
Af os forstaaer slet ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst! Hvis Du maaskee —

Signe.
O bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund
(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).
Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
Hvis ei, da dræb ham ganske. — Jeg staaer Vagt,
At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.
(Han gaaer.)

Hagbarth.
Hvor frækt! hvor dristigt! Uærbødige
Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

Signe (glad).
Ak, Hagbarth lever!

Hagbarth.
Han lever.

Signe (deeltagende).
Er ei farligt saaret?

Hagbarth.
Farligt?
Jo Signe!

Signe.
Tal; hvad fattes Dig?

Hagbarth.
Jeg kan ei!

Signe.
Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.
Veed Du det ei,
Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.
Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,
At Du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv? O Freya!
Forraade Signes Liv! Ha gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever
Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gik
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

Signe (venlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Tak Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egekrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,
En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.
(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Øieblik
At see Dig rolig i dit skiønne Ansigt;
At dybt det sig indpræger i min Siæl,

At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed! At det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei Du hader ham, hvor han maaskee
Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det giør han vist!

(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth
(holder Haanden for sine Øine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet
Forstyrred dette kiære Billed meer.

Signe
(drager hans Haand fra Øinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O Signe, hvis Du elskte mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig
Din Broders Død?

Signe.

Ham skete hvad han ønskte.

Hagbarth.

O hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Ak aldrig, — eller — stedse! hvis Du vil.

Signe.

Forklar Dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,
Og aldrig giver hun sit Minde til
Vort Ægteskab.

Signe.

Nei, nei, det giør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;
Og skylder Du da Bera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O evige Thor! jeg vover Bønnen ei —
Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!
Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, ifald Du elsker mig;
Uskadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du skille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei Hagbarth! aldrig.
Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvivlet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe
(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O kiære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe.

Min Troskab følger
Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hierteqval.

Hagbarth.

Hvad giør vi? Tal! Der er ei Tid at spilde.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!

Det vil jeg.

Hagbarth (kysser den).

Elskte Signe!

Signe.

Kiære Hagbarth!

Hagbarth.

Det Kys var sødt, dog Eet er sødere —
Skal Hagbarth skilles fra Dig uden det?

Signe.

Min Hagbarth!

(De omfavne hinanden; hun kysser ham.)

Hagbarth (henrykt).

Kom nu Død, og tag mit Liv!
Her har det skudt sin bedste Blomsterknup.

(Larm bag Skuepladsen.)

Signe.

Ha hvad er det? Jeg hører Sværdeklirren!

Hagbarth
(slipper Signe og drager sit Sværd).

Man kommer, Signe! Red dit Liv! Forlad mig!

Signe.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig
Til Dig. Nu er jeg din; og Signe deler
Din Skiæbne.

Hamund
(styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sværd, som han støtter sig til).

Hagbarth flygt! Flygt med din Mø!
Jeg høstet har som Karl! De laae som Ax
Omkring min Lee derude! Men nu galer
Den røde Hane høit af mine Saar,

Og synger Nok for denne gang. Fordømt,
At List og Svig skal altid spille Mester.
Du stakkels Hagbarth! Vilde gierne kysses
Lidt meer i Lunden med det smukke Barn?
Det gaaer ei an; den fæle blege Hel
Alt nærmer sig i Veras Skikkelse.
(Han synker.)
Det fortner for mig — men i Freyas Sal —
(Venlig)
Og Baldur boer ei langt herfra — Der sees vi.
(Han døer.)

(**Tolv Kæmper** komme tre og tre, med Skiold ved Skiold og nærme sig Hagbarth fra alle Kanter.)

Hagbarth.

Ha kæmper, har I Mod!

Vera,
(fulgt af **Drabanter** med Hellebarder og Fakler).

Vel vogter Eder,
At saare ham! I staaer mig inde for
Hans Liv med Eders. Det er altfor kostbart!
(Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.)

Hagbarth.

Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?
Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Troskab!
Jeg agter ikke meer din usle Hævn,
End dette Bast, som brister af min Haand!
(Han sønderslider Baandet med Kraft, og giør sig fri, Kæmper springe til og bemægtige sig ham.)

En Drabant.

Den Normand har en usædvanlig Styrke;
Om selv vi havde Kobberlænker med,
Jeg troer han søndersleed dem.

Bera
(med en gyselig Mildhed).

Kom, min Datter!
Jeg seer Du har din Sax ved Beltet. Du
Har Lænker, som kan binde ham; som sikkert
Han ikke bryder; kiender ellers jeg
En Ynglings Elskov!
(Hun klipper en Lok af Signes Haar og rækker den til Drabanterne.)
Binder ham med den!
Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

Hagbarth.

O vise Bera, tak! Din Grusomhed
Har udtænkt mig en Straf, som trøster, som
Husvaler mig i Pinen. Skynder Eder!
Der har I mine Hænder! Binder dem!
(Han bindes med Signes Lok.)

Signe.

Ak Hagbarth! Sønderslid den! Giør Dig fri!

Hagbarth.

Før skal de sønderslide dette Hierte!
Min Tand skal som en giftig Slangebraad
Tilbøde saare Den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel
Min elskte Signe! Græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
Din grumme Moder raser kun mod mig;
Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
Fortærer egen Byrd. O skiønne Lok! (kysser den.)
I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den mod mine varme Læber,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Taarnet hist, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Die
Den sidste Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
Og svœrm paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
Skal holde Vagt i Nat. Tœnk paa din Eed!
Jeg kun betroer min Hœvn i dine Hœnder.
Mit sidste Barn, min elskte Søn! Du vil
Ei slutte Forbund med din Broders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

Bera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!
Din Straf er —

Signe (hurtig).

Døden?

Bera.

Nei min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kiærlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort.)

Fierde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hiertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som skummel Hævn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?
(Han grunder.)
Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Æren Alger! Æreløs var Eeden.
Og Du min stakkels Signe — Du min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg giør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke
Til Nattekulden qvæler hendes Bryst.

Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!
Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
Som Hel blandt Skygger i den skumle Hal.
Ei noget Skib tør nærme sig min Strand;
Sælhunde, Hvaler kun og vilde Marsviin
Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
Og vare Vikingen, med hæslig Snøften,
Om ei at ankre ved den sorte Skov,
Hvor Giæsten myrdes. —

(**Signe** kommer.)

Arme Signe! See
Der kommer hun. — Hvor bleg — et Gienfærd lig.

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
For Signes Øine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (gyser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Øinene,
Den strækker hen sig paa sit dunkle Bolster,
Urolig er dens Blund; den skiælver, bleg
Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre,
Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger skal jeg slumre,
Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Blomstens Tid er kort,
Men mere kort end Blomstens var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja Signe! — han maa døe.

Signe.

Fortvivl ei Alger! Døden skrækker kun
De feige Siæle.

Alger.

Signes Siæl er kiæk.
Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

Men døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Troe dog ëi
De kolde Hierters følesløse Tale!
Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i søvnig Kuld
Seer hver Forandring af sit Held imøde,
Selv Undergangen af sin bedste Lyst?
O saa var Isen stærk og Frøet svagt,
Som giæred og opløste sig i Jorden,
Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth! Skiønne, gode Signe!
Og Alger svoret har din Undergang.
(Han kaster sig paa Knæe og bedækker hendes Haand med sit Ansigt.)
O Alger! Utaknemmelige Broder! —
Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Broder!

Alger.

Hør mig, elskte Søster!
Eet kan jeg! derfor har jeg kaldet Dig;
Eet kan jeg; det forbyder ei min Eed.
Bevogte Hagbarth maa jeg; — see ham døe
Og intet virke, — ha, — det har jeg svoret;
Men — denne sidste Nat er saare skiøn;
Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
Som om den vilde sige: Kiære To,
End eengang kommer i min Bøgefavn,
Og lad mig lyse mildt til Eders Elskov!
Ja! Du skal see ham. —

Signe.

Dyrebare Broder,
Ifald Du vidste, hvad Du skiænker mig! —

Alger.

Jeg veed: En Draabe Vand i Tørstens Hede,
Som jeg med Hadets Salt har hidset selv.
En liden Biælke viser jeg Dig i
Det Skibbrud, Du har lidt paa Grumheds Klippen,
Hvor selv jeg var den Steen, som sønderslog. —
Min Haand er bundet og min Villie med;
Alt hvad jeg har igien — er dette Hierte.
Jeg svoer at hade, hvad mit Hierte kunde —
Det kan ei! Freya være Tak, som gav

Et Vink mig i min Ubefindighed.
Kom Signe! Du skal see din Hagbarth.

Signe
(grunder og fatter pludselig en Beslutning).

Bie! —

Alger.

Hvi dvæler Du?

Signe.

En lille Fæstensgave!
En Brudgomsurtekost.

Alger.

O skiønne Sværmen!
Vel, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
At ingen skal forstyrre Dig.

Signe
(tager sin Broders Haand, med Høihed).

Alfader!
En grusom Skiæbne har forfulgt vort Huus,
Den stærke Sigar hviler længst i Jorden;
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldungaætten end for Norden!
Her staaer det yngste Haab, den sidste Green
Af Mykilatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Siæl er skiøn og reen —
O lad den luttres i min Smertes Flamme!
Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de bolde stærke Fædre ligne,
Giv ham min Kiærlighed, skiænk ham en Viv —
Og giør ham mere lykkelig end Signe!

(De gaae.)

Hagbarth og **Fangefogden** stige op paa Taarnranden indenfra.

Hagbarth,
(med Signes Lok om Hænderne).

Nu altsaa — det er mig tilladt at tage
Frisk Luft paa Taarnets Rand?

Fangefogden.

Ja vist, ja vist,
Saameget som Du vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staaer
Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
Seer Du det store Stiernebilled hist?

Fogden.

Ja, det er Freyas Rok!

Hagbarth.

Du har ei spundet
Mig Silke, Freya!

Fogden.

Nei, det maa Du sige.
(Sagte)
Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker
Jeg op til Dig, almægtige Gudinde,
De Hænder, som en kraftig Elskov bandt.
Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor sært han dog opstrækker sine Hænder!
Enhver Ildgierningsmand frier man fra Lænken,
Den sidste Stund; hvorfor ei ham? (høit) Ung Hagbarth!
(Tager en Kniv frem.)
Kom, lad mig overskiære disse Haar!

Hagbarth (vild).

Jeg overvældes let i denne Stilling;
Men — hvis Du sønderslider denne Lok —
Den første Brug min Haand giør af sin Frihed,
Er den, at styrte Dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Han raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv,
Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lok?

Hagbarth.

Og veed Du ei,
At den har straalet om min Signes Iöse?

Fogden (afsides).

Ak det er sandt! ja det var hendes Haar.
Ha nu forstaaer jeg ham. Man siger jo,
At slig en Beiler sætter Priis paa alt hvad
Der kommer fra hans Hiertenskiær; lidt Baand,
En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,
Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
I mangt et Aar. Den stakkels unge Taabe!
Det er dog syndigt at aflive Folk
For Galenskab; Galskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig!
Er det ei Signes Jomfrubuur, man seer
Hist mellem Træerne?

Fogden.

Jo ganske rigtig.
Kom nu og lad mig løse dine Hænder!
Jeg ei et Haar skal krumme paa din Lok;
Saa kan Du bedre see hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe, hvis det er din Hensigt. —

Fogden (løser ham).

See der er Haaret!

Hagbarth (tager Lokken).
Dyrebare Skat!
(Han holder den ud over Taarnet.)
Skin Maane! skin paa disse lyse Straaler,
Og bland din gyldenblege Glands med dem!

Fogden.
Den Stakkel, lidt fornøier ham! Nu det
Er vel for ham; thi Meget er ham nægtet.

Hagbarth.
Hvad hedder Du min Gubbe?
Halfdan, Herre!

Hagbarth.
Hør — lov mig, Halfdan, at naar Beras Bødler
Imorgen hente mig til Retterstedet,
Du atter vil omvikle mine Hænder
Med disse Haar, og ei med Hampereb.
Det er min sidste Trøst; det Eneste,
Der adler min afskyelige Død.

Fogden.
Det lover jeg; men lov saa mig igien,
Naar Du er død, at Du vil aldrig spøge
For mig og for min lille Søsterdatter.
Hun er saa bange for, at Du skal rettes;
Thi hendes Kammervindve vender lige
Mod Egetræet.

Hagbarth.
Gode Gubbe! see
Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
Han efterlader Noget her i Livet,
Der er ham altfor kiært; men frygt kun ei!
Mit blege Spøgelse vil være venligt,
Og svæve skaanende din Dør forbi,
Naar det ved Midnat giør sin tunge Vandring.

Fogden.

Du rører Hiertet til Medlidenhed.
Selv Konning Alger ynkes over Dig,
Og har tilladt den alderstegne Skiald
At trøste Dig, den sidste Nat med Sang.
Der kommer han alt nede med sin Harpe.

(Halloge kommer.)

Hagbarth.

O lad mig ene med min stumme Sorg!
Hans Trøst vil trætte; mit bespændte Bryst
Er ikke længer stemt for slige Sange.
Jeg døer ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
Skiøndt Bera fyldt min Indvold har med Slanger;
Bortblusser ikke som et Heltebaal,
Med Røg i Sky og trodser ei med Knald;
Min Ungdom daler som et Stierneskud,
Der lysner kort — og døer i fugtig Luft.
Forskaan mig!

Halloge;

(som har sat sig ved Taarnet, synger ved Harpen).

Min Hielm er mig for blank og tung,
Mit Skiold kun slet beskiærmer;
Jeg føler det, skiøndt jeg er ung,
At snart sig Døden nærmer.
Læg hen det frygtelige Staal
Paa Heltens Bautastene!
I Lunden staaer en Natviol, —
Der hvile mine Bene!

Hagbarth.

Ha! den Tone finder en Gienklang
Dybt i min Siæl.

(Rækker sig over Tralværket.)

Hav Tak, Du gode Skiald!
Miskiend mig ei, for jeg miskiendte Dig.
Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, kiære Søn!
Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.
(Synger)
Jeg Livets bedste Rose brød,
Og Baldur være lovet!
Kom, kiære Død! nu i dit Skiød
Nedlægger jeg mit Hoved.
Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
Stræk ud de Vinger spæde.
Du svæver til en evig Mai,
Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,
Om liden Ragnhild, om den Trøstesløse.

Hagbarth.

O herligt! Og jeg sidder mellem Stierner,
Med Signes Lok og hører paa din Sang;
Og naar de komme for at hente mig,
Saa følger Du mig til min Brudeseng.
Ei sandt?

Halloge.

Ung Hagbarth! det er Skialdens Kald,
At være den Ulykkeliges Trøst.

Alger kommer til Taarnet.

Gaa gamle Ven! Jeg tale maa med Hagbarth.
(Sagte til ham)
Du veed mit Ærind. — Signe kommer.

Halloge.

Saa
Er Gubben her ved Harpen overflødig.
(Han gaaer.)

Fogden
(inde i Taarnet til Hagbarth).

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd Dig! Kongen venter.

(Hagbarth kommer ud med Fogden. Den Sidste gaaer, paa Algers Vink, atter ind i Taarnet)

Hagbarth (stolt og kold).

Hvad vil Du? Har din Moder sig betænkt?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til imorgen
Var altfor lang? Og kommer Du, for selv
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Vrede, træffende
Din Spot. Du Aarsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spilde da mit Ord
Paa Den, som ei fortiener det. Her er jeg!

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.

Og om jeg voved det?

Alger.

Saa kunde det maaskee fortryde Dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden Den, der bruste nys
Som Havets Skum? — Dog, Du har Ret! En Fange,
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fornærme Dig.

Alger.

O Hagbarth, Hagbarth!

Hagbarth.

Dog døer jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men Alger, Alger,
Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme!

Alger.

Jeg staaer for Dig forvirret, sønderknust.
Jeg føler dybt hvad der er skeet, skal skee;
Dog — klynke kan jeg ikke som et Barn,
Og trygle dumt om din Tilgivelse.
Ei heller er jeg ene Skyld i Qvalen.
Med Nidingsværk har Alger ikke syndet;
Det er min Trøst. Saa vil jeg heller ei
Da spilde Dig den altfor korte Tid,
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde Dig, din Stav er brudt! —
Dog — nogle Øieblik har Du tilbage —

Hagbarth.

O skynd Dig! Giør det kort og godt! Vil Du
Seigpine mig?

Alger.

Et Øieblik er ei
Aldeles at foragte. Ofte har
Den Lykkelige følt i det, hvad ei
Sit hele Liv den Ulyksalige.

Hagbarth.

Jeg har ei meer paa denne Jord at søge.

Alger.

Og dersom det, Du nys forgiæves søgte,
Dog skiænktes Dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O alle Guder! Tal, hvad mener Du?

Alger.

Du fik ei taget Afskeed med min Søster.

Vi kom saa pludseligt, vi overfaldt Dig.
Din Signe —

Hagbarth.

Enten sendes Du fra Hel,
At pine mig med den udsøgte Qval;
Hvad eller kommer Du, en Lysets Alf.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei Du flygte vil; saa gaaer jeg bort,
Og lader ene Dig med Signelil.

Hagbarth.

Nei, Alger! -- Nei Du spotter ei — Dit Øie
Seer altfor ærligt ud.

Alger.

Din Haand derpaa!

Hagbarth.

Ved Signes Kiærlighed, ved HagbarthsÆre,
Jeg bliver her og døer.

Alger.

Tilgiver Du
En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Eed
Snart skiller Dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skiæbne!

Alger.

Spild Tiden ei! Den er kun kort. Hun venter!

Hagbarth (omfavner ham).

Mit sidste Suk for Signe! Det næstsidste
For Alger og hans Held.

(Han gaaer.)

Alger (drager sit Sværd).

O kunde jeg
Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han giør det ei!

Han holder Ord, han bliver her i Fængsel,
Og Bera griber ham som Algers Morder.
(Fortvivlet)
Saa lev da, ulyksaligste blandt Konger!
Og see den Nød, Du ikke kan forhindre.
(Han gaaer.)

Signe med Roser i Haand og gule Blomster paa Brystet; **Hagbarth.**

Hagbarth (omfavner hende).
O søde Lyst at døe for slig en Mø!
Signe.
Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun kort.
Hagbarth.
Hist venter os en Evighed.
Signe.
Ja, sikkert!
Hagbarth.
O Signe, Signe! Elsker Du?
Signe.
Jeg elsker
Dig inderligt.
Hagbarth.
Den Tanke ængster mig,
Om ikke blot Medlidenheden rører
Dit Hierte.
Signe.
Jeg Medlidenhed med Den,
Som frister hver en Helts Misundelse?
Hagbarth.
Nu, saa er Alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter Dig hos Freya.
Signe.
Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Lev, min Signe!
Tænk paa din Hagbarth, naar i Sommerqvæld
Du vandrer under disse Bøgetræer;
Naar Fuglen synger, Hyldebusken dufter,
Og Maanen skinner i det sorte Løv.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt? Du gyser ei
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver yndig Knup. — Men næste Vaar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Vera
For silde græmme sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

Hagbarth.

O Rose,
Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak!
Sødt Varsel om en ulyksalig Elskov.
Men hulde Signe! hvilke fæle Blomster
Har Du paa Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder? Gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
Trofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

O Freya!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
Du Signelil at flygte bort med hende;
Da var hun raadvild — modløs — havde Pligt,
Som nu er hævet. Men hun gav Dig Løvtet
At følge Dig, naar ingen Bøn og Suk
Var mægtigt at bevæge Veras Bryst.
Nu holder jeg mit Løvte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Ven! Naar dit Skarlagenskind
Høit svæver under Egen — da skal Signe
Rask tømme Bægeret. Og røde Luer
Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
To glade Siæle svinge sig til Freya.

Hagbarth.

O Signe, Du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv
Blev til en langsom Død. — Jeg vil ei tæres
Af langsom Qval; ei bøie, Lilien lig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Død skal røre Hierterne! Vor Henfart
Skal straale som en Høitidsfest! Den skal
Erindres længe, som et skiønt Beviis
Paa nordisktro huldsalig Kiærlighed.

Hagbarth (omfavner hende).

Velan! Velan! Vi følges ad!

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Vera, fulgt af **Drabanter**, gaaer urolig med nedslagne Øine; pludselig standser hun og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig lumskt
I Hælene som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer Du med blanken Hellebard?

Grim.

Min ædle Dronning, Du har selv befalt os
At følge Dig.

Vera.

Gaaer!
(De træde tilbage.)
Hvorfor ængstes jeg?
Da Natten er forbi, kan Lyset skrække?
Østhimlen flammer som en Borg i Brand!
Ha frygter Du for Skygger? (kalder) Grim!

Grim.

Fyrstinde!

Vera.

Hvi har Du sat Alfs Liig paa Dødningbaaren
I Sovekammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Villie. Du ønsked
At slumre med ham under Tag end eengang,
Før Liget blev paa Baalet brændt til Aske.

Bera.

I Sovekamret? Fy! jeg har ei havt
En rolig Hvilestund den hele Nat. —
Hør Grim! har Du imorges intet mærket
Ved Liget? En Forandring?

Grim.

Jo! det laa
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Øinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at Du har ogsaa seet det.
Sandt nok! det hændes ofte med et Liig,
At Øielaaget springer atter op;
Og Armene let falde fra hinanden
Ved egen Tyngde.

Grim.

Ja det hændes tit.

Bera.

Jeg tilstaaer dog, det gjorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hævn.
Jeg fandt ei Ro paa Leiet. Tanken drev
Til Liget mig; jeg knælte ved hans Baar
Og raabte: Alf, min Søn! jeg hævner Dig!
Da sprang ham Øiet op! Han stirred vildt
Og fælt paa mig; og Hænderne, som folded
Sig nylig, vristed vredt sig fra hinanden.
Jeg tilstaaer Dig, jeg havde Mod ei til
At lægge dem, som før, paa Ligets Bryst,
Og trykke ham de store Øine til.
Jeg blegned — og forlod mit Sovekammer.

Grim.

Fyrstinde —

Bera.

Tie med hvad jeg har betroet Dig.
(Grim træder tilbage.)
Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
Med Egeløv om Issen. — Vover hun
At træde mig for Øine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? Saa høitidelig? Saa hvid
Som en Præstinde, naar hun gaaer til Offer?
Og dristigt er dit Blik? Du seer med Fatning
Mig stolt i Øiet? Ha Uværdige!
Kom Du som Vidne til ung Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige Dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha troe kun ei, ved Bønner og ved Graad
Ømt at bevæge mig.

Signe.

O nei, det veed jeg.
Og derfor vil jeg heller ei forsøge
Paa hvad der var uværdigt og forgiæves.
Min Graad er rundet; den har Du ei seet.
Det Offer, som mit Hierte skyldte Freya,
Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
Hengydt paa hendes Steen; og hun har hørt mig;
Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
Og jeg har lært med Værdighed at lide.

Bera.

Hvad vil Du?

Signe.

Kort kun her forklare Dig,
At jeg har intet handlet, mig uværdigt.
Jeg mistet har din Kiærlighed, — skiænk mig
Din Agtelse! Hvi harmes Du paa mig?
Mit unge Bryst var koldt for Freyas Ild,
Som Knuppen, før den aabnes. Da kom han!
Jeg saae ham og jeg elskte. Skulde jeg
Vel blues ved min Kiærlighed, fordi
Den virkte let og rørte mig saa snart?
Den Helt som blev mig kiær, fortiente det.
Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
Der fulgte med hans Ungdom, og som drev
Dig til at hade ham, var mig elskværdig.
Thi hvad var Hagbarths Brøde? Han har dræbt
I ærlig Kamp Den som var kied af Livet.
Du trued ham, han glemte dine Trudsler;
Troer Du, jeg elsker Hagbarth mindre nu,
Fordi jeg er ham mere kiær end Livet?
Nei, nei! Den Udaad giør ham dobbelt skiøn.
Og hvis i Værk Du skulde sætte grusomt,
Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
Da vil Du see, at Den som voved dristig
Sin Fare, kan med samme Siælekraft
Udholde Følgen. — Ei med ussel Bøn
Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
Det var kun at fornedre ham; da leed
Han en uværdig Død. Desuden rørte
Vel neppe jeg dit Hierte. Du har sielden
Skiænkt mig din Godhed. Da min Fader blegned,
Da følte jeg mig ene — ha saa ene!
Alf elskte sin Gyrithe, Alger Sværdet,
Og Du din Høihed. Jeg har vænt mig til
At give Slip paa Livets skiønne Fryd,
Og altid anet hvad der vented mig.

Welan! saa træder jeg tilbage nu
I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom;
Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
Med Haabets grønne Krands om mine Lokker.
Miskiend mig ei min Moder! Signe skilles
Fra Dig med Kiærlighed og ei med Trods;
Og hendes sidste Bøn til Odin er,
At naar Du strengt har hævnet Dig paa Hagbarth
Og paa hans Signe, at det ei formeget
Kun maa fortryde Dig.

(Kysser hendes Haand.)

Farvel, min Moder!

(Gaaer.)

Bera.

Var dette List? Ei Listen fælder Taarer,
Og Signe kiender ei Forstillelse.
Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
Ei i den første Hede! Hisset seer
Jeg Alger. Ogsaa bleg! Ha blege Begge,
Som Alf paa Dødningbaaren. — Mine Børn
Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger, i stærk Bevægelse, som han søger at skiule.

Hil Dig, min Moder!

Bera.

Tak, min Søn, min Alger!
Hvor gaaer det? Mindes Du den Eed, Du svor?
Og har Du fuldbragt hvad jeg Dig befol?

Alger.

Ja! Han gaaer Skoven rundt. Om føie Tid
Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
I Optog om, med drøvelige Lurer,
Med sagte Trommer, — standser her — og dræbes.

Bera.

Retsaa!

Alger.

Det siger Du.

Bera.

Og Du, min Søn?
Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;
Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
Kun for at høre hvad Du meer forlanger.
Er Hagbarths Død Dig nok? Skal han kun hidses
I Egens Green og jordes? Eller skal
Hans døde Legem svæve flere Dage
Til Skam for ham, og Skræk for Andre?

Bera.

Nei.
Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger (seer derhen).

Er der Plads til Tre?
O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener Du?

Alger.

Slet intet.
Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes
Dig Alger? Kiære, tungt Du drager Aande!

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg hen — og sætter det i Værk. —
(Gaaer, men vender tilbage igien.)
Tillader Du til Afsked mig, min Moder,
Først at fortælle Dig en Dæmesaga,
Jeg selv har digtet?

Bera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Ørn
Var yndet af sin Moder; men hun frygted,
At den forvoven skulde giøre Misbrug
Af sine Vinger. Barnlig from og lydig
Fandt den sig i at lade Vingen stække,
For ei at friste Faren. Moderen
Nu bragte den sin Føde selv til Reden,
Og saadan gik det nogle Dage godt.
Eengang, da Moderen var borte, kom
Der en forfærdelig uhyre Grif,
Stærk som Forbittrelsen i Hadets Bryst,
Hævngierrig, grum, og trued Ørnens Søster,
Som sad paa Redens Kant. Den unge Ørn
Ei kunde meer forsvare, maatte see
Det elskte Hierte saares og fortæres
For sine Øine. — Men da styrted han
Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
Da Moderen nu atter kom, — som Moder —
Fandt hun sin Rede tom. Men dybt i Dalen
Laae Datt'rens hvide Fiær i Sønnens Blod.
Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
Og kaldte sine Børn. — Det var forsilde!
(Han fatter sig, og siger derpaa med Rolighed.)
Jeg har fortalt min Saga Dig — og gaaer!

Bera (kalder ham tilbage).

Bliv!

(Efter et Øieblik, hvori hun kæmper med sig selv.)

Hagbarth skal ei dræbes! —

Alger

(griber henrykt hendes Haand).

O, min Moder!

Bera (kold og stolt).

Tie nu! — og hør! — og lad mig ogsaa tale.
Thi ogsaa jeg har Forsæt; ogsaa jeg
Har Attraa, som ei noget Gienfærds Fagter,
Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
Fik dette Hierte til at eftergive.
Han skal ei døe. Min Hævnlyst gik for vidt;
Retfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skiønhed,
At kunne lade Naade gaae for Ret,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Vovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Den danske Beras svage Qvindespir.
Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
Og klemt mit Bryst med Dødens Eysen. Vel —
Han prøve maa det samme! Lad ham føres
Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
I Egen over ham; da vil jeg komme,
Som Lykkens Norne paa den røde Valplads,
Og skiænke ham hans Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem Fingrene,
Fordi han er for svag; fordi min Høihed
Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.
Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, giorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hyrdepige,
Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
Og tænke nøisomeenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Ahnelse om hvad det skylder
Dans Æt og Asers Stamme? Alger tie!
Opirr mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!
Er Helt!

Bera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis han ægted
En Viking fra de nidaraaske Klipper?
Harvendil Jotlands mægtige Konge beiler
Til Signes Haand. Ved dette Giftermaal
Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
Det er et Ægteskab som glæder Aser,
Naar Øresund trolover sig med Liimfiord.
Han eller Ingen!

Alger.

Men min Moder —

Bera.

Tie!
Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn,
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handled
Og følte smaat som Dværgen. — Ømhed kan

I lære Bera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Tie og følg!
(De gaae.)

Signe kommer med sine **Møer.** De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skiønne Morgen! Solen skinner klar!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de qviddre.
(Man hører en Sørgelyd noget borte.)

Fylla.

O Thor! der komme de.

Signe (gyser).

Hvo kommer? — Ha
Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Fylla! Du
Har mistet alt hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Min Beiler faldt i ærlig Kamp; — men din —

Signe (høi).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere ærlig?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth;
(Peger paa Egetræet)
Men seer Du hist hin frygtelige Jette?
Med den uhyre grønne Busk i Hjelmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? — Ha Fylla!
Det er en Fiende, som er Kæmpen værd.
(Musiken begynder igien nærmere.)

Fylla.

Den nærmer sig, den fæle Sørgelyd!

Signe.

Nei Fylla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kiender denne gamle Kæmpevise;
Jeg sang den tit som Barn, og troede mindst,
Den skulde vorde Dødsang for min Ungdom.
O den giør stærk i Sorgen, denne Vise.

Fylla.

Seer Du ham hisset, hvor han gaaer i Kredsen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).

Hvor? Hvor?
(Vender sig bort.)
Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freya.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Møer! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Luft.
(Til Rinda)
Giv mig det Miødhorn, Barn! jeg lod Dig fylde.
(Rinda bringer det.)

Signe
(rækker Hornet iveiret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!
(Hun drikker og siger derpaa sagte)
Til Hagbarth! Til min Ven! din Signe venter.
(Hun kaster Hornet hen i Græsset.)
Og nu afsted, I Tærner! Gaaer foran! —
Jeg vil kun lukke Jomfruburet først,
Saa følger jeg.

Fylla (ængstlig).

Ha Signe!

Signe
(venlig, men bestemt).

Gaa, mit Barn!
(De gaae.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Øiet.)
O kiære Helt! der kommer han. Ei Frygt
Har bleg formaaet at svække Sundhedsrødmen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa skiøn en Helt, saa kiækt og varmt et Hierte?
Hvo ønskte sig ei gierne Signes Død,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?
(Hun gaaer.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder.
Hagbarth, bundet med Signes Lok.

(En Halvkreds af Hellebarder omringe Hagbarth. Hans Hænder løses; han giemmer den afløste Lok paa sin Barm.)

Hagbarth (rolig).

Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,
Et Øieblik før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (afsides).

At døe er Børneleeg;
Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løvte
Var meer end Ømhed, øieblikligt Blus —
Den Vished maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth, giør din Bøn!

Hagbarth.

I gode Venner,
Først een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, hvis den er
Beskeden; som: en qvægsom Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig;
Kun, at det strax kan skee; vi tør ei skiænke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger
Kun end et Dieblik. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Døden kiækt i Diet. Jeg har spøgt
Med Faren, som et Legetøi, fra Vuggen,
Og Nornens Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiæl paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin Ro, sin Stilhed noget fælt.
Ha, Mennesket er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky

(peger paa Egetræet)

For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel! Saa lad mig vænnes til min Død.

(Han afløser sin Kaabe.)

I smile? — Mene vel, at sligt Forsøg
Kun lykkes eengang? I forstaae mig ei.
Seer! tager denne kongelige Kaabe,
Ophidser, som et Billed paa min Skiæbne,
Ved Hampesnoren mit Skarlagenskind!
Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —

(Efter et Ophold.)

Det er mit sidste Ønske. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!

(Til de Andre)

Deri kan vi tiene ham.

(Musiken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hidses i Veiret. Musiken holder inde.)

Hagbarth
(knælende i Forgrunden, med foldede Hænder).

I rige Guder, hører nu min Bøn!
Og gyder Kraft i Signes Pigebarm;
At ei hun skiælver for det røde Blus;
At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig og stirrer med Hovedet skudt over Axel til Signelils Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha hvad er det?
Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (henrykt).

O rene Glød af ægte Kiærlighed!
Ha stærke Blus af Troskabs Offerild!
Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;
Den smerter, Døden ei. O Signe! Signe!
Jeg seer Dig hist fra Gimle, hvor Du vinker.
Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.
(Han tager en Daggert af sin Barm.)
Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!
(Til de Omkringstaaende)
Som Tyv? Nei, som en Tyv skal I ei hænge
Den stolte Hagbarth! Han har ikke stiaalet
Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav
Det frit, af stærk, af reen frivillig Elskov.
Flam, høie Lue flam! To Hierter svinge
Sig op til Freyas Glæde paa din Vinge.
(Han støder Daggerten i sit Bryst og falder).

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
Fulgt af sin Vagt. Adskilles! Aabner Kredsen!

Vera kommer hurtig og raaber:

Red hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Gløb!

Vera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Vera (forfærdet).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
I Høieloftet med forbrændte Haar,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Vera.

Hvad bringes hisset?

Alger kommer med **Signe**; hun er bleg
med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Vera.

Ha, min Datter!
Afsindige hvad har Du gjort? Vel os,
At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
(Hun opdager ham.)
Ak i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben
I Grenen; og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig glad med egen Haand.

Signe.

Ak det var for at prøve Signes Troskab!
(kiærlig.)
Du slemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?
Men det er skeet i Dødens Vildelse,
Jeg har tilgivet ham.

Bera.

Min svage Datter!
Der seer Du Ubesindighedens Følger.
Jeg kom med Naade for ham; men for seent.
Han er sin egen Morder.

Signe (forskrækket).

Vilde Du
Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du
Forenet ham med Signe?

Bera (kold og mørk).

Dertil havde
Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

Signe (glad).

Du havde skilt os evig ab?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suk).

Nei den forbinder! (kysser hendes Haand.)
Tak, min elskte Moder!

Hav Tak for din ubøielige Strenghed!
Ak uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig
Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
Men Giftens uudslukkelige Flammer
Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du giort?

Signe.

Fuldendt min Qval. Tak Alger,
Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.
Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk
Dog favne Hagbarth. Ikkesandt min Moder?
Du ei forbyder Signelil at aande
Sit sidste Suk paa disse blege Læber?
O sød er denne Død!
(Hun synker ned ved hans Liig.)
Det er saa tungt
At skilles ad, naar man har elsket hinanden.
(Hun omfavner Hagbarth og døer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en dyb Taushed; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig
Ved Hagbarths Side.

Alger.

O min Moder! føler
Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.
Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Iid)
Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth,
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
Og Møens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skiønne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som tabte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner,
Har ei den Veemod, ei den Iid, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys,
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død

Langt mere saligt end titusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
Aarlange Lyst er siunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Fostbrödrene.

(1817.)

Asmund, Helt og Bonde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Herseqvinde.
Ragnhild, hendes Datter.
Rerek, Helt.
Thiodolf, gammel Kæmpe.
Faste, } Asmunds Trælle.
Nef, }
Snækol, Røver.
Flein, hans Søn.
Folkvar, en Spillemand.
Rereks Svend.
Thiodolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Piger og Spillemænd.

Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Sildig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med **Ragnhild** og **Gunborg**.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennesælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straaler fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det ræbde Lam fornøie sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer
I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide
Den Ungersvend, som giør et Qvindeløvte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Æren;
Jeg er ei hugprud, tænker anderledes,
Jeg ynder Freya meer end Asathor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Humleranke, vristet fra sin Green,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.
Men skulde da den Kraftige, den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv kiøre tungen Ploug,
Med Buen standse Füglen i sin Flugt;
Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Biørn,
Og hænge Skinken i min Skorsteensrøg,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe;
Han skulde tække Hytten lunt med Straa,
Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylder; danne Leer,
Og brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterkiød.
Han skulde tale med mig seent i Qveld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kiærlig Arm,
Og kysse Dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær hovisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.
Hvad var en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snart.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.
Elsk mig igien, og bliv min kiære Hustru!
Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?
Men nei! Du skal ei sige, jeg har lokket
Dig til at beile, for at faae et Kys,
Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke
Betale slig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har Du Kysset!
Og giør saa derfor siden, hvad Du vil.
(Hun kysser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!
(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Giæstfriheden.

Asmund.

O Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
Og den forvandlet til en Turteldue.
Velan, jeg offrer Seiersaligheden
For huslig Fryd. Jeg elsker disse Vægge,
Jeg foretrækker dem-selv Ægirs Kiøl;
Og Markens Fure med sin Vintersæd
Mig forekommer mere værd, end Havets
Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
Har Skiønheds Trolddom virket uden Seid.
Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg
(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
Der slukkes brat, og ingen Freya-Stierne,
Der brænder stadigt med en evig Ild.
Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Barn:
At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
Du hang kun for at suge Honningdug.
Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab,
Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!

Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du
En Friertid, som hindrer Eders Moder
I ret at dele denne første Fryd?
Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
Saa lad os gaae tilsengs. God Nat, min Brudgom!

(Hun og Moderen gaae ind i Hytten.)

Asmund.

Nu er det skeet. — Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skiønne,
Den vene Ragnhild min? Mit forbums Liv
Mig forekommer som et ødslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skiold. —
Hver Laas oplukkes med sin egen Dirk!
Den rette Nøgle var endnu ei funden.
Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Og dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gik hun her og legeb
Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

(Grubler.)

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
Dog ofte havde vel Huldsalighed
Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
Det skiønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —

O vene Mø! hvor jeg misunder nu
Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
O gid jeg var det Liin, som nu Du binder
Om dine Lokkers fulde Flætninger!
O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
Den sidder som en Drot i Miklagard
Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
Og veed ei ret, til hvilken Side den
Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.
Jeg gaaer tilsengs, men ei til Hvile; Leiet
Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
I Natten, langs ad min Erindringskyst,
Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
Og skyer den blege Maaneklarhed bort
Med brandrødt Fakkelblus? — Det er min Broder.

Alfred
(kommer med en brændende Fakkel).

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
Jeg frygted, der var hændet Dig Fortræd,
Og tændte Faklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Faklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred (lystig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Faklen brænde!
Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei tvertimod,
Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
Med snevre Lysning, stikker sælsomt af
Til Freyas Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og køle mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Tag Dig iagt, Du ei forkiøler Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
Om Ellepigerne, der lokte Svenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap
Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder klam og kiøler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Vanghedes Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;
Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt formes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi
Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er besindig
Med Aarene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,
Ifald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende
Til Offergoden Dig som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,
Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund
(rækker ham venligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Raske, bolde Knøs!
Det nedrigt var, om jeg fornærmte Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Vennemund
Fornærmer kun en kold indsnærpet Siæl.

Asmund.
Vel! Skiøndt Du deler halvt min Alder kun,
Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:
Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.
Er Ragnhild end saa knibsk?

Asmund.
Hun elsker mig.

Alfred.
Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.
Ja, jeg har beilet, vundet hendes Ja.

Alfred
(springer glad omkring).
Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,
Det siger jeg Dig: Du maa bie med det,
Til jeg har faaet min nye Vadmelstrøie,
Med røde Lidser, fra den gamle Hervor.
Og jeg maa kiøbe mig en Hue først.
Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
Der feies i den store lange Lade,
Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
Den raske Folkvar Spillemand, og Hemming,
Som blæser Luren, og Gotvare Tærne,
Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanker).
Giv Held mig, Freya! Eir, giv Sundhedsliv!

Alfred.
Hvad taler slig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.
Mig fattes Intet!

Alfred.
Ragnhild heller Intet.

Asmund.
Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.
Hvad mangler da?

Asmund.
O intet! Det var kun
En flygtig Grille.

Alfred.
Hvor Du stirrer sært.
Det kan ei være Faklen, den er rød,
Saa er det Maanen vel, som giør dig bleg.

Asmund.
Ja, Maanen, Alfred, giør os Alle blege,
Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
En langsom Igle, men den suger dog,
Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.
Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
Som dræber hurtigt.

Asmund.
Jeg har ingen Lyst
Til Braddød nu.

Alfred.
Det har vel ingen Brudgom.

Asmund.
Den sidste Seng er kold; — en Brudeseng,
Som ei man længes efter.

Alfred.
Kiære Broder,
Din Siæl er mørk, Du ængster mig.

Asmund.
Mit Bryst
Er rørt; en deilig Mø har giort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom
Og giem, hvad Du ei ene bære kan
I denne Barm; dens Laas er dirkefri.

Asmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Aarstid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Qvist har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som giemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skik: — Fostbrødrelag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en vældig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venskab og Sambrægtighed.
Kiæk følger Vennen Vennen i hans Grav;
Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei! Nei albrig!
Den grunder sig paa hæsligt Raseri,
Paa Vildskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Barm, som aander efter hin,
Skal Venskab overleve Venskabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han fordærver Dig.

Alfred.

Snart kommer

Vor Konge, Harald Klak, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man giør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvælving uden Strid.

Alfred.

Ha Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersælle.
Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Kiød er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Miklagard:
Udhugget som et Menneske, — men Steen,
Og Tidens Orm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Kiv,
Som Marmoret i Miklagard af Gother.
Ham Du tilsvoret har Fostbroderskab?
En Kæmpe, der ei hviler nogen Dag
Fast, uden Eventyr og Vikingsfærd?
Min Broder, ha! der har Du kastet Anker
I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg — for seent.
Det var i Drukkenskab. Jeg elsker ei,
Har aldrig elsket denne barske Kæmpe;
Han aldrig mig. Men, som Du siger sandt,

Det var i daarlig Raadhed. — Mioden giorde
Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
Og deelte Vikingsbyttet i en Skov,
Paa Bakkeskrinten, mellem runkne Stammer.
Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
Som huled ind sig under friske Græstørv.
Guldhornet straalte klart i Nattens Blus,
Som nu min Ragnhilds Ring ved Faklen her. —
Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu;
Den stærke Thiodolf tyktes mig en Thor,
Min Stoltheds Ønske var at ligne ham;
Jeg følte mig et Barn ved Kæmpens Side.
Tænk Dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae,
Med Horn i Haand og Daggert i den anden;
Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
Han bød mig Broderskab, Fostbrodereed.

Alfred.

Det bød Dig Loke giennem Høburs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik rigtigt svart mit Ja,
Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
Mig Daggerten, saa blodig som den var,
At giøre ham den samme Skiæl. Jeg saared
Min Arm! Jeg husker endnu grant, jeg skiælved;
Men Æren forekom mig altfor stor,
Og Skammen større, hvis jeg svigtede.
Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
Og helligt svoer jeg ham, ved Odins røde
Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
At følge ham i Døden naar den vinkte.

Alfred (efter en kort Taushed).

Det var et daarligt, overilet Løvte!

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nok har at kæmpe Hver med egen Skiæbne.

Asmund.

En Ven bør dele Faren med en Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,
Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild! —
Før har ei dette Løvte skrækket mig;
Nu, Ragnhilds Skiæbne bundet er til min,
Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,
Nu tuder Faren mig som Træets Ugle!

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er skeet, —
Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund.

Andre Mænd
Behøve Spise, Drikke, Luft til Livet;
Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Ha lad mig ene med min Tungsind.
Jeg vil bekæmpe den, og følger Dig,
Naar jeg er atter fuldeligt mig selv.

(Alfred gaaer. Asmund sætter sig mørk hen under et Træ. Naar han saaledes har stirret nogle Dieblik, kommer Thiodolf fra Stranden med sin Svend. Asmund springer forfærdet op, og siger):

Der er han, ved de hellige tolv Guder!
Hiemdragen atter fra et Ledingstog.

Han lever — og jeg skiælver for hans Liv;
Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?
Usalige Løvte! Jeg vilde skiule mig
For ham, for Faklen, Maanen og mig selv.
(Han gaaer ind mellem Træerne.)

Thiodolf til sin **Svend**, der følger ham.

Er Alt i Orden? Sværdet slebet? Skioldet
Belagt med friske Huder? Remmene
Vel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil intet Harnisk. Harnisket
Er ubeqvemt og falsk, det brister let.
Giv Du imorgen mig min Ringlesærk,
Min Pandserskiorte.

Svenden.

I har lovet kiæk,
At møde Rerek paa Berserkeviis.

Thiodolf.

Reent uden Skal? Som Regnorm? Det var dumt!
Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,
At Pandserskal er god til Værn og Værge.

Svenden.

Han trodsed Eder, pukked med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bukkeskiæg,
Saa trodser jeg igien. Velan! saa kæmpe
Vi uden Harnisk i det blotte Linned.
Det har jeg giort saa tit. Troer han, jeg frygter
Hans Landse? Myg! siig, har jeg nogentid
Vel skiælvet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!

Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Svenden.

I kom i Mundkiv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
Paa Skibet mellem Eder Larm og Gny,
Og saae Jer løfte Bægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukne?

Svenden.

Formodenlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukken,
Og hovisk dog for det. Hvad har han sagt?
(Hidsig)
Du Dosmer sig, hvormed har han fornærmet
Min Ære?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf (rolig).

Nu det er ligemeget! Den, som gierne
Vil hoppe, han er god at lokke. Siger
Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu

Den Tredivte, jeg sende skal til Odin
I Tvekamp, og han vorder ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;
Men hvilket mener Du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre,
Min Dristighed fornærmer Eder.

Thiodolf.

Nei,
Tal Du kun frit, min Søn! En Træl, som Du,
Kan ei fornærme. Tal kun frisk fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Krukken
Saa længe gaaer til Vands, til Hanken brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! Deri har Du ganske Ret;
Men ikke Kobberkanden.

Svenden.

Ædbergrønt
Kan ogsaa gnave Kobberkanden møn.

Thiodolf.

Nu, — jeg har Tid endnu!

Svenden.

Jeg har bestilt
Jer Natteleiet.

Thiodolf.

Gaa Du kun i Seng!
Jeg vil omvandre lidt i Maanskin først.

Svenden.

Men, I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,
Jeg troer, jeg bliver oppe.

Svenden.

Sov dog først!
Tænk, I maae samle Kræfter.

Thiodolf.

Samle Kræfter?
Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke andet?

Svenden.

Nerek er stærk og ung og heed som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig og kold som Vand.
Jeg drukner ham! — Hvo er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Ved mit Bukkeskiæg,
Der seer jeg Asmund eller Asmunds Skygge.

Asmund (træder frem).

Du har ei taget feil, det er ham selv.
Hvor gaaer det Dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil Du gaae
Berserkegang med mig imorgen?

Asmund.

Nei —
Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis Du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Kæmpe;
Men om jeg veed hvorfor, saa maa Du vælte
Mig Bautastenen fra min Heltehøi.

Asmund.

Imorgen alt?

Thiodolf.

Ved Solens Opgang. Dog
Den Leeg kan endes i en Haandevending.
Imorgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Ønske.

Asmund.

Tak ei! det er af Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden, Thiodolf,
I otte Aar.

Thiodolf (ligegyldig).

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har Du ei savnet mig?

Thiodolf (gaber).

Hvor?

Asmund.

Husker Du

Vort Løvte?

Thiodolf.

Jeg har giort saa mange Løvter,
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.

Vi blandet har i Muld hinandens Blod,
Og svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?
Nu, det kan gierne være.

Asmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei besluttet alt at døe,
Da Du vil gifte Dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde? —

Thiodolf.

Saa giorde jeg Dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det forefalder.
Thor veed, ei nogen Beiler løber efter
Sin stolte Mø, som Thiodolf efter Døden;
Og dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
Imorgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Ved dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg
Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!
(Han gaaer med sin Svend.)

Asmund (stirrer efter ham).

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Fælt true Varslerne, — det trækker op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Og Stormen suser alt i Bøgens Top.
End slaaer ei Straalen ned, — end Flammen brænder,
Som svovlblaa Piil, ei giennem Odins Hænder.

Dog snart maaskee! — Min Brud! min Elskerinde!
Med Roser seer jeg Dig i Skoven staae;
Men hisset Hel, den gamle runkne Qvinde,
Henvinker mig med Knokler i sin Braa.
Her Sol og Sommer, Kiærlighed og Varme!
Hist — Mulm og Skræk og Død i Gravens Arme.

Skal jeg for Den, som Venskab ei fortiente,
Opoffre Dig, min hulde Kiærlighed?
Skal Hiertet, førstegang da Freya tændte
Dets Lue, knuses af en grusom Eed?
Har Straffen luret, for mig ret at qvæle,
Og stikker Slangens Braad den Vanges Hæle?

Nei, skiønne Freya! sving Dig i din Kaabe,
Den himmelblaa, fra Folkvang til min Trøst!
Lær atter den bespændte Siæl at haabe,
Og fyld med din Lyksalighed mit Bryst!
Jag Snogen bort, som lumsk i Græsset hvisler,
Og dræb ei selv din Rosenknup med Tidsler!

Anden Handling.

Skuepladsen som i første Handling. Morgen.

Kerek med sin **Svend.**

Kerek.

Jeg aander let! End er det aarle Dag,
Og Daaben er alt øvet. Skynder Eder,
Og bringer Gubben ret forsigtigt hid.
Det er min Hensigt ei, mit Ønske just,
At han forbløder sig.

Svenden.

Han bringes hid.

Kerek.

Velan, jeg føler mig som Fugl i Luften!
Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,
Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
Befæstet er med skiønne faste Volde;
Ei Buen skyder slige Flammepile,
Som hendes Øie fra det sikkre Laag,
Der synker halvt, med Smægten, mens hun skyder.

Hvert Haar, der voxer afkeblegt tre Alen
Fra hendes Isse, bliver et Næt, hvori
Hun fanger Mandfolks Hierter som en Havfru.
Men Mod! Man kan vel overvinde Møer
Saagodt som Mænd, naar Spøgen leges omvendt:
Vi elske deres stærke Svaghed, de
Vor svage Styrke. De forstaaer at seire
Med Trods; vort bange Suk indtager dem. —
Hvem der? Ung Alfred! Hil Dig Ungersvend!
Ved alle Guderne, jeg elsker Dig!
End est Du kun et smækkert Skud i Skoven,
Men slaaer ei alle Julemærker feil,
Da tegner stærkt Du til at vorde Stamme.

Alfred (kommer).

Ha Nerek, — grumme Nerek, har Du dræbt —

Nerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg
gyser! — Tal!

Nerek.

Hvad fattes Dig min Ungersvend? Hvad nu?
Har Du Medlidenhed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har Du dræbt ham?

Nerek.

Hvem?
Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Nerek.

Dræbt ham ei;
Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler

Og sig betænker i det aabne Saar,
Om hun indtræde skal og standse Bølgen
I Aandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den tvang
Sin Mandbdomskraft.

Rerek.

Alfred, vær intet Barn,
Og ynk den gamle Jette! Ved mit Sværd,
Jeg kan ei lide det. Hør, Du skal holde
Med mig, naar først Du kiender Sammenhængen.

Alfred.

Ak Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Rerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad var min Brøde?
Han er som bidske Hunde: staaer og lurer
Paa Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den seige Tiære,
Som flyder i hans Aarer: sort og langsom,
Og præger Panden med den skumle Tungsind,
Men brænder strax ved mindste Vredesgnist.
Fortæl ham om din Elskov, om dit Venskab —
Han gaber og bespotter Dig. Betro
Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig!
Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
Naar Solen stiger i sin Morgengløb —
Han leer og kalder det barnagtig Sværmen.
Beed ham om Hiælp — han nægter Dig den gnaven;
Yd ham din Hiælp — han tager den som Pligt,
Og lønner Dig derfor med Glemsomhed.
Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
Hos sligt et Drog? Hans Tapperhed? Hans Styrke?
Der ... jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
ieg viist ham.

Alfred.

Nerek Du est bold.
Den grimme Trold har ægget Dig til Hævn;
Thi han er giftig som en Orm, der suger
Sin Kraft af onde Urter. — Odin veed,
Hvor denne Gave kommer fra, han har,
At lokke gode Kæmper i sin Nærhed,
Blot for at skade dem. Men jeg har hørt
At flere Kryb besidde slig en Magt:
At der er Slanger, der bedøve Lammet,
Som nærmer sig, med fæl Uddunstning; andre
Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
Den strax i Svælget. Rædsom er den Drift
Hos Skabningen, at søge hvad bør skyes.
Jeg er kun ung, men veed dog vel af Sagn,
At mangen Ungersvend sin Bradbød fandt,
Ved blindt at flyve som en Myg i Lyset.

Nerek.

Nu, Thor skee Tak, jeg har ei brændt mig Vingen;
Og har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
Høist med usel Gløb den lange Tande.

Alfred.

O denne Gløb er kostbar, sluk den ei!

Nerek.

Forklar Dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger Dig:
En Arnes Ild beroer paa denne Gnist.

Nerek.

Hvorfor er dette gamle Liv Dig vigtigt?

Alfred.

Fordi det er en kostbar Olie, Nerek,
Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Kerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Kerek.

Og svoret? Hvad?

Alfred.

At følge ham i Graven.

Kerek.

Thors Hammer! — —

Alfred
(efter en Stilhed).

Er der Haab?

Kerek
(trækker paa Skuldrene).

Jeg veed det ei.
I Striden har jeg lært at saare Mænd,
Men læge dem igien, det maa en Qvinde.

Thiodolf bringes paa en Løibænk.

En Svend (til den anden).

Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt.
Ha Gubbe, Du est tung.

Thiodolf (tvær).

Jeg er ei tung,
Men Du est kraftesløs.

Svenden.

Han pukket har
Paa Veien hele Tiden. Sæt ham der!
I Elmeskyggen.

Thiodolf.

Sæt ham! Sæt ham der!
Ha, ved mit Sværd, det er en tørig Tale

For gammel Helt. Ham! Sæt ham! At behandles
Som andet Huusgeraad.

Svenden.

Her staaer Du godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer Du mig hen?

Svenden.

Til Rerek.

Thiodolf.

Jeg vil ei til min Fiende Rereks Huus;
Ei over Tærsklen til min Avindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Velan, saa bringer mig i hendes Hytte!

Rerek.

Der kommer hun med lange Flætninger.

Alfred.

Som Eir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Rerek

(til Ragnhild, som kommer).

Den Saarede har ønsket, ædle Jomfru,
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans Alf, hans lykkelige Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde.

(Til Thiodolf)

Ven! Vor Hyttedør staaer aaben
For Dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min smukke Mø,
Ja, lad dem bære mig i Hallen til Dig;
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale, men det er mig vammelt
At høre Medynk.

Ragnhild.
Bærer ham forsigtigt!
Thiodolf.
Jeg lider heller ei Forsigtighed.
Ranghild.
Du ønsker dog din Helbred?
Thiodolf.
Ja det giør jeg,
Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.
Ragnhild.
Hav Omsorg, Alfred!
Alfred.
Vær Du rolig, Ragnhild!
Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for føleligt.
(Alfred og Svendene gaae med Thiodolf.)
Rerek
(holder Ragnhild, som vil følge, tilbage).
Et Øieblik —
Ragnhild (forlegen)
Tilgiv, den Syge venter.
Rerek.
Du har forbundet ham med bløden Haand,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver
Er Ro. — Men der er Flere syg' end han,
Som ingen Ro kan finde.
Ragnhild.
Jeg forstaaer ei —
Rerek.
Dit Blus paa Kind modsiger dine Læber.
Ragnhild.
Lad mig betroe Dig —

Rerek (afbryder hende).

Bi! Opsæt din Dom.
Ei Hiertet er saa strengt som Ordet, Ragnhild!
Og det som Tungen ei endnu har talt,
Forhærder ei din Villie mod mit Ønske.

Ragnhild (vaaligt smilende).

En Helt, som Du, kan trodse Pigestrenghed.

Rerek.

Det tykkes Dig maaskee for biærvt, for vovsomt,
Og muligt er det ogsaa Daarlighed,
At, strax paa denne Kamp, ved første Møde
Jeg siger Dig — hvad Du har længe vidst!
Nu, da Du angst, bekymret for den Syge,
Har Siælen fuld af fæle Billeder,
Og seer i mig kun denne Gubbes Morder.
Men lad saa være dog; min Siæl er rørt,
Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
Har jeg i Morges tappert værget mig
Mod fiendtligt Angreb. Det er førstegang,
At Thiodolf taber. Seent i Aftes tænkte
Jeg ved mig selv: Du falder nok i Morgen,
Saa er det godt, at Du har intet sagt.
Men nu, nu er jeg frelst! Nu tykkes Livet
Mig atter som en Fødsel. Glad jeg staaer
I Vaarnaturen som et Lykkens Barn;
Nu har jeg Mod, nu vover jeg at haabe;
Og hvad de rige Guder skiænkte mig,
Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt
Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod!

Ragnhild

(med Deeltagelse og Bekymring).

Ha bolde Rerek —

Rerek.

Bi et Dieblik!
Maaskee Du tvivler om, jeg elsker Dig

Fordi jeg er saa karsk? Jeg veed det nok!
I Møer er grumme, skiøndt man tager Eder
For blide Skabninger; I ere Lilier:
Særdeles skiønne, men bedøvende
For Den, der vover Kalken sig for nær.
I bringe Sygdom med, og hede Febre,
Som Foraarsluften; og mens Droslen slaaer
Og Løvet grønnes, høines mangen Grav.
Dog kan en tapper Kæmper, uden just
At svække Modet, hylde Pigeskiønhed.

Ragnhild.

Ifald jeg taug, var det Fornærmelse
Mod Dig, som aabner ærligt mig dit Hierte.
See denne Ring! Den sad endnu iaftes
Paa Asmunds Finger.

(Med synkende Stemme)

Jeg er Asmunds Brud.

Rerek.

Brud? Du en Andens Brud? O rige Guder!

(Han skiuler heftig sit Ansigt i sine Hænder.)

Ragnhild (bevæget).

Hvad siger Du?

Rerek (stirrer paa hende).

Hvem nævnte Du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Rerek.

Asmund? I Norner! Asmund er din Brudgom?
Og jeg opholder Dig med mine Taler?
Gaa! — Red den Syge! —

Ragnhild.

Volde Rerek, fat Dig!

Rerek.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?
Forfærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare?

Du hader ikke meer hans Banemand?
Hvordan forstaaer jeg Dig? Iil! Plei den Syge!

Ragnhild,
(som misforstaaer ham).

Nu est Du dog fortørnet. Unge Mænd!
I siger at I elsker os? I lyve!
I elske kun Jer selv. Forgude kan
I vel en Mo, saalænge som I troe
At vinde hende; svigter dette Haab,
Da saares Eders Egenkiærlighed,
Og brat er Iis og Snee, hvad nys var Flamme.
Da hører I om føie Tid, med stor
Koldsindighed, om Den som I tilbade:
Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —
Det er ei smukt, det er ei kiærligt handlet.

Rerek.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,
Hvor jeg har drukket Vennesalighed
Med Modermelken — Rekek er ei saa.
Det skulde smerte mig at høre, Ragnhild,
Om din og Asmunds gyselige Skiæbne. —
Iil! Plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle —
Ei oppebie dette Tordenslag.
Var jeg et Værktøi? Ha jeg var ei Haanden,
Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild (venlig).

Min Ven!

Rerek.

Venskab er Sølv! En svag Erstatning
For Elskovs Guld. Men nok nu! lad saa være.
Saa, hiælp den blege Thiodolf! Veed Du ei,
Hvor vigtigt dette Liv Dig er?

Ragnhild (forundret).

Mig vigtigt?
Ha jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred

Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Kerek.

Spørg din Beiler, Ragnhild!
Jeg varer Dig, meer kan Du ei forlange.
Freya beskiærme Dig! Og saa farvel!
(Han gaaer.)

Ragnhild.

Hvad vil han sige med min Asmunds Redning?
Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
Det forekommer mig, som om vor Hytte
Var giæstet af en fiendtlig Trold. O Frey!
Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
Ha løs mig Gaaden, stumle Gest hin blinde!
Forklar den mørke Rune, som Du rister!
(Hun gaaer.)

Asmund.

(kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han er bleg. Endeel unge Karle og Piger følge ham).
Tak, kiære Venner, kiære Møer, Tak!
Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
I samle Jer til Asmunds Bryllupsfest. —
Thi skeete det ei strax i denne Morgen,
Maaskee det aldrig skete.

En Pige.

Stakkels Asmund!
Hvad fattes ham? han er saa bleg. Gaae vi
Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

En Ungersvend.

Har han en Feber? — Du var karsk igaar,
Og alt idag —

Asmund.

Idag? Troer Du, min Ven,
En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? Ha — et Øieblik er nok.

Svenden.

Hvad Uheld har Du havt?

Asmund.

End intet havt,
Det forestaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Asmund.

Ragnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Eir lægge Kraft i hendes Liliehaand!
Troer Du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt;
Men neppe dødeligt.

Asmund
(falder ham om Halsen).

Min Lykkes Alf!
Min Baldur!

(Springer glad omkring.)

Seer I vel? Nu er jeg munter.
Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,
Der staaer paa Skrenten af en busket Høi:
Det lader skummelt, naar det mangler Sol;
Men viger Skyen, kommer Straalen atter,
Da livnes Alt, da reiser Græsset sig,
Da spættes Busken af de røde Bær,
Og Kildens Bly forvandler sig til Sølv.

Svenden.

Hans Munterhed er sælsom, vild og spændt.

En Anden.

Her er en lystig Spillemand, som gierne
Vil synge Dig en Sang ved Bryllupsgildet.

Folkvar stem i og slaae dit Hakkebræt!
Det trøster ham at høre Visen strax.
Og siden kan den synges om igien;
God Vise høres aldrig dog for tit.

Folkvar.

(Han slaaer sit Hakkebræt, og synger)
Nu kiære Venner, Broder og Søster,
Olhornet straaler, Mioden forlyster,
Hver i sin nye Kofte
Stolt strunker udi Lofte.
Skiæggede Bragi Harpen skal hente,
Ei paa Idunna længe vi vente,
Hun sine Æbler viser
For Guder og for Diser.
Alle Gudinder giæste vor Ø,
Gefion kun ei, den evige Mø.
Alfer gyde Melk paa Grøden,
Medens Suttung skiænker Miøden.
:,: Nu stiger ogsaa ned til vort Bord
Freir med sin Galt, og med sin Hammer Thor;
Men blandt alle Giæster
Freya Baandet fæster,
Som hun selv af Blomster snoer! :,:
(De Andre gientage den sidste Deel af Visen.)

Asmund.

Den Sang er lystig. Har den flere Riim?

Folkvar.

Forstaaer sig! Alle gode Gang' er tre!
(synger)
Seer I, hvor Rokken straaler derude
Giennem den tynde Fiskeskindsrude.
Kan I ei Stiernen kiende,
Mellem Lysene, som brænde?
Men gaaer I ud i Lunden at spøge,
Vil I paa Himlen længe den ei søge,

Herlig den staaer og funkler,
Alle Stierner den fordunkler.
Kan I den over Bøgeskoven see?
Hvidt skinne Prikker, tre Gange tre;
Trindt om Rokken er et Belte,
Dermed bindes alle Helte.
:,: Der spinder Freya Kiærligheds Traad,
Gid hun den aldrig væde med Graad!
Gid den aldrig briste!
Gid I aldrig miste
Gode Bør paa Livets Baad! :,:

Asmund.

Du ønsker meer end Skiæbnen holde kan.

Folkvar.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornøiet
Sukker af Hiertet, stirrer med Øiet,
Blikket paa Jorden fæster,
Glemmer Mad og glemmer Giæster;
Ville vi andre Miødhornet tømme,
Suttung og Bragi høiligen berømme;
Elskov os glæder ikke,
Vi maae glædes ved at drikke!
Ædrulig Giæst kun rider paa Føl;
Sleipner med Vinger brun er som Øl;
Han har otte Been, kan trave
Over Field og over Grave.
:,: Hver kan ei søge Blomster i Korn,
Vel saa lad os tømme sølvringet Horn!
Hver som var indbuden
Ønske Mand og Bruden:
Livets Roser uden Torn! :,:

Asmund.

Jeg takker Sanger! — „Roser uden Torn?“
Du ønsker mig en Uting; men jeg takker!
Jeg skatter, skiønner paa din gode Mening.

Og nu affted at flette Brudekrandsen.
I Aften atter synge vi din Vise!
(De gaae.)

Gunborgs Stue.

Thiodolf ligger paa Løibænken. **Ragnhild** er sysselsat med den Syge.

Ragnhild.

Hvorledes er det?

Thiodolf (mat).

Godt!

Ragnhild.

Min kiære Herre,
Du seer saa vred ud. Har Forbindingen
Dig smertet? O tilgiv! jeg giorde det
Saa godt, jeg kunde.

Thiodolf.

Godt Du kunde? Kunde
Du ikke bedre, hvorfor bød Du Dig
Da saa tienstfærdig til?

Ragnhild.

Det var nødvendigt,
Hvor ingen Bedre var. Man pleier tit
At tage her tiltakke med min Hiælp.
At Saaret smerter medens det forbindes,
Kan ikke være anderledes, men
Hvis kun Du ligger rolig, haaber jeg
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.
Det blier nok godt, naar først man klapper efter
Med Skuffer.

Ranghild.

Hav dog ei saa fæle Tanker!

Thiodolf.

Troer Du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O nei!
„Døer Fæ, døer Frænder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død".

Thiodolf (ondskabsfuld).

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!
Hvad har min Asmund da med Dig at lide?
Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed Du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freyas Lys!

Thiodolf.

Og sørger dog saa ivrigt for mit Liv?
Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke føle
Medlidenhed med Dig, fordi jeg elsker
Min Brudgom?

Thiodolf.

Niflheim! Kommer Du igien?
Jeg vil ei ynkes! Har jeg ikke sagt det?
Medlidenhed! En Qvindes Ynk? Fordømt!

Ragnhild.

Jeg tie vil. Jeg mærker, at min Tale
Fortørner Dig.

Thiodolf.

Ja tie Du kun, skiøn Jomfru!
Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine Flitterdyder. Askurs Børn

Giør Alting kun af snedig Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Sottesengen,
Med dine Fagter.

Ragnhild.

Har Du ikke været
En hugprud Helt, saa var Du vist ei heller
Særdeles ond. Alfader vil tilgive!

Thiodolf.

Alfader!! — Troer Du paa Alfader?

Ragnhild.

Guder!
Jeg gyser! Har Du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede
Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men nu min Skulder dingler uden Kraft,
Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen synker, nu,
Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har Du aldrig havt en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Miød!

(Han drikker.)

Jo, seer Du vel,
Jeg vil tilstaae Dig det: Der var et Træ,
En gammel Stub i Skoven hvor jeg boede;
Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marv
Fortært af Ormen; Mos og Vedbendgrønt
Bevoxte Bullen; men det gule Ved
Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
Og hvergang Maanen skinte bleg paa den,
Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig

Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv
Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig
Utgardeloke med de stive Haar,
Som denne Knub med sine trætte Qviste.
Det kom mig for, som det var Loke selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gik jeg den Stub forbi;
En Storm foer giennem Skoven, Uglen skreg
Fra Knubbens Hul og Maanen grinte fælt
Fra Skyens Kløfter, som det blege Liig
Fra Graven, naar i Ragnarok den brister,
Ved Klang af Heimdals høie Giallerhorn.
Jeg havde nylig dræbt en Ungersvend,
I Strid forstaaer sig selv — men han var spæd —
Jeg gav Anledningen, ham hented Døden;
Hans Moder havde nys forbandet mig
Paa gammel Kiærlingviis; jeg loe deraf; —
Men her i Natten, i den mørke Skov —
Og drukken var jeg til — og Knubbens Qviste
Bevæged sig (mens Uglen skreg i Gabet)
Som Arme; — vinkte — vilde gribe mig:
Jeg tilstaaer Dig det, jeg var Niding nok til
At falde næsegruus paa Knæe til Jord
Og bede: Loke, Loke staae mig bi!
Jeg frygter Dig. — Men det er ogsaa, seer Du,
Den første som den sidste Gang, at Thiodolf
Sig svag forblinde lod af Overtro.

Ragnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

Thiodolf.

Hvad hiælper Dyrkelsen? hvis Thiodolf døer,
Maa Asmund med, skiøndt han hver Morgen har
Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?

I Graven?

Thiodolf.

Stil dig ei saa hellig an!
Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Graven. Vilde Du
Saa troligt ellers pleie mig som nu?

Ragnhild.

(kaster sig paa Knæe og vrider sine Hænder).
O evige Guder! —

Thiodolf (leer).

Ha saa fik jeg dog
Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok Jer Godhed:
I elske mig, som Bonden elsker Oxen;
Han feder den, men som sit Levnetsmiddel.
I holde mig, som Hvalen, ved Harpunen;
I frygte, jeg skal stikke ned bag Isen,
Forbløde mig, og skille Jer og Asmund
Ved Spækket og ved Tranen til hans Lampe.
(Bryllupsmusik udenfor med Fløiter og Bækkener.)
Ha hvad er det? Forsvinder Livet med
Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
Bespotte mig alt nu de sorte Magter?
Er Jorden glad fordi den mister mig? —
(Svimmel)
Nu blegne brat de brogede syv Farver
Til Askegraat. — Nu dæmrer Solen, som
Et Skiold af Træ, belagt med mugne Skind. —
Det var en spraglet Drøm! — Blaa, guul og rød.
Vel meget Rødt maaskee deri af Blod.
Brast Buen? — Nei, den slappedes. — Nu er
En Fiær min Haand for tung. — Nu rynke sig

De løse Sener, som i Regnen Læder. —
Det fortner —

(Han synker tilbage.)

Asmund

(kommer med en Brudekrands i Haand; fulgt af Karle og Piger, iler han Ragnhild imøde med vild Glæde).

Kom nu, min vene Brud! her er en Krands,
Som straaler i sin bedste Foraarsglands.
Rød Rose tyder Elskovs eget Skin,
Der hyller sig i Blufærdsløvet ind;
Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
Ved dette Syn maa hver Bekymring flye;
Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
Erindrer dig om Barndoms første Tid.
Kom lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
Nu est Du Disa for den unge Vaar.
Forlad den' gamle Trold, som slumrer der,
Og følg din Ven til Offerlundens Træ'r.

Ragnhild.

Min Asmund! —

Asmund.

(drager hende fra Thiodolf).

Dvæl ei! Skibet er i Nød!
Det grønne Hav os aabner salten Skiød;
Men hist er Stranden, Elskte! Favn ved Favn
Vi svømme vil, arbeider os i Havn,
Og leer ad Døden, som sit Varsel sang
Paa Vragets Bielker, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hiælp Thor — den syge Gubbe!

Asmund.

(betragter ham forfærdet.)

Tie, min Mø!
Han sover roligt, han vil ikke døe.
End rinder Blodet i hans Aarer frit,

Skiøndt ei saa hurtigt og saa varmt som mit.
Ei Vinterbækken har saa rask en Flugt,
Som Foraarskilden, naar den risler smukt;
Men — Blod er Blod! Bort blandet er i Muld, —
Og Troskab drak vi af hin røde Guld.

Ragnhild.

O evige Frey! han aander ikke meer.

Asmund (ængstlig).

Vist aander han endnu. Giv mig en Fier!
Giv mig et Skiold, af Staalet, slebet glat. —
(Holder et Skiold over hans Mund.)
Seer I? Han aander, — men han aander mat.
(Stirrer paa ham).
Fostbroder, tal dog! hvorfor iler Du,
Endskiøndt af Spot, Du ligger stille nu?
Er Blodet levret alt, som blandet blev
Med mit, da Loke med din Daggert skrev?
(Han synker hen i stum Fortvivlelse.)

Alfred.

I Guder, han er død!

Asmund.

(reiser sig med gyselig Kulde.)
Alt død? — Ja, ja,
Han smilte bittert, mens han gik herfra.
(Betragter ham.)
Han seer ei salig ud. Saaledes døer
Ei Den, der brugte Livet som han bør.
Fæl Hiertensangst han skiuler med et Smil. —
Jeg vædder, at han skialv for Dødens Piil;
Og havde ingen Ragnhild, var ei ung — —
(Til de Omkringstaaende)
I røres? Finder I min Skiæbne tung?
Ja, Qval! nu er Du krøbet til dit Maal.
(Med udbrydende Fortvivlelse, idet han river Krandsen af sin Bruds Isse og sønderslider den)
Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!

Nu ingen Vaar! Kom Vinter i din Storm!
Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
Nu revn Du sikkre Hule, viis din Skat!
Hvi skiuler Du dig, ravnesorte Nat?
Riv Sløret, Hel, riv Sløret af din Kind!
Jeg seer dig ved det blege Fakkelskin.

(Han sliber sig løs og iler ud.)

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Nef og Faste.

Nef.

Dette er en bedrøvelig Høisal.

Faste.

De have glemt at tielde Væggene.

Nef.

Væggene ere vel tieldede med hugne Kampestene. Seer Du Billederne? Hvad betyder den krumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en krum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Nef.

Det vil dog gierne sige noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har bøiet den stive Helle=

varde. — Seer Du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Nef.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Nef.

Nu skeer det dog sielden.

Faste.

Men det skeer. Stakkels Gout, som maatte vaske Herthabilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egenlig denne Grav?

Nef.

Ætten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke giøre mere rede for sig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Nef.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Vandkrukken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Nef.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Nef.

Rasende Eeder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige som vi.

Nef.

De have alt Godt fuldtop i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv gjøre en Ulykke paa sig, siden Skiæbnen har nægtet dem det.

Nef.

Har Du feiet Gulvet i Flammer?

Faste.

Ja. — See her!

Nef.

Hvad er det?

Faste.

En rusten Kobberpenge.

Nef.

Tag den hiem med! Naar Du lægger den ud om Natten for Duggen, og trykker den paa det bare Bryst, saa hiælper det for Stakaandethed.

Faste.

Nu ind med Liget!

Nef.

Dette er en stiltiende Begravelse. Vi ere baade Offergoderne og Sørgefølget.

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Solskin for sidste Gang. Han kommer nok ikke saa-snart igien i det Grønne.

(De gaae ud, og bringe Thiobolf paa en aaben Baare.)

Nef.

Her skal han staae.

Faste.

Hu, den gamle Ildgierningsmand! Hvor fortvivlet han seer ud.

Næf.

Han er færdig at giøre Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke gravet ned?

Faste.

Asmund bliver jo heller ikke jordet anderledes. Han døer her i Hulen, naar han har spiist sit Brød, tømt Vandkrukken og slukket sit Lys.

(Lyset falder om paa Bordet og gaaer ud.)

Næf (forskrækket.)

Thor og alle Alfer! Det mørknes! vi ere om en Hals. (Griber Faste i Struben.) Hvem er Du? Er Du Dødningen, der vil dræbe mig?

Faste.

Vær ingen Giæk! Slip, siger jeg, det er mig.

Næf.

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

(De gaae.)

Ragnhild
(kommer med en Fakkel).

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den blege Hel?
Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
Skal bæve sidstegang med Krampeslag.
Mod disse haarde følesløse Stene
Skal Stemmen brydes, og den hule Lyd
Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
Her skal han vaande sig paa dette Muld,
Og Faklen kaste Glands paa Dødens Dug,
Der brister af hans kolde blege Pande.
Ak ingen kiærlig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiobolfs Baare).
Og dette — Guder — dette Rædselsyn
Hans hele Selskab. —

Nerek
(træder ind med Sværd i Haand).

Jeg har ingen Ro,
Jeg flagrer om i Skoven, som en Fugl,
Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
Tilfældigviis opdager jeg en Hule.
I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
Hiælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,
Som staaer ved Dødens Baar? Er det skiøn Freya,
Som bringer den Udvalgte til Sesvarne?

Ragnhild.

Nerek! —

Nerek.

I Aser, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha Nerek, kommer Du som Aukathor
I Ragnarokur? Alting er forbi! —
See Fenrisulven svømmer i sit Blod,
Han hævner sig med Guders Undergang.

Nerek.

Ha det er Thiodolf. — Asmund lever end! —
Du her? —

Ragnhild.

Naar elsket Beiler gjør en Reise,
Da fysler, veed Du, gierne Bruden lidt
Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer
Om alting er istand til Reisens Letheb.

Nerek.

Græd ei, Du vene Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
Som glider ned ad Elivagas Bølger.

Rerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Rerek.

Est Du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
Er Muligheden ei en venlig Alf?
Alt hvad Veltalenhed, hvad Ord formaae,
Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
Umaadelig dets Grændse, undertiden
Fandt Eieren jo dog den Ring igien,
Som han for evig troede tabt i Voven. —
Vi Helten standse vil paa Dødens Vei.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og **Alfred** komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,
Der venter hun og siger Dig Farvel;
Tillad din Broder, at han giør det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig
Til Dødens Tærskel. — Hvis det kunde hiælpe,

Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —
Sæt Dig for sidstegang paa denne Grønsvær!
Du kiender dog den Bænk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bænk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;
Jeg havde stedse saadan Lyst at grave;
Du skiænkte mig den lille smukke Spade,
Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;
Da lærte Du mig bruge Spaden ret.
Vi danned denne Bænk, skar hisset Græstørv,
Og pryded den dermed. Du favned mig,
Skar med din Tollekniv et dobbelt A
I Stammen hist. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O Alfred, drypper Bly Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;
Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham.)

Du kiære Gut!

Alfred.

Jeg pleied ellers før
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igien?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Qval bereder Mennesket
Sig selv. — Du tegner til at vorde viis;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frey skiænke Dig en kiærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tit omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst, naar den forgyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes høit med Snee.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Pust; — i Høstens Maaneglands
En Afskedsstraale — Det er Asmunds Aand!

Asmund (omfavner ham).

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gak nu med Baldur!

(Ved Udgangen møde de Rerek, der kommer heftig, fulgt af Ragnhild.

Rerek.

Stands Asmund! Raske Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Rerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund (ryster bittertsmilende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Rerek.

Thiodolf har jeg dræbt,
Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder dig en Kamp; der har Du den!
(Kaster sin Handske til ham).
Fostbroderskabet raaber Dig til Blodhævn;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handske?

Rerek.

Kast mig din!
Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Velan! — Lad Hildur rasle Tærninger
I Hovedskallens Bæger, kaste dem
Paa Bautastenen!

Ragnhild.

Rerek, bolde Helt!
Ha, nu forstaaer jeg dig. Men nei, ved Frey,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Rerek,

(saa at Asmund ikke hører det).
Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei til Kamp med Dig.

Kerek.

Du skal!
Thi det paalægger Dig din Eed; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Og tvinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Æren og som Valhals Guder byde.

Asmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Kerek.

For ubesindig Eed er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Øie dybt i Mandens Siæl.

Kerek.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Manden er en Mand!
Det Ordsprog giælder, og er vel saa sundt,
Som Krassen, der omvoxer Mimers Brønd.

Kerek.

For Alting giælder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At kiøbe mig mit eget Liv med Dit?

Nerek.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Brynjering, som Bonden spalter
Med sleben Oxe knortethaarde Blok.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund
(efter en kort Taushed).

Velan! — Jeg giver efter for din Mening.
(Kaster sin Handske til ham igien.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,
Min Brud! Din Ven skal ei fornedre sig.
Men Vægten føler jeg af Nereks Ord;
Thi det er viist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs skumle, blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Nerek.

Det skee!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —
(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand).
Og nu afsted!
Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.
(Gaaer hurtig bort. Ragnhild yttrer Tegn paa en stum Fortvivlelse).

Nerek.

Fat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skiold og Sværd.

Ragnhild.

Du blinde Thor! har Skrymner daaret Dig,
Og tager Du hans Handske for et Huus?

Rerek.

Hvad drømmer Du?

Ragnhild.

Min Asmund skulde, troer Du,
Sig vise nedrig, for Du var høimodig?
Saa dybt kan Du fornærme?
(Pludselig i en mildere Tone, idet hun bønligt griber hans Haand)
O tilgiv!
Jeg er mig selv ei mægtig; veed ei hvad
Min Læbe taler. Du est ædelmodig;
Men Asmund er ei mindre stor end Du.
Ha jeg forstaaer Dig, Grumme, jeg forstaaer!
Du iler til din Grav; men jeg gaaer med,
Vil see dit store Øie, før det brister. —
Ja ja! jeg følger ham i Gravens Svælg!
Jeg frygter ikke Hel. Hist sidder Asmund
Ved Baldurs Side; — der er Plads ved Nannas.
(Hun iler ud, de Andre følge.)

Indgangen til Gravhøien.

En stor Steen svæver over Hullet og er indrettet til at falde ned.

Nef. Faste.

Faste.

Er nu Alting istand?

Nef.

Nu er alting saa beqvemt indrettet, at man kun behøver at trække disse Pinde ud; saa falder Stenen strax, og han sidder som en Muus i Fælden.

Faste.

Nu, det er godt!

Nef.

Af Ondt at være, er det saa godt som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt at vi have udrettet hans Befaling efter Ønske; saa har han Intet at klage.

Nef.

Klage vil han nok, naar det er for silde og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo lukke ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Brød, Lys og Vand med.

Nef.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Luft, for at være en holden Mand.

Faste.

Havde jeg kunnet leve af Luften, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Siig mig engang, Nef! lære vi ikke noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Frie kan giøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen giøre sig selv fri?

Nef.

Det er billigt.

Faste.

Hvad synes Du om at flygte bort i Nat? Om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det Ene maa bøde paa det Andet. For hvert Menneske, der døer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilsidst blive for mange.

Nef.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Nef.

Kan vi giøre bedre end at efterligne vor Husbond? Bare han ikke tager os med i Hulen. Det er ogsaa een af de Skikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stakler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød. Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Nef.

Stille! Der kommer han.

Faste.

Saa bleg som et Liig. Skulde det virkelig være hans Alvor?

(De træde tilside).

Asmund

(kommer hurtig ind og seer tilbage).

Det lyktes mig. — Jeg er alene her. —
Jeg sneg mig giennem Skovens Torn og Træ'r,
Jeg vaded over Engens falske Skiød.
Ha! kan man ile saadan til sin Død?
En Fremmed, som min Skynding havde seet,
Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,
Han skulde troet, jeg løb i grønnen Skov
Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —
Farvel, Du grønne Løv, som sælsomt leer
Med Dug paa Kind; jeg seer Dig aldrig meer.
Farvel, Du høie Hvælving, klar og blaa!
Jordhulen mørk skal over Asmund staae.
Farvel, Du Sol, som gaaer til Hvile nu;
Jeg steeg som Du — snart synker jeg som Du.
Farvel I Beilere, I Piger troe!
Tit sidder paa min Gravhøi, to og to;
Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
Mens Kinden vædes af en venlig Graad.

Velan, I Trælle, sænker Stenen ned!
I gyse? — Føler I Medlidenhed? —
Ha skynder Eder! Ender denne Qval!
Snart rider Beileren til Freyas Sal.

(Han gaaer ind i Hulen og raaber ud):

Lad Stenen falde brat til Lokes Lyst!
I dvæle?

(Han drager sit Sværd og sætter det for Hiertet).

Sværdet vender mod mit Bryst.
Jeg vil ei reddes! Hurtig! Fatter Mod!
Hvis I vil ei bestænkes af mit Blod.

Ragnhild kommer hurtig.

Nei Trælle! — dvæler, til jeg først har lagt
Mit Hierte mellem Tærskelen og Stenen! —
Og lukker ikke Evighedens Port
For Ragnhilds Haab!

(Asmund kommer ud igien).

Men Du, min Asmund! Du,
Som skiælver ei for Helvedes-Gudinden,
Og for at kysse hendes gustne Mund,
Kan Du forfærdes over et Farvel,
Fra trofast Hiertenskiær? Siig, styrter Biørnen
Sig i en Afgrund, naar den øiner Hinden?
Biørn! hvorfor standser Du og sønderslider
Ei Hinden først, ved Hullet til din Hule? —
Og troer Du da, Du smægter i en Qval,
Som Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
Selv i en stor, uhyre Gravens Hvælving,
Som Du; der piner meer, fordi den spotter
Med indbildt Skiønhed? Troer Du, dette Blaa
Indklemmer mindre mig, end Mulmet Dig?
Min Himmel hæver sig ei længer blaa,
Den sortner, og det sørgelige Rum
Omspænder med en Luft, som trykker Hiertet.
Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
Rødt? Hvad er Rosen uden Kiærlighed?
Sang? Strengeleg? En Liigklang ved Din Grav.
Venskab? Et bleggraat Blomster uden Duft;
Erindring? Marter. — Ungdom, Sundhed? Bødler,
Som tvinge mig til Livets lange Qval.

Asmund (forfærdet).

Ragnhild hvad vil Du? Hvad har Du besluttet?

Ragnhild

(efter en kort Taushed, med Høihed).

Nei, jeg skiælver ei, jeg følger did, hvor Hela boer.

Asmund.

Hvad? — I Graven? —

Ragnhild.

Ja i Graven.

Asmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Est Du ikke min, min Husbond? Vil den grumme Hel
Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Kildevæld?

Asmund.

Skiønne Blomst, Du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,
Falmet svømmer Rosens Bæger paa den sorte Flod.

Asmund.

Mig bandt et usaligt Løvte.

Ragnhild.

Og et saligt mig;
Døden er for svag, den skiller ei fra Ragnhild Dig.

Asmund.

Aldrig jeg Din Død tilsteder.

Ragnhild.

Jorden er for mat
Til et Liv min Siæl at twinge, høist min Siæl forhadt.

Asmund.

Livet er dog skiønt, min Elskte!

Ragnhild.

Synke man et Vrag;
Uden Kiærlighed er Livet kun en sludfuld Dag.

Asmund.

Elsk da Rerek! Skiænk vor bolde Ven Din Haand!
Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elskov Rerek er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke trøste, hulde Brud, dit Bryst!

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte svagt nok til
en Trøst?

Asmund.

Mange Veie gaae til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Viisdom af en Sydens Mø?

Asmund.

Tilgiv Den, som modløs svæver alt paa Gravens Rand.
Ragnhild! troer Du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand —
Jeg som en Qvinde. Naar af Lynet Fieldet sønderslaaes,
Styrter Granen med, som yndigt smykte Biergets Aas.
Nornen seer ved blege Nordlys Troskabs Pagt i Nord;
Troskab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer,
Men ved Nordens Hyrdehytter voxer den fra Steen,
Sammenknytter Thor og Freya med sin grønne Green.

Mindes Du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog
Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog;
Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst
Var at see paa Gunlaugs Kaabe, det var hendes Lyst;
Og da Timen kom, da Helga følte nær sin Død,
Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skiød;

Men fra Gunlaugs kiære Kaabe veeg dog Øiet ei,
Øiet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og
foer til Frey!

Asmund.

Asabaldur! Tak Du fromme Gud for denne Mø!
Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiekt at døe.

Ragnhild.

Mindes Du da Eigil misted brat sin kiære Søn?
Ned han gik i Soverummet, døv for hver en Bøn;
Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
Da kom Thorgerd, Eigils Datter, feig hun ei forlod
Elskte Fader, nedgik til ham, havde samme Mod.
Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
Vented Døden, qvægte Tungen med det salte Tang —
Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
Nu saa lad os Dødens Valmu plukke, hvor den groer!
Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen kold,
See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
Trøste saa med brustne Stemmer hver hinanden kiæk,
Og til Freyas Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (henrykt).

Og til Freyas Glæde drager os et Krampetræk!
Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din
Skræk!

(De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds
Vink, Stenen falde for Graven.)

Fierde Handling.

Skov.

Flein. Snækol.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?
Vi har jo næsten hulet Jorden ud
Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
Det er Umulighed. Nu er vi trætte
Og vi maae puste lidt og gaae imens
Langt bort fra Hulen.

Flein.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten;
Men mærke vi det mindste, styrte vi
Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
Saa finde de os ei. Friskt Mod i Brystet!
Est Du en Karl? Fy skam Dig! Est Du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har Du giort mig til det:
Jeg er en Tyv, og Tyve kalde Kæmper
Jo Nidinger.

Snækol.

Det er en raadden Tale!
Brødnid! Misundelse! Hovmodig Snak!
Jeg skal forklare Dig Oprindelsen
Til Tyvenavnet: Kæmperne, de rane
Saavel som vi; men i en større Mængde,
Paa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag;
Det kan vi ei, saa maae vi hiælpes ad
Saa godt vi kan, og laane Nattens Skiul;
Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
Men Dirk og Brækkejern er ogsaa godt;
Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
Og man har sielden seet en Flok af os,
Som oversteg de Tyve. — Seer Du vel,
Det er den hele Sag; og deraf kommer
Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger
At vi er Tyve, kan Du dristig paastaae,
Det er en lumpen Løgn. Vi er kun To!

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snækol.

Det forstaaer sig.
Naar et og andet Ord giør Dig urolig,
Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
Dig Meningen. Du est endnu for ung,
Har stedse Lyst til Grandsken og til Grublen,
Men veed ei ret at lede dine Tanker.
Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
Og det er Aarsag i, Du farer vild.

Flein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
De Levende, maae vi da ikke skiælve
For Gravens Rædsler? Truer os i Hulen
Ei Dødninger og Spøgelser?

Snækol.

De ligge
Saa roligt udi Jordens Skiød, min Søn,
Som anden Giødning; giære, det forstaaer sig,
Og skaffe Jorden Fedme til sin Vært,
Men spøge? — Nei, nei! Til at spøge bleve
De for alvorlige. — Du skulde see
Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
Saa tamtaalmodige, som spæde Lam.
Man kan omvælte dem og drage dem
Klenodier af Finger, Bryst og Arm:
De mærker Intet! Al Forfængligheden
Er bleven hos de Levende deroppe.
Den gaaer i Ættens Arv fra Slægt til Slægt,
Som Ædelsteen, den er udødelig. —
Da jeg endnu var ung og uerfaren,
Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
Og troede mangt et gammelt Eventyr;
Men Viisdom kommer med de sølvgraae Haar;
Nu kan jeg tumle dem, afklæde dem,
Og tænker ikke meer ved hvad jeg giør,
End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd
At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
Som leve, kunde have godt af. Hvad
Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer
Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte
Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;
Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller.
Ei Mennesket kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
Fordi han vil undvære Billigheden. —
Forstyrre den høitidelige Fred!
Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
Nu for Alfadets Høistol? Græsseligt,
Naar Egennytten trænger selv i Graven,
Og roder, som en Ulv, imellem Liig.
Du est min Fader! Jeg har adlydt Dig;
Men nu da Hiertet modnes, da jeg seer,
At Du mig styrter i Fordærvelsen,
Saa sliber jeg mig løs fra dine Baand,
Med sønderrevet Hierte, vælger mig
En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
Og agter ikke før for Fader Dig,
Før Du Dig agter selv for Menneske!

(Han gaaer.)

Snækol.

Gaa Du din egen skiæve Gang, min Dreng!
Det er paa Tiden, at Du sætter Foden
Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
Den kiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
Du har afløbet dine Viisdomshorn,

Og rystet Dyden smukt af Ærmet, — kom
Du da til mig igien; og Du skal finde
I mig den samme Fader, som jeg var.
Det værste blier, nu maa jeg aabne Graven
Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
Thi det maa skee med største Hurtighed,
At ingen overrasker mig. — Hvem der?
Hvad vil de To? De lade til at være
— Troer jeg — af mine Folk. Jeg træde vil
Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og Nef komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Nef.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tykkes, jeg er mere tvungen nu, end da jeg var Træl. Før giøs jeg kun for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Nef.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Nef.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Trak jeg Dig ved Haarene? Est Du feig nok til strax at forsage, saa gak tilbage! Kys Riset, beed

om Naade! og Du kan maaskee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til at sove i Askedyngen, og dele de Knokler med Hunden, som falder af dit Herskabs Bord.

Nef.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som der falder noget af.

Faste.

Skam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal beskiæmme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Nef.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Ørnen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Nef.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Ørn? Har Du Næb som en Ørn? Har Du Kløer, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Nef.

Ak, Ulven og Biørnen ere fornemme Herskaber imod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulveskinds og Biørneskinds Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Nef.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hiælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Nef.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hiemme?

Nef.

Fordi jeg er et Menneske! Fordi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Askehoben ved Skorstenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skoften for kleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om føie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle, som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sindrige Betragtninger for Intet?

Nef.

Havde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro,

det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Mageligheden Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tit ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Nef.

Holder Du Troskab for en Last?

Faste.

Troskab maa være giensidig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Nef.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Tiden og dens Indretninger.

Snækol

(kommer frem; han lader som han gik i sine egne Tanker og ikke saae de Andre).

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —
Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!
Kjøbmand? Ja, jeg har Vind, men intet Skib.
Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Nef).

Hører Du?
Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Og hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
At tage, hvad de Andre har formeget.

Snækol.

Ha hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snækol.

I kiende mig?

Faste.

Vi giorde dit Bekiendtskab
Nu effen. Du har samme Hu som vi,
Og, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Og har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Og Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snækol
(peger paa Ref).

Og han?

Faste.

Han hedder „Ref". — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var
En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at koge Maden os i Hulen.

Ref.

Naar der er Noget først, som man kan koge.

Snækol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgeskov
Indhyller, skiuler os, som Reden Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Kiøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (til Nef).

Slaa over!

Nef.

Skal
Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første
Du nøies med at være Skaffer. Viser
Du større Mod herefter, blier Du meer.

Snækol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hiælp.

Nef (sagte til Faste).

Han mener dog
Vel aldrig Asmunds Grav?

Faste.

Ja den er god;
Thi Thiodolf jordet er i sine Vaaben,
Og Asmund med, og Ragnhild paa sin Arm
Et deiligt Armbaand har af røden Guld.

Nef.

Men røve fra sit eget Herskab?

Faste.

Drog!
Vi forekomme jo kun Tidens Værk,
Gienvinde med en billig Styrkens-Ret
Hvad Døden raned fra de Levende.

Nef.

Men hvis de ei er døde ret endnu?

Faste.

Saa slaae vi dem tilgavns ihiel med Spaden,
Og giøre dem den lange Pine kort.

(De gaae.)

Rerek og **Alfred** møde hinanden i gule Læbertrøier, med Staalplader paa Brystet, Bylter paa Ryggen, Hielme med lange Hestesvæv, Sværd ved Siden, og store Spyd i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Est Du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i gamle Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere kiært,
Hvor der er ingen sørgelige Minder. —
Jeg følger.

Rerek.

Vel da! — Til Normannerne.
Man siger, at der samler sig en Hær
Ved Sliens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her,
Hvor kummerlige, græsselige Mærker
Nedslaae vort Mod?

Alfred.

Velan — saa lad os gaae! —

Rerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

I Mailand er der
Vel ingen Vinter?

Rerek.

Aldrig, Alfred; aldrig!
Vi reise bort fra Kulden og fra Snee.

Alfred.

Saa har jeg længer intet Arnested!
Saa blier jeg ingen flere Vintre gammel! —
Ha det er dog saa smukt ved Juletid,
Naar Sneen falden er, naar Bondens Slæde
Har glattet Veien, naar de kiøre hiem
I lange Rækker til de fierne Hytter,
Med Korn i Sæk og spildte lidt i Sporet,
Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
Og napper Ædden med sit lille Næb.

Rerek.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
Fremhæve kan hver ringe Glæde hist,
Saa faaer Du Fryd fuldt op for den, Du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd! Afhug mig denne Green!

(Rerek afhugger den med eet Hug.)

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drei mig dette Træ til Spiseskee!

Rerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O jeg beder Dig!

Rerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei dette Haandværk.

Alfred.

Hvordan har Du lært
At hugge da saa kraftigt? Thi jeg vædder,
At Dreieren ei havde giort det efter.

Rerek.

Det er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred
(omfavner ham).

Altsaa er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Rerek? —
Kom nu! —

Rerek.

Dreng, Dreng! —

Alfred.

Nu lad os gaae!

Rerek.

Velan. —

Alfred.

Farvel, Du kiære Norden! Skiæbnen tvinger,
Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Vinger.

Rerek.

Din haarde Pandserplade
Mit stærke Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forskrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,

Ved stærke Floder tvungne,
Forplanted fiernt i Syden Nordens Ære —

Rerek.

Saa skal dit Navn vi bære!
Den høie Thor skal vaage
For sine Slægter, af hans Æt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
Mod Sydens Alper hvide
Vi vandre trøstigt, hisset vil vi bygge.

Rerek.

Fra himmelhøie Blokke
Skal vi paa Skioldet glide;
Der Hielmenættet skal for Solen skygge.

Alfred.

Kong Diderik har Seir i Syden vundet,
Og Bern i Lombardiet
Ind til sit Sæde viet
For Nordens Helte der er Hiemmet fundet.

Rerek.

Den Pilegrim, der gik med Skoe af Jernet,
Og Konning Regnar viste,
Med Saallerne forliste,
Fordi fra Roma Norden laae saa fiernet —

Alfred.

Han skal os ei bedrage!
Vi skal nok Roma finde,
Snart Landet overvinde;
For Verdens Hovedstad ei Luna tage.

Rerek
(rækker Alfred Haand).

Ja, Thor vi Troskab sværge,
Hans Vælde skal vi fremme,
Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Alfred.

Og bag Italiens Bierge
Dog aldrig vi forglemme
Den elskte danske Strand med sine Bøge!

Nerek.

Men først vil vi besøge
Din Broders Grav.

Alfred.

Det vil os Hiertet saare. —

Nerek.

Ung Ragnhild skylder jeg min sidste Taare!

(De gaae.)

Femte Handling.

Gravhulen.

Thiodolf ligger paa Baaren. **Asmund** og **Ragnhild** sidde ved et lidet Bord, hvorpaa staaer et tændt Lys, et Brød og en Krukke med Vand. Hun er beskiæftiget med at flætte et Armbaand, han skiærer en Skee af et Stykke Træ.

Asmund (i dybe Tanker).

Nu er Begyndelsen til Reisen giort.
Velan! Det giælder kun at fatte Mod.
En Afskeed er bestandig smertefuld;
Naar Barnet fødes, græder det. Hvorfor?
Det mindes end sit fordums Aandeliv,
Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
En vinget Alf — det tabte sine Vinger,
I Tidens Fængsel maatte det forlade
Sin skiønne Evighed. Saaledes omvendt!
Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,
Da gyser Hiertet atter. „Evighed"
Den Tanke var for svar for Mandens Bryst.
Lidt efter lidt først i den mørke Nat

Forsvinder Taagen — aabenbarer sig,
Hvor Mulmet sortest er, den klare Stierne.

Ragnhild.

Min Ven! naar saadan nu jeg sidder hos Dig
I denne stille Hule, skilt fra Verden,
Men ei berøvet Den, som var mig kiærest
Af Alt i Verden, — o da glemmer jeg,
At vi er i en Grav og hos en Dødning;
Det tykkes mig, som om vi hyggeligt
I Hytten sad ved Arnen. See, jeg fletter
Dig end et Armbaand af mit eget Haar.
Du fandt et Stykke Træ paa Gulvet hist,
Og skiærer mig deraf en Spiseskee,
Hvormed jeg nyde skal min sidste Næring.
Saaledes leve vi et huusligt Liv
I selve Graven, — ved vort lille Lys —
Vort Vand og Brød —

Asmund (mørk.)

Og naar vort Lys er slukt,
Og Vandet drukket og vort Brød fortært? —
Dog — jeg vil ikke pine Dig, min Brud,
Med fæle Varsler om, hvad forestaaer.
Det kommer tidsnok. Flet Du kun dit Armbaand,
Læg det i Krukken, naar dens Bund er tør! —
Den holder sig, og Haaret raadner ei;
Og Efterverden — i en aabnet Grav —
Din Troskab kiende vil af sidste Værk.

Thiodolf

(reiser sig overende paa Baaren).

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Nifldheim?
Ja ja — det er den mørke, snevre Gang,
Som fører did. Men Nifldheim er det ei;
Utgardeloke seer jeg ikke her
Med stive Børster om det fæle Hoved.

Jeg mærker ei Helhesten stikke frem
Af Kløften sin uhyre Skaldepande,
Saa stor som Dødninghov'det af en Hval.
Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehov'der,
At sprælle vildt omkring i Hulens Dunst
Og spile Vingens Vifte. Her er stille.
(Staaer op.)
Jeg spøger i min Grav; jeg gaaer igien.
Men Skræk — Der stige jo to Skygger frem!
Dog ei af Jorden paa en ildrød Strime,
Med Øiet Ild og Klædningen af Røg.
Ha Loke! — Det er Asmunds Spøgelse.
Han blev begravet med mig, og nu kommer
Han for at hævne sig. — Hvad vil Du mig?

Asmund.

Ha — det er Thiodolfs Aand.

Thiodolf.

Hvad vil Du mig?
Er Høien her ei hulet ud for mig?
Hvi under Du mig ikke Gravens Ro,
Forrykte, dumme Sværmer! med din Stirren.
Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
Med Fred, naar Høien lukkes? Har en Død
Ei længer samme Ret som Levende:
At hvile trygt om Natten? Gaa din Vei!
Forsvind! — Jeg kan ei lide Dig. Jeg seer
En Hugorm heller end dit Ansigt; finder
Dens Braad ei nær saa giftigt som dit Blik.

Asmund.

Har Du ei manet mig fra Livets Fryd,
Forfærdelige Troldmand, i din Hule?
Har Du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
Min Drot, min Broder, mine Venner, Solen,
Den grønne friske Skov og Dalens Kilder?

Har Du forvandlet ei mit Blod til Iis?
Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
Og dog — dog kan Du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule, send mig Øglerne!
Paa Basilisker, Hugorm, giftige Fluer,
Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
Ei paa et langt, et hæsligt Spøgelse,
Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund.

Bliv der!

Thiodolf.

Forlad min Hule!

Asmund.

Løser Du
Mig fra mit Løvte?

Thiodolf.

Ja. Forlad min Grav!
(Rasende)
Ha, eller ved den grimme Hel, jeg vorder
En Beenrad, slaaer Dig med mit Hoftebeen
Til Jorden — saa Du skal forbløde Dig.

Asmund (fortvivlet).

Affindige! som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Qval at møde.
Forfærdet — vaabenløs — Du staaer,
Nu reiser sig dit Hovedhaar
I Graven hos den Døde.
(Omfavner Ragnhild.)
Hvo undres ved: den Rose, Dig
Paa Kinden blomstred yndelig,
Er falmet og lagt øde?
Kan Qvinden være skiøn og kiæk,

Naar Helten svimler selv af Skræk
I Graven hos den Døde?

Ragnhild.

Fat Dig, min Asmund! Tving din Harme, Thiodolf!
I fare begge vild. Han er ei død,
Som skindød kun har man begravet ham.
Den lange dybe Søvn har styrket Dig.
Kom! lad mig eftersee Forbindingen.
(Hun undersøger hans Saar.)
Den holder! Riv ei Klædet atter op,
At ikke Du forbløder Dig. Saa kan
Endnu Du reddes vist og vi med Dig.

Asmund.

Hvad reddes? Min' ulykkelige Brud!
Forglemmer Du det Sted, hvorpaa Du est?
Og veed Du længer ei, at ved din Omhu
Du redder ham kun til en Hungersdød?

Thiodolf.

Er vi begravne levende?

Asmund.

Med Dig!

Thiodolf.

Saa lad os ende denne vamle Frygt,
Og vende Sværdet kiækt mod egen Barm.
Hvi gik hun med?
(Spodsk)
Hun har dog ikke svoret
Fostbroderskab?

Asmund.

Nei, men hun deelte tro
Sin Husbonds Skiæbne.

Thiodolf.

Det var dumt af hende.
Afsted — til Odin eller Utgardloke!

Der er dog Liv i dem — her herſker Hel.
Afſted! Og har Du ikke Modet ſelv
At dræbe denne Qvinde, ſaa vil jeg.
Jeg ſkylder Dig dog Tak for viſte Troſkab.

Asmund.
(river hende fra ham).
Læg ikke Haand paa hende!

Thiodolf.
Vil Du heller,
At Hungren langſomt, lig en Edderkop,
Skal ſuge Saften af den ſmukke Flue?

Ragnhild.
Almægtige Freya! Der er Larm ved Hulen —
Jeg hører Mennesker — man aabner Høien.
Min elſkte Husbond — Asmund — vi er frelſte!
(De ile Alle hen i Baggrunden, ſom aabner ſig.)

Skov udenfor Gravhøien.

Snækol, Faſte, Nef, have aabnet Graven.

Faſte.
Nu kan man godt gaae ind. Nu giælder det
At ramme Biørnen, ſom han ſpringer ud,
Thi ellers ſlaaer han dybt ſin Lab i os.

Nef.
Ja ja, det tør jeg driſtigt bande paa,
At det tilſidſt gaaer ud kun over os;
Og det med Rette! Det er ſkammeligt,
At tage Livet af ſin døde Herre.

Faſte.
Du Niding Alt fordærver med din Feighed.

Snækol.
Det blier nok bedſt at ſlaae førſt ham ihiel.

Nef (raaber).

Hei Asmund! — Thiobolf! kommer mig til Hiælp,
Ifald I leve! Ellers døer jeg med.

Faste.

Der kommer Nogen.

Nef.

Odin være lovet!
Saa kan man flye. Men ak, hvor flyer jeg hen,
Jeg Stakkel? Jeg har ingen Venner meer,
Mig hade baade Levende og Døde.

(De flye.)

Nerek og **Alfred** komme.

Alfred.

Ha — Røvere ved Graven!

Nerek.

Thor ske Tak!
De har alt pløiet for os, vi kan høste.

Asmund og **Ragnhild** komme ud af Høien.

Asmund.

Min Broder!

Alfred.

Asmund!

(De omfavne hinanden)

Ragnhild.

Gode Freya! seer
Jeg Lyset atter?

Nerek.

Ja, du vene Mø!
Og Lyset atter seer med Glæde Dig.

Ragnhild.

Vi reddes ved et Under. Hvo har aabnet
Os Graven? Var det Venskabs hellige Magt?

Rerek.
Nei Grumhed! Mordlyst, Pengegierrighed
Har aabnet den for Troskab og for Lykke.

Ragnhild.
Ja Lykke! Thi den skumle bistre Helt
Er ikke død. Min Asmund løses fra
En unaturlig, en afskylig Eed.

Thiodolf
(kommer ud af Graven med draget Sværd. Han seer bittert paa dem og leer).
Saa længe som jeg vil. Men naar jeg længer
Nu ikke vil? Og jeg vil ikke længer.
Thi jeg er kied af dette usle Liv.
I Graven har jeg faaet andre Tanker:
Jeg troer paa Odin, troer paa Asathor;
Utgardeloke skal ei skrække mig,
Jeg vil i Svælget atter ei til ham.
Jeg svæver op igiennem lysen Luft,
I Gladheim vil jeg spise Flesk med Odin
Og drikke Miød. Mit Saar har giort mig vanfør;
Til Kampen duer jeg dog længer ei;
Troe I da, jeg vil leve som en Niding?
Jeg rider paa mit Sværd til Guderne;
Men i min Død det morer mig at knække,
Fostbroder! først din Elskovs kiælne Blomst.
Slip denne Qvinde, hun fordærver Dig,
Og sving Dig mandig bag mig paa min Ganger,
Saa ride vi ad Bifrost til Valhalla.
(Han giennemborer sig med sit Sværd og falder.)

Asmund (fortvivlet).
Nu er der ingen Redning!

Alfred (glad).
Jo, min Broder!
Alfader har bestemt at redde Dig;

Og ei blot Dig, men os og hele Norden.
Hør! Hører Du høitidelige Lurer?
See, Harald Klak, vor Konge drager hiem
Som Christen døbt, fra Keiser Ludvigs Hof.
Han bringer os Ansgarius fra Corvey,
Som christner Landet, døber Hedninger,
Og som forløser Dig fra syndig Eed.
(En firstemmig høitidelig Lyd af Basuner blæses.)

Ansgarius

(i graa Kappe og bart kronraget Hoved, træder frem, ledsaget af Kongens bevæbnede Hirdmænd).

Imellem vilde Kæmper
En ringe Munk sig vover,
Og frygter ikke deres Sværd og Landser.
Ei Faren Modet dæmper,
Ei Kiærligheden sover,
Og Himlen klæder den i Kraftens Pandser.
Ei taler jeg til Sandser,
Og ei til Lidenskaber, ei til Vrede;
Men til den Alf i Barmen,
Der tvinger Eder Harmen,
Naar Ædelmod, som Fuglen i en Rede,
Ud sine Vinger strækker,
Uskyldigheden vogter og bedækker.

Thi skiøndt I ofte fraade,
Som grulige Barbarer,
Udbrede Vold og Mord, hvor Skaren kommer;
Dog smiler Herrens Naade;
Den Siælene bevarer,
Før I skal stædes for den store Dommer.
Ja — Christenhedens Sommer
Skal Hedenskabets Vinter overvinde.
Stærkt funkler Eders Øie,
Men ikke mod den Høie,
Og midt i Solen gaaer I som iblinde;

Men Faderen vil skaane!
Han sender Eder Kiærlighedens Maane.

Ansgarius er kommen,
Ham ingen Trudsel tvinger,
Som Bretlands Bonifaz vil han det vove;
Han bringer Christendommen,
Paa Salighedens Vinger,
Til Sveaklipper og til Herthaskove.
Den store Gud I love!
Og Ham, den Helt, ved hvem I frelste bleve;
Han, som for Synden døde,
Paa Korset maatte bløde,
Han lære Jer som Mennesker at leve,
At dyrke Kiærligheden,
Som før at stride tappert, — men for Freden!

Ei Goden meer skal slagte
Paa blodig Steen den Danske,
Og med de vilde Fagter Hiertet skrække;
I skal hinanden agte,
Og Tapperhedens Handske
Retfærdighedens Haand kun skal bedække.
Mit Ord skal Eder vække.

(Til Asmund og Ragnhild, som ile hen til ham knæle og kysse hans Hænder.)

Og I to arme Blinde!
Som troe at skylde Hæder,
Hvad Diævlene kun glæder,
O kommer hid! Jert Blod skal ikke rinde;

De Førſte ſkal I være,
Som døbes her til Chriſtenhedens Ære!

Palnatoke.

(1807.)

Harald Blaatand, Konge i Danmark.
Svend Tveskiæg, hans Søn; Søkonge.
Fiølnir, Haralds Staller og Mærkismand.
Palnatoke, Jarl i Fyen, Vensyssel og Bretland.
Palnir, hans Søn.

Bue hin Digre, Sigurd Kappe,	hans Svogre, Bornholmere, Vesets Sønner.

Vagn Akisøn, hans Sønnesøn.

Sigvald Jarl, Thorkil hin Høie,	Strutharalds Sønner, Skaaninger.

Thorvald Vidførle, en Islænder.
Popo, Biskop i Slesvig.
Skofte, Kong Haralds Sangerpilt.
Arnoddur, Kong Svends Herold og Kiertesvend.
En Fangefoged.
Kæmper.

Handlingen foregaaer i Roeskilde. Tiden er 991.

Første Handling.

Kongens Hal.

Kong Harald. Biskop Popo.

Popo.

Hvor det mit Hierte fryder, ædle Herre!
Jer end at finde ved de gamle Kræfter.

Harald.

Ja Gud skee Tak, min Sundhed fattes Intet;
Sid Alt var i mit Rige sundt som jeg,
Saa skranted ei saameget, som nu skranter.

Popo.

Det er en Barnesygdom! Veed I ei,
De Børn, som kues under Væxten, trives
Med Tiden bedst? Den danske Christendom
End ligger som et nyfødt Barn i Vuggen;
Men lad den komme først til Kræfter, Herre!

Harald.

Naar den er kommen fuldelig til Kraft,
Da er min Krop længst smuldnet hen i Muld.

Popo.
Saalænge Verden staaer, I nævnes vil
Som Christendommens første danske Konge.

Harald.
Hvo veed, om ei den nidske Efterslægt
Vil giøre selv mig dette Tilnavn stridigt?

Popo.
Umuligt, Herre! Tidens høie Røst
Kun taler Sandheds Ord; jeg forudseer
St. Harald engang anraabt som en Helgen.

Harald.
I lover meer, Herr Bisp! end I kan holde.

Popo.
Hvor var den Hersker, der med Kraft, som I,
Den gode Sag har vældig understøttet?
Hos Harald Klak, hos Gorm hin Rige, Frode
Beundres ene kan den gode Villie;
Kong Erik lod sig døbe, det er sandt,
Han var Ansgar en Ven, han bygte Slesvig
Den Kirke, hvor I satte mig til Bisp;
Men ak, han faldt, som St. Sebastian,
For Hedningernes Piil! Først Eder blev
Det givet, herligt at rodfæste Troen;
Og derfor meer end hine Kongers Navn,
End Ebbas, end Ansgarii, Rimberti,
End Adalgars, end Unnis, Adeldags,
Vil Eders, fromme Harald! funkle frem,
Høit over alle Christendommens Helte.

Harald.
Hvad bringer I fra Bisp Libents i Hamborg?

Popo.
Først mange kraftige Velsignelser,
Velmeente Raad og faderlige Bønner.

Harald.

Jeg har endnu en Slump tilovers af
Den Skok, han sendte mig med sidste Hilsen,
Og trænger ei saasnart igien. Hvad meer?
Spring over alt det Andet, Præst, og lad
Os komme til det Vigtigste: Hvad siger
Mig Keiser Otho ved din Erkebisp?

Popo.

Den store Keiser har med Velbehag
Fornummet Eders Iver, fromme Konge!
For Christendommen; han forsikkrer Eder
Om varigt Venskab, hvis I farer fort.
Fremdeles sender Eder Erkebispen
En Afskrift af den pavelige Bulle;
Johannes, Christendommens hellige Fader,
Har sendt ham Pallium; hans Bispestav
Har Otho rakt ham selv med egen Haand;
Saaledes er han efter Adeldag,
Stadfæstet i sit høie fromme Kald
Som Erkebisp i Hamborg og i Bremen,
Og Christendommens Overhyrde med
I Nord. Jeg bringer Bullen, Herre Konge!
(Han rækker ham en Pergamentsrulle.)

Harald.

Hvad skal jeg med de velske Krageteer?
Runer paa Skioldet kan jeg læse Dig
Saa godt som nogen Skiald; men disse Snørkler
Forstaaer jeg mig ei paa. Tag det tilbage!
Jeg veed dog forud alt hvad det betyder:
Indskrænkning i min kongelige Magt!

Popo.

Uhindret har Du Verdslighedens Arm,
Kun Geistlighedens styrer Erkebispen.

Harald.

Ja vist! Eenarmet staaer jeg, det er Tingen;
To Arme havde Danerkongen før.

Popo.

Saa sømmer det sig ingen christen Drot
At tænke, fromme Harald! Overlad
Den vilde Stoltheds Uregierlighed
Til Hedningen! Speil Jer i Hakon Jarl!
Saa vild en Helt han var, tog han jo dog
En Ladning Munke med til Norges Land.

Harald.

Ja Hakon! det er mig den rette Christen.
Og veed I ei, at neppe var han kommen
Paa Havet hen, før strax han kasted Munke,
Med Bøger, Vievandskar og Paternoster,
Ud over Bord; og at han bygger nu
Rundt sine gamle Templer op paa ny?

Popo.

Hvis saa er, vil han svede seent derfor
I Svovelpølen.

Harald.

Nu! Det faaer saa være.
Jeg er en Christen, jeg er døbt! Nu vel!
Jeg breder ud den christne Tro. Saa er det!
Jeg nødes til det. Otho lærte mig
At indsee Tingen med sit Sværd. — Jeg var
Desuden stemt for Sagen før han kom;
Og dit Mirakel, Bisp, med Handsken, har
Stadfæstet mig i Troen. Lad saa være! —
Og at paa denne Viis en Dæmning sættes
Mod disse Oprørsmænd, som trodse Kongen,
Foragte Drottens Høihed, Overherskab;
At de skal brænde dygtig for det hist —

Det glæder mig! Kun at I gode Munke
Tilsidst ei glemme Fyrstens Rettigheder.

Popo.

Du har ei mere trofast Undersaat,
End mig og Klostrets fromme Brødre, Harald!
For christne Præster ei Du har at frygte;
For Hedenskabets tøileløse Mænd
Desmeer, og fremfor alt for Palnatoke.

Harald.

Ham frygter jeg nu, Tak skee Gud, ei længer;
Thi han har brudt sin Hals paa Skaanes Bakker.

Popo.

Hvorledes, fromme Konning? Er det muligt?

Harald.

Hovmodig, trodsig, som bestandig, paastod
Engang han i et Drikkelag i Vinter:
Han kunde løbe vel saa godt paa Ski
Som nogen Mand, ja bedre selv end Kongen;
Til Straf har jeg paalagt ham: ned at løbe
Fra Kullens Ryg; der har hans Dristighed
I Havet styrtet ham.

Popo (sukker).

Nu det var vel!
Thi værre Diævel gik paa Jorden ei;
Han æegged Sønnen op mod Faderen,
Og han var Hedenskabets Marv og Næring.

Fiølnir kommer.

Tilgiv, Kong Harald! at jeg melder Dig
Et ukiært Budskab: Svend, din Søn, er landet,
I Fiorden har han sine Skibe qværsat,
Og giester Dig nu moxen i din Hal.

Harald.

Den Uforskammede! Siig, kommer han
Med megen Magt? Thi skiøndt han er min Søn,
Saa nøder hans Ugudelighed mig
Bestandig at betragte ham som Fiende.

Fiølnir.

Han er ei dragen slap paa Folk og Færsel,
Dog Intet har vi end at ræddes for.

Popo.

Jeg gaaer. Gud styrke Dig, min ædle Herre!
Mit Blik afskyer at see Forhærdelsen;
Men dersom hist Du Salighed vil nyde,
Da døv dit Øre mod hans Røst, om Giften
Var nok saa sød! Viis Dig din Fromhed og
Din Krone værdig! Sønderriv de Baand,
Der vil forene paa forbryderskt Viis
En christen Fader med en hedensk Søn.

Fiølnir.

Jeg følger Eder, min ærværdige Herre!
(Popo og Fiølnir gaae.)

Svend Tveskiæg træder ind.

Hil Dig Kong Harald, høie Danerkonge!

Harald.

Hvad vil Du her? Hvor understaaer Du Dig
At trænge Dig ind i min Hal, Svend Otho?
Har jeg for evig ei forbudet Dig
At komme mig for Øine meer i Verden?

Svend.

Saaledes pleied aldrig danske Konger
At hilse fremmed Mand i egen Hal;
At glemme Giestfrihedens skiønne Pligt
Blev anseet for en Skiændsel; Kongen viste
Sig venlig mod den Ringe, som den Stærke;

Men det var Hedenskabets Skik, nu tænker
I Alt man anderledes, som jeg mærker:
Nu er det fromt at qvæle Hiertets Røst,
At glemme Blodets Pligt; nu kan en Fader
Selv hade sine Børn; det lønnes hist
Jo med Lyksaligheders Palmekrone!

Harald.

Forhærdede! hvad taler Du om Pligt;
Som ganske glemmer hvad Du est forpligtet,
Ei blot din Fader, men din Overherre?

Svend.

Min Fader har Du aldrig viist Dig, Harald!
Min Overherre skal Du ikke være.

Harald.

Hvo giorde til Statholder Dig i Vigen?
Hvo gav Dig trende Skibe, hundred Mand,
Til dine Røvertog? Hvo gav Dig sex?
Hvo gav Dig Skaanes Marker at bestyre?

Svend.

Du, Harald! som en ussel slet Erstatning,
For hvad mig tilkom efter Fødselsretten.
Du sendte mig til Vigen og til Skaane,
For bort at fierne den Forhadte; gav
Mig nogle Skibe, for at vorde qvit mig,
Det kalder Du nu Fadergodhed. Godhed!
Ja hele Norden kiender denne Godhed,
Og seer Dit Sindelag imod din Søn.
Du troer vel ei, jeg veed, hvad hele Landet
Halv taler om forundret, halv med Tvivl?
At Arverettigheden Du vil drage
Fra mig, din Søn, til Thrugil Sprakaleg
I Jomsborg? Guder! saae man hidindtil
En Fader handle saadan mod sit Barn?
Naturen væmmes ved at troe derpaa,

Den giver de urimeligste Rygter . .
Sandsynlighed. Man mener Landet rundt,
At jeg er ei din Dronning Gunhilds Søn,
At kun jeg er et Frillebarn, som fødtes
Dig af en Trællequinde; derfor kaldes
Jeg Svend: en Træl. Sligt maa jeg høre, døie!
Maa see hvorledes Uretfærdigheden
For mine Øine væbner sig; og skulde
Dog sidde stil med Hænder kun i Skiød?
Nei, Harald! ved den staalbedækte Thor,
Jeg væbner mig! Og har Du plat forglemt
En Faders Pligter, nu saa er det billigt,
At jeg forglemmer Sønnens, og itide
Mig reiser mod min græsselige Fiende.
Det er ei mig, men Dig, der giver Verden
Beviis paa fælt og unaturligt Had.

Harald.

Hvad vil — hvad vil da Fienden i min Hal?

Svend.

Med eget Øre høre, hvad min Siæl
Afskyer at troe. Siig mig, har Rygtet Ret?

Harald.

At tale byder Du mig Ungersvend? —
Om jeg nu taug?

Svend.

Saa skriger meer Din Taushed,
End Fenris Hyl.

Harald.

Ha Svend! jeg veed ret godt
Hvorfra din Opstand har sin Hovedkilde.
Bestandig hører jeg kun giennem Dig
Den stolte Palnatokes Røst. Men hvis
Til ham endnu Du sætter kiæk din Lid,

Da har paa Flyvesand Du bygt dit Slot;
Den vilde Hedning aander ikke længer.

Svend.

Og dersom Du til Palnatokes Død
Din Trøst har sat, da est Du trøstløs, Konge!
Thi Palnatoke har ved Valhals Hiælp
Sit Eventyr fuldendt, og om en Stund
Vil han, med mine Kæmper, hilse Dig
I Kongesalen.

Harald.

Palna — raser Du?
Har ei han brudt sin stive Hals paa Skien?

Svend.

Nei, Harald! Palnatokes Kæmpehals.
Er endnu heel og kneiser vel saa stiv
Som hidindtil.

Harald.

Hvad var det Rygte da,
Der bragte mig det Budskab, at hans Skier
I Farten brast, at han var død i Havet?

Svend.

Hvad Rygtet oftest er: Et Sandhedsfnug
Sendt i en Ladning let og vindig Løgn.
Den brast, hans Ski; saavidt har Rygtet Ret;
Men denne Skiens Bristen har forhindret,
At Palnatokes stolte Hierte brast.
Thi som han fløi afsted og netop var
Ved Skraaningen, som fører ned mod Havet,
Da tørned Skien mod en Kampesteen,
Og Palnatoke faldt og rulled brat
Tilside ned i Dalen, sneebedækt.
Da skyndte dine Vidner flux sig bort,
At bringe Dig en ønsket Efterretning:

Hans Død. — Men Palnatoke lever, Konge!
Den Snilde lod sig bære kun som død
Ud paa sit Skib, og satte hurtig Farten
Til mig i Skotland, hvor jeg var paa Tog.
Nu giester han Dig, sund og stærk som hidtil,
Idag med mig, i Roskild paa din Kongsgaard.

Harald.

Og har til Hævn nu ægget Dig mod mig?

Svend.

Vi hilse Dig som fredelige Giester;
Hvad videre skal skee, beroer paa Dig.

Harald.

Og hvad forlanger Du?

Svend.

Hvad Du forlangt
Af Gorm din Fader har og hvad Du fik:
En Deel af Riget.

Harald.

Du, en Hedning, Svend!
Religionens Fiende Deel i Riget?

Svend.

Gorm deelte Magten i sin Alderdom.
Med Dig, skiøndt han var Hedning, Du en Christen;
Nu sømmer det sig omvendt Dig at handle.
Lad Troen være Tro; det er en Sag,
Hvorfor Enhver bør raade selv, ei Kongen.
Giør ingen Vold paa Landets gamle Skik!
Paa Landets Vedtægt grunder sig dit Herskab;
Hvad Dig til Drot har giort, giør mig til Arving,
Og til din Medhiælp nu i Alderdommen.

Harald (afsides).

Ha jeg forgaaer af Harm. Men jeg vil skiule
Mig til en bedre Leilighed mod ham;

Paa Ophavsmanden derimod, fra hvem
Det Onde kommer, vil jeg hævne mig
Endnu i Dag, saasandt jeg er en Konge.
(Høit)
Da Du est kommen hid, saa vær velkommen!
Hvad jeg fremdeles virke skal for Dig,
Beroer paa dine Fremtids-Handlinger.

Svend.

Jeg hører Palnatoke med mit Følge.

Harald (affides).

Ham skal min Harme træffe sikkerlig.

Palnatoke kommer med **en Skare Kæmper.**

Palnatoke.

Hil Danerkongen i sin Hal!

Harald.

Velkommen
Fra Heltedaaden, Toke! Som jeg hører,
Saa har Du giort berømte Bukkespring
I Sneen, siden sidst vi taldes ved.

Palnatoke.

Jeg har ei vægret mig, at efterkomme
Dit Herrebud.

Harald.

Men, Frænde, som jeg hører,
Ei skilt Dig ved det paa den bedste Viis.
En Helt, der løber stolt paa Ski, som Du
Er det just ingen Hæder, ingen Roes,
At latterlige Hændelser han takker
For Seieren. Thi var Du falden ei
Paa Bagen midt i Sneen som en Pebling,
Da var Du neppe kommen, som jeg hører,
Upuklet hiem fra dette Julegilde.

Palnatoke.

Slig Spot kan ikke træffe mig. Jeg haaber,
Hver billig Mand som kiender Kullen, indseer
Nødvendigheden af et saadant Fald.
At dette Fald ei blev min Undergang,
Det takker Guderne jeg for. Ydmyge
Du vilde mig; jeg foretrak, som det
En Dannemand sig sømmer, Døden for
Ydmygelsen. Hvis ei med min Bedrift
Du est tilfreds, da prøv den selv; og kommer
Du bedre fra den, vel, saa kan Du spotte.
Forresten nu, da Sagen er forbi,
Saa lad den ogsaa være glemt, Kong Blaatand!

Harald.

Hvad Blaatand? Væmmeligt er for mit Øre
Sligt Øgenavn. Hovmodigstolte Mand!
Det veed Du. Harald Gormsøn vil jeg kaldes.

Palnatoke.

Tillad mig, at jeg kalder Dig Kong Blaatand!
Det er en gammel Ret for Danerfolket,
At give deres Konge sligt et Tilnavn.
En Konge drømmer ofte sig en Gud;
Da er det godt, at Navnet altid raaber:
Du est ei blot en Askurs Søn, o Konge!
Men selv en Askurs Søn med Feil, som Andre.

Harald.

Du est saa næsediærv, som hidindtil.
Dit Eventyr har endnu ei formaaet
At knække Dristigheden.

Palnatoke.

Odin lade
Det aldrig komme dertil, at en sund
Og ærlig Dansk glemmer Dristigheden;

Da pløie Gefion før det stolte Sielund
I Havet ned igien med sine Øxne.

Harald.

At glemme, hvad Du est din Herre skyldig,
Det kalder Du en Dyd, saavidt jeg mærker.

Palnatoke.

Jeg glemmer ikke hvad jeg skylder Dig,
Fordi jeg mindes hvad jeg selv mig skylder.

Harald (hidsig).

Min Ære gaaer for din!

Palnatoke (rolig).

Din Ære vinder,
Ved at beherske frie Mænd, ei Trælle. —
At tale diervt et Ord i Kongesalen
Var Brug fra Arilds Tid.

Harald.

Det vilde Væsen
Er just, hvad jeg forjage vil af Landet.

Palnatoke.

Dumdristighed er vild, ei Dristigheden.

Harald.

Altsaa, da Du ved Drikkebordet sidst
Hovmoded Dig og lod din egen Mund
I Hallen høit gientage dine Fortrin,
Da var dumdristig Du.

Palnatoke.

Ei hidindtil
Blev for Vanhæder det betragtet, stundum
At see en Kæmpe med en ærlig Ruus.

Harald.

Men hvad den Drukne paastaaer, veed Du vel,
Skal ædru Mand forsvare.

Palnatoke.

Aldrig var
Min Tunge Hersker over min Forstand.
Klogskaben tidlig gaaer fra Drikkelaget
Med Qvinderne, den skranter, maa tilsengs,
Den er af skrøbelig Natur, den modstaaer
Ei Miødens Kraft; men Sanddruheden, Herre!
Den vaager ud paa Natten, som en Mand;
Den drikker uanfægtet, som den Bedste;
Den vinder alt i Kræfter, som den drikker.

Harald.

Af drukne Folk og Børn skal Sandhed høres.
Ret saa! For Kongen er det ofte nyttigt,
Ved sligt et Gilde stundom at erfare
Det sande Sindelag, som ellers Listen
Forstaaer at holde skiult.

Palnatoke.

Jeg troede før:
Naar Danerkongen indbød sine Kæmper,
Da var det for at lønne Mod og Troskab,
Ei for at speide fiendtlig efter Svig.

Harald.

Som det kan falde sig! — Jeg seer Du har
Din Bue med Dig og dit Pilekogger.
Ifald jeg mindes ret, saa roste Du
Dig ogsaa dengang af: Du kunde skyde
Vel fremfor alle Mænd, ja fremfor Kongen,
Den Vidtberømte for sit Pileskud; —
Est Du endnu af samme Tanker, Toke?

Palnatoke.

Hvad er det om min Mening Dig at giøre?
Naar Danmarks Fiender komme, vil vi skyde;
Der kan vi kappes paa en ærlig Viis.

Harald.

Nei, nei, Du slipper ei saa let derfra!
Gientag din Pral! tilstaae i Ædruhed
For alle Kæmper: Skyder bedre Du
End Danerkongen? Bringer ingen Fare
Dig Armen til at skiælve? — Ingen Fare?

Palnatoke.

Jeg praler ei.

Harald.

Velan! saa siig det frem.

Palnatoke.

Hvorfor gientage hvad der alt er sagt?

Harald.

Du staaer da ved dit Ord?

Palnatoke.

Saa er min Vane.

Harald.

Heel vel! — Dit sidstudviste Helteværk
Beviser ikke Meget, vidner ei
Om sieldne Fortrin. Du slap heel derfra
Kun ved en Slumpelykke, det var Alt.
Det sømmer sig den vise Danerkonning
At prøve sine Mænd, retfærdig streng
At veie hvers Fortieneste. Du trænger
Dig stedse frem, Du giver Dig et Skin
Af den udmærkede, den sieldne Mand;
Velan! saa er det ogsaa nu fornødent,
At ved en rask og usædvanlig Daad
Du viser os dit Fortrin fremfor Alle.
Du est en dygtig Kæmpe, — saa er Fleer,
Det giver intet Fortrin Dig for dem;
At Du est mægtig, at Du eier Land,
Beviser atter Lykken, intet Værd.
Thi er det heel nødvendigt, som Du indseer,

Engang for Alvor ret at prøve da
Din Dygtighed; og for at kunne dette
Har jeg udtænkt en Daad, som snart er udført
Paa Stedet her, som Kongen selv kan see
Med egne Øine, som beviser ham
Hvad han forlanger, nemlig, at Du est
En usædvanlig færdig Bueskytte.
Jeg seer din yngste Søn i dette Følge.
Ung Palnir! træd i Hallen frem og knæl!

Palnatoke.

Hvad har Du nu isinde?

Harald.

Hvad Du snart
Erfare skal. Træd frem kun, ysse Svend!
Træd frem og knæl!

Palnir.

Min Fader har mig lært,
At kun jeg knæle skal for Guderne.

Harald.

Knæl kun for Guderne! Det kan behøves! —
Jeg lægger her et Æble paa dit Hoved;
Ifald din Fader, hist i Krogen der,
Dig skyder det med Pilen bort og rører
Din guldbelokte Tinding ei, da skal
Han giælde for den bedste Skytte.

Palnatoke.

Konge!

Harald.

Men hvis han vægrer sig, da skal han giælde
Kun for en Praler, for en Løgner, og
Forvises Hof og Land.

Palnir (knæler rask).

Ha det er billigt!

Men det har ingen Nød, han nægter ei
At lyde din Befaling, Herre Konge!
Min Fader praler ei, han lyver ei;
Hans Blik er skarpt, hans Arm er viis, hans Aand
Er stærk, hans Søn er uforfærdet. — Konge!
Du har en Guldring om den venstre Arm,
Jeg vædder strax mit Liv imod din Ring,
Ifald du vover det, at Pilen krummer
Et Haar ei paa mit Hoved.

Harald (forundret).

Mener Du?

Palnir.

Du tør vel ikke vædde, Herre Konge?

Harald.

Ifald saa er, skal Ringen vorde din.

Palnir.

Der kan man see! Nu komme der mig Nogen
Og paastaae tiere fræk, at Harald Blaatand
Er nidsk og gierrig! Jeg beundrer hans
Høimodighed. Skyd nu, min Fader! Skyd!

Palnatoke.

Er det dit Alvor, Harald?

Harald.

Palnatoke!
Jeg spøger sielden, mindst med Dig.

Palnatoke.

Velan.
(Han lægger en Piil paa sin Bue, sigter paa Palnir, men holder af igien.)
Velan! Jeg skyder. Men ei her i Hallen.
Her falder Lyset skummelt, sparsomt ind
Ad disse smaa, bemalte Vinduesruder.
De brede Piller skygge mig formeget

I den paa munkeviis opførte Kongsgaard.
Her kan jeg ikke sigte. Reis Dig, Palnir!
Her dræbte jeg min Søn. Og vilde Du
Kong Harald, see hvordan uskyldigt Blod
Besudlede din Hal? Det blev en Plet,
Som ingen skarp med Aske blandet Lud
Udtvætte kunde. Rød den vilde staae
Med Flammerøg, naar Hanen goel om Natten,
Og kræve Hævn. — I Gaarden staaer en Steen;
Nu er den kun en Bænk for dine Trælle,
Før var det Gudernes og Odins Blodsteen.
Gak ud, min Søn, og knæl for denne Steen;
Lad Odin straale Dig i Hiertet Haab,
Imens hans Dag dit Hoved rundt omstraaler;
Saa vil jeg skyde. Hvis Du skulde falde,
Da synker Du, et Offer paa hans Blodsteen.
Hils ham fra Palnatoke, fra din Fader;
Og læg et Hynde paa den lange Bænk
Tilrette ved din Side, naar jeg kommer. —
Dog haaber jeg, det har vel ingen Nød.

Palnir.

Hvad Nød? Det er en stor, uventet Lykke.
Den skaffer mig Kong Haralds gyldne Ring.
Glem ikke Væddemaalet, Konge!

Palnatoke (kysser ham).

Nu
Saa gaa min Gut!

Palnir.

Glem ikke Væddemaalet!
(Han gaaer.)

Harald (spodsk).

Du est jo hiertegrebet, stærke Helt!

Palnatoke.

Ei alle Fædre hade deres Sønner,

Jeg elsker min meer end mit eget Liv.
Staaer Du endnu bestandig ved dit Bud?

Harald.

Hvad jeg har sagt, det veed Du; dvæler Du,
Da skal Du være min og Hvermands Niding.

Palnatoke (bister).

Det vilde Palnatoke saare nødig,
Ei for sin Søns, for sit, og Kongens Liv.
(Han tager endnu en Piil af Koggeret og stikker i Barmen, derpaa sigter han ud af Vinduet.)
Grimslagen har Du giort mig, det er vel!
Jeg skyder allerbedst, naar Blodet koger
I mine Aarer. — Rolig her i Hallen!
Stat stille med dit Hoved, Dreng derude!
Nu skyder Palnatoke Mesterskud.
(Pilen flyver fra Strængen.)

Svend.

Thor være lovet! Truffet!

Harald (mørk).

Truffet?

Mængden
(slaaer paa Skioldene).

Truffet!
Hil Palnatoke! Danmarks bedste Skytte!

Palnir
(iler ind i Faderens Arme).

Seer Du, det havde ingen Nød, min Fader? —
Min Guldring, Konge!

Harald (forbittret).

Ha hvad Guldring?

Svend.

Harald!
Den har Du lovet ham, som Alle hørte.

Harald
(kaster den til ham)
Saa tag den! — Men endnu et Ord om Tingen!
Jeg saae, Du stak en anden Piil i Barmen,
Før Du den første skiød imod din Søn;
Hvad skulde det betyde Palnatoke?

Palnatoke.
Ifald min Søn var bleven dræbt af hin,
Var Danerkongen bleven dræbt af denne.

Mængden
(slaaer paa Skioldene).
Et driftigt Svar! En opbragt Fader værdigt!

Harald
(med indædt Forbittrelse).
Jeg skaaner den Fortørnede! — Velan,
Du har jo viist Dig som en dygtig Skytte;
For En der skyde kan saa godt som Du,
Var dette Bud ei nogen streng Befaling.
Saa lad da dermed Sagen være glemt!
Tilbords! Min Fiende Den, som ikke følger.
(Alle følge Kongen. Palnatoke bliver tilbage.)

Palnatoke.
Din Fiende Den som ikke følger? Vel!

Palnir
(som seer sin Fader dvæle, vender om igien).
Min Fader!

Palnatoke.
Naar Du seer, at Kongens Mænd
Begynder over Hornet ind at slumre,
Da skynd Dig hen til Sigvald Jarl, til Thorkil
Hin Høie, Bue Digre, gaae til Thorvald
Vidførle, Sigurd Kappe; siig dem Alle:
Jeg venter dem i Aften i mit Huus,
Naar Nadveren er endt.

Palnir.

Heel vel, min Fader!

Palnatoke.

Og følg nu Kongen! Ogsaa jeg skal komme.
(Palnir gaaer.)

Palnatoke
(støtter sig grundende til sin Bue).

Det er besluttet! Der skal sættes Dæmning
Mod denne lumre Munkepest fra Syd.
List, Nidingsværk og Tvedragt, som en Gift,
Har alt begyndt at bryde ned, o Danmark!
Din Kæmpestyrke; men endnu er Tid.
Jeg veed en Modgift, ja jeg veed en Modgift.
Flink, raske Styrmand! Bølgen slaaer paa Dækket,
Og Vinden klapprer i det brustne Tougværk,
Nu giælder det med vældig Haand at styre
Det stærke Roer i Nattens Skum.
(Grunder et Øieblik og siger betænkelig)
Men hvis
Nu Stormen hele Skibet slog i Qvag? —
(Med Ild)
Saa redder jeg de danske Ædelstene,
Den bedste Levning, svømmer bort med den,
Og planter Siællands Heltekræfter om.
Hvad Siælland var, da vorder Usedom;
Det gamle Leire sank, men vi skal seire,
Og Jomsborg vorde skal det andet Leire.

Anden Handling.

Palnatokes Huus.

Palnatoke. Bue hin Digre. Sigurd Kappe. Thorkil hin Høie. Sigvald Jarl. Thorvald Vidførle.

Sigvald.

Ja, vi vil slaae for Svend som gode Kæmper,
Og støde Harald fra den Kongestol,
Som han vanærer med sit Nidingsværk.

Palnatoke.

Hellig er Kongen, hellig er hans Magt,
Naar Skiæbnen kalder ham ved Fødselsretten,
Naar Folket ham har valgt, naar ved Misgierning
Han ei vanærer sig, hellig er Kongen!
Saaledes er det ei med Harald Blaatand:
Han dræbte Knud Dan=Ast, sin ældre Broder,
Gorms ædle Søn, og bragte hiem fra Bretland,
Istedet for en Seir, sin Broders Liig. —
Saaledes blev han Konge! For at tækkes
Sin Moder, lod han christensindet; først

Da Popo giorde Kunster med sin Handske,
Fandt han sig overtydet, lod sig døbe;
Saaledes blev han Christen! Hvad der driver
Ham til at understøtte Pavens Sag
Er Iver ei, er Fromhed ei, det er
Uværdig Frygt for Othos Overmagt.
Ha Gotfred skulde reise sig i Graven,
Den stærke Helt, som satte sikker Dæmning
Mod Carl den Store, Carl den Vældige,
Som Obotriter, Friser, Saxer tvang,
Som giorde Fordring paa det tydske Rige,
Som trued med at gieste Carl i Aachen; —
Dog vil vi ikke klynke her som Qvinder,
En Mand maa tage Tingen som den er.

Sigvald.

Ret saa, min Ven! Tal ud! Hvad er din Mening?

Palnatoke.

Harald forkaster Rigets gamle Lov,
Han vil berøve Svend sin Fødselsret;
Saaledes opstaaer nu indbyrdes Krig;
Det er det Værste; men dog det, hvorpaa
Kan hurtigst raades Bod. Men hurtigt maa
Det ogsaa være; thi fortærer Tvedragt
End længe Landets sidste Marv, saa kommer
Fra Tydskland Otho, Erik hist fra Sverrig,
Og Hakon Jarl den Listige fra Norge;
Vi stride da — som Kæmperne for Hrolf —
Og Danmark synker i sit Blod.

Thorkil.

Ha det
Forbyde Thor!

Palnatoke.

Det vil han, mine Brødre!
Ved os og alle bolde Danekæmper.

De høie Guder komme selv ei meer,
De virke giennem Mennesket; velan
Saa lad os vise, hvordan vi besiæles
Af Asathor, af Odin, Tyr og Vidar.
For Den, der drives af Retfærdighed,
Er Baldur ikke død; saaledes styrker
Os alle Valhals Guder.

Thorvald.

Palnatoke!
Hellig Begeistring taler af din Mund.

Palnatoke.

I gode Brødre! Kraft og Fromhed er
De tvende Lys, som bør bestraale Livet.
Kraft skinner som en Sol ved Dagens Tid,
Og kalder med sin stærke Sommerstraale
De skiønne Blomster af det døde Muld;
Fromheden lyser som den blege Maane
Paa Urten, giver den sin Yndighed,
Sit største Tække. Disse Lys maae vexle;
Thi brænder Solen stedse med sin Lue,
Da vorder Urtegaarden til en Ørk
Og Helten til en Blaamand; skinner Maanen
Bestandig med sin fromme matte Flamme,
Da svinder Livets Kraft, og Mennesket
Er alt et Spøgelse, der pusler om
Blandt Nattens tause Grave før sin Død.

Thorvald.

Der har Du skildret os med raske Træk
Det vilde Hedenskab og Pavens Lære.

Palnatoke.

Hil Tiden, naar engang den lumre Dag,
Den kolde Nat sig frugtbar luttrer til
En frisk livsalig Morgen-Aftenrøde!
Dog den oplever Ingen her. Velan,

Saa lad os idetmindste handle saa,
At Morgen-Aftenrøden, naar den kommer,
Kan skinne hen paa vore Bautastene.

Bue.

Ha Palnatoke taler som en Skiald!

Palnatoke.

Den gamle Tro fordærvet er, er vild;
Men hvordan bruge disse skumle Munke
Den Lære, som de her udbrede vil?
Blot som et Middel, til at trænge sig
I Danmarks Egne, til at dræbe Landets
Selvstændighed, at giøre det afhængigt
Af Tydsklands Keiser. Odins gamle Lære,
Den gik fra Norden ned til Syd; da lærte
De vilde Saxer, Vender, Obotriter
Og Briter, hvad der skulde troes og tænkes
Af os; da gik det stærke Sandheds Lys
Fra Upsal, Leire, Trondhiem. Nu til Giengiæld
Skal Legen spilles omvendt. Gaaer det fort,
Saa taber meer og meer sig Landets Kraft,
Og Norden døer den allerværste Død,
Ei dræbt ved Sværdets pludselige Slag,
Nei, langsomt skrantende paa Bænkehalmen,
Døer Danmark Straadød, — synker ned til Hel!

Bue.

Ha Palnatoke!

Palnatoke.

Hvad har giort det muligt,
Hvad giør det muligt for det kiælne Syd
At trænge sig i Norden ind? Kun Norden.
Vi spilde vore Kræfter. Overalt
Behersker Danmarks Helt Europas Riger,
Og dog maa Danmark skiælve for sin Tilstand.
Hvad hiælper det, at Regnar Lodbrog tvang

Det vilde Bretland? at Biørn Jernside
Til Hasting raabte, da de havde tvunget
Det stolte Frankrig, brændt Paris: Nu lad os
Gaae ned til Rom og seire der som her;
At Rolf har stiftet Normandie? At Biørn
Konstantinopels Forstad brændte? Hvad,
At Luna blev i Velskland undertvunget,
Og at de største Stæder plyndredes
I Spanieland? Hvad gavner det os selv,
At Orvarodd har grundet Ruslands Magt
Paa danske Væringer? at hisset fiernt
I Afrika den barske bistre Blaamand
Blev hvid af Skræk, naar vore Sværde klang?
Her synge Sydens Munke længer ei:
„Frie os, o Gud, fra Nordens Helterasen!"
Hvad gavner det?

Bue (heftig).

Nu ja, hvad gavner da?
Siig det i Hast, at vi kan vide det;
Thi retnu taber jeg Taalmodigheden.

Palnatoke
(rækker ham og Sigvald Hænderne).

Et Forbund gavner, mellem Dannemænd;
Et indre Forbund; ei, paa Biers Viis,
En Flok, der sværmer vildt i fremmed Egn;
En Muur af Jern, reist paa vor egen Grund,
Paa Fortids Kraft, Samdrægtighed og Mod;
Og naar den fast, urokket, vældig staaer,
Skal ingen sydlig Arglist styrte den.

Sigvald.

Ha Frænde! jeg begynder at forstaae Dig.

Palnatoke.

I Korthed: Landets indre Tvist maa standses,
Og Svend maa sidde fast paa Kongestolen;

Men det er ikke nok at redde Riget
Fra Døden, Legemet maa siden styrkes.
Svend er min Ven, min Fosterson; hvad jeg
Har giort for ham, veed I; han eie skal
I mig en trofast Støtte; men hans Mand —,
Det vil jeg ikke være. Alle vi
Nedstamme selv fra kongelige Fædre,
Som Svend; før Gorm den Gamle hele Landet
Sig undertvang, var Toke Næssekonning
I Fyen, og Veset paa Bornholm; Strutharald
Er det endnu i Skaane. — Bolde Thorvald!
Du est en Bondesøn, men dine Dyder,
Din Sindrighed, Bereisthed og Forstand
Har giort Dig værdig til at gaae i Lag
Med Keiseren i Aachen. — Nu velan!
I veed Miseko, Polens Herre, gav
Mig Øen Usedom til Lehn med Jomsborg.
Alt har den svenske Styrbiørn lagt en Grundsteen,
Men der maa bygges meer paa denne Steen.
Saa hører mig: Paa Sømagt grunder sig
Vor største Vælde; thi den danske Mand
Er eengang nu en Søfugl; Ægir er
Hans stolte Gud, og Havets Døttre siunge
Paa skumbeklædte Bølger lydt hans Roes
Ved alle Strande. Dertil har ham Gud
Nu eengang skabt; og uforgængelig,
Som selv Naturen, er ham Gaven fra
De rige Guder. Brænde kan en Røver
Hans Snekker stundum eller stiæle dem; —
Hvad siger det? I Skoven voxer Egen,
I Bierget blinker Malmet! Han har Arm
Og Øxe til at tømre bedre nye;
Og vore Øer har den Eviges Haand
I Havet kastet, paadet Kiølen let
Sin stolte Tumleplads igien kan finde.

Staaer sorte Skyer paa den danske Himmel;
Vel, vi vil ei fortvivle, vi vil handle.
I Jomsborg agter jeg med Eders Hiælp
Et Sømands Forbund skyndeligst at grunde,
Der skal beherske Østersøens Bølger,
Og hvor vi yttre vil den Heltekraft,
Til Landets Fordeel inden egne Grændser,
Som før de vilde Brødre spilte bort
Paa fremmed Grund. Hvo nu vil være med,
Han lade Skioldet klinge Bifaldsklang!

(Alle Kæmperne, undtagen Thorvald, slaae paa Skioldene med deres Sværde.)

Palnatoke
(gaaer hen i Baggrunden og aabner en Luge).

Seer, Solen staaer alt over Kattegat
Og straaler henad Isefiordens Bølger
Til vore Skiolde. Dette Tegn er godt;
Thi det betyder, at vor Heltedaad
Skal pryde Bølgerne som Solens Flamme.

Vagn Akison kommer hurtig ind, fulgt af **Palnir.**

Vagn.

Ha hvad er dette, Farfar? Som jeg hører,
Saa stiftes der et Heltesamfund her,
Og jeg er ikke med?

Palnatoke.

Vagn, raser Du?
En Dreng paa tolv Aar!

Vagn.

Naar alt jeg paa tolv
Kan kappes mageligt med En paa atten,
Hvi skal da Palnir foretrækkes mig?

Palnatoke
(til Bue afsides).

Stil ham tilrette, Svoger! Du est jo

Den eneste, der ret forstaaer at tæmme
Den unge Biørn.

Bue.

Lad mig kun raade, Toke!
Jeg veed det rette Greb at ta'e ham paa.
(Høit)
Hør Vagn! saafremt Du ikke søger Døren,
Saa kommer ud Du giennem Vindveslaagen.

Vagn.

Mig ud Du kaste vil af Vinduet?

Bue (opbragt).

Ja det vil jeg, Du Ulveunge!

Vagn.

Du?

Bue.

Saa at Du aldrig meer skal kræve Kage
Fra denne Dag.

Vagn.

Det vil vi see.

Bue.

Det skal Du!
(Han griber Vagn om Livet; denne sætter sig kiek til Modværge, men trænges dog alt meer og meer hen i Baggrunden til Laagen af Bue, som kaster ham ud.)
Saae Du, det lod sig giøre, Mimringtand?

Palnatoke.

Ha Bue! raser Du? Det var dit Alvor?
Fra andet Stokværk!

Bue (fatter sig).

Den fordømte Dreng!
Han giør mig altid hidsig.

Palnatoke.

Du har dræbt ham.

Bue.

Saa kiender Du ham ikke ret. Han døer
Ei af saalidt. Han falder som en Kat
Bestandig ned paa Benene; den Idræt
Har vi alt prøvet meer end eengang sammen.

Palnatoke.

Men aldrig fra saa høit et Sted. Ha Bue!
Jeg frygter for din Uregierlighed.

Bue.

Det er nu eengang min Natur, den bruser;
Min Ven behøver ei at frygte for den.

Palnatoke.

Er Vagn din Fiende da?

Bue.

Den Ulveunge
Veed alt for vel, han er min Kiæledægge.

Thorvald.

Du kiæler for ham paa en egen Maade.

Bue.

Han kommer nok, som sagt; thi brak han Halsen,
Blot ved at kastes ud af Vinduet
I Fredens Tid, saa var han ikke værd
At stamme ned fra Veset paa Bornholm.

Thorvald (urolig).

Jeg vil gaae ned og see — (Han gaaer.)

Bue.

Lidt hidsig er jeg,
Dog kan jeg tæmme mig, naar jeg faaer Tid.
Kun at jeg ikke faaer Bærsærkegang,
Da kiender jeg ei længer Ven fra Fiende.

Palnatoke.

Du est et Hekla, Bue! vild og rædsom.
Dog var det ikke godt for Nordens Ære,

Hvis Ilden ulmed under Isen ei.
Vi skal vel tæmme Dig.

Sigurd.

Vi har den Viis
At klemme ham blandt Skiolde, naar han fnyser.

Palnatoke.

Ifald kun Vagn —

Bue.

Han kommer nok; med mindre
Han mod Formodning skulde brukket Halsen.
Men hvis saa er, da skal han aldrig giælde
Fra nu af længer for min Søstersøn.

(Thorvald kommer med Vagn.)

Alle.

Der er han atter!

Bue.

Naa! det var din Lykke.
Hvi kom Du ikke strax?

Vagn.

Det spørger Du,
Som styrted mig af Laagen ud, fordi
Jeg kom den første Gang?

Thorvald.

Jeg bringer ham. —
I saae mig før ei slaae paa Skioldet, Venner!
Ved Palnatokes Helteforslag; troer
For Alting ei, at det var Utilfredshed.
Mit Hierte slog, som det bestandig giør,
Naar denne vise Helt begeistret taler.
Men kiære Brødre, tappre Danerhelte!
Tillader mig nu frit, at ogsaa jeg
Faaer her min Villie, følger eget Hoved.
Jeg kan ei tage Deel i Eders Laug.

Til dette Forbund hører sielden Styrke,
Stor Lyst til Krig; — det har mig Nornen nægtet!
Forskielligt Odin delte sine Gaver:
Nogle blev givet vældig Handlekraft,
Andre fik ei den rige, bedre Deel;
Til Giengiæld gav Alfader dem et aabent
Og trofast Hierte, Evne til at skatte
De Andres Virksomhed. Blandt dem er jeg.
Fra Barnsbeen var min Lyst at læse Sagn;
Da jeg blev større, drev mig Videlysten
Fra Island rundt omkring i alle Lande;
Saadan henrinder frydeligst mit Liv.
Jeg kan ei binde mig til enkelt Sted.
Svend har mig fængslet med sin Venlighed,
Han er min Ven; saalænge Lysten lader
Mig blive her, forbliver jeg hos ham,
Og haaber, I mistyder ei mit Afslag!

Palnatoke.

Nei Thorvald, nei!

Thorvald.

At Du har holdt mig værdig
At tage Deel i dette Stifterlaug,
Det hædrer, rører mig. Din Oversigt
Af Landets Tilstand har husvalet mig.
Jeg takker Dig! Men Du vil ei fortørnes,
At frit, som det en nordisk Mand sig sømmer,
Jeg siger Dig mit Hiertes Mening her.

Palnatoke.

Det smerter mig at miste Dig, min Thorvald!
Dog Du har Ret. Gak Du med Baldur, gode
Retskafne Ven!

Thorvald (smilende).

Naar nu jeg træder ud
Af Lauget, bli'er en ledig Plads. Jeg tænker,

Vagn Akison har viist sig dygtig til den;
Den unge, vilde Biørn kan I behøve,
Han vist vil Eder nytte meer end slig
Spagfærdig stille Mand, som jeg. Farvel!
Thor styrke Daaden, Baldur signe den!
(Han gaaer.)

Sigvald.

Naar han har Alting hørt, saa gaaer han bort.

Torkil.

Et braadent Sværd, ved Thor!

Bue.

Vil undgaae Legen,
Hvor ei det giælder Fingrene, men Liv
Og Hals.

Vagn.

Et Qvindehierte!

Palnatoke (vred).

Stille Dreng!
Om end din Krop er alt fuldvoxen, stærk,
Skal Du dog nyde mange Skiepper Salt,
Før Du forstaaer ret at bedømme Mænd,
Og mindst en Thorvald. Sigvald, overiil
Dig ei! Et udstødt Ord er vendingsløst.
Jeg kiender ham, har ofte seet ham stride,
Hvor han sin Fiende Stykke gav for Stykke,
Raat for Usødet. Men det er vel sandt,
Langt meer han glimrer fra en anden Side:
I Nord er Ingen saa berømt som Thorvald,
For Godhed, Trofasthed og Hiælpsomhed.
Alt hvad i Strid han faaer til Bytte, deler
Han med de Fattige, løskiøber Fanger
Og klæder dem. Man vise mig en Christen,
Der staaer i milde Dyder over ham.
Hvo derfor være vil min Ven, han tro mig:
Det er en Hædersmand!

Bue.

Velan, vi troe Dig!

Palnatoke.

Tit rækker bid den milde Dyd, min Frænde!
Hvor Spydet er for kort. Læg det paa Hierte.
Men det er Tid, at ende denne Sag.
(Han henter et Skiold.)
Her har jeg korteligt optegnet for
Vort Laug de første Love. Deres Indhold
Er, at vi stifte vil et Mandbomsforbund,
Der vorde skal den faste danske Stok,
En Sømagt mellem Danemænd i Jomsborg;
Hvor Løgn og Svig, Bagtale, Tvedragt skal
Forbandet være; hvor ei heller Qvinder
Maa bringes inden Byens Volde.

Vagn.

Hvad?
Slet ingen Qvinder?

Bue.

Est Du qvindesyg,
Saa gaae igien, hvorfra Du kom!

Vagn.

Men ude
Skal vi dog ikke jages bort, som Munke,
Fra Qvindesamfund?

Palnatoke.

Der er hver Mand fri.
Jeg eier selv en trofast Viv i Bretland.
Men ind i Jomsborg maae de bringes ei.
Vort Samfund grunder sig paa enig Kraft,
Og Blødhed kommer kun fra Qvinderne.

Bue.

Det var et Sandheds Ord, et Viisdomsord!

Palnatoke.
Alt hvad i Krigen vindes, lige deles.
En Formand kun maa være Flokkens Drot,
Maa pleie Retten. Det var listig Hyklen,
En smaalig Omvei, hvis jeg satte Valget
Til Eder; thi jeg veed, I vælge mig.
Jeg er den Ældste som den Mægtigste;
Og jeg er Stifteren.

Alle.
Du est vor Formand!

Palnatoke.
Saa sværger da, i det I vende Sværdet
Mod Runerne paa Skioldets Love der,
At I vil holde dem, som bolde Helte.

Alle Kæmperne
(drage deres Sværde og vende Oddene mod Skioldet).
Vi sværge!

Palnatoke.
Sværger høit med mig, at vi
Vil hiælpe Svend paa Danmarks Kongestol.

Alle.
Vi sværge!

Palnatoke.
Sværger broderligt tilsidst,
At grunde vil vi en selvstændig Stat,
Et Bolværk imod Sydens Argelist.

Alle.
Vi sværge!

Palnatoke.
Vel! Tredobbelt var den Eed!
Odin har hørt den; thi hans Straaler smile.
Nu følger mig i Borgestuen, Venner!
Der ud vi tømme vil det store Miødhorn,

Til Edens Hæder og Bekræftelse.
Men Sigurd syng os først en Kæmpevise!

Sigvald.

Ja, Sigurd være skal vort Jomsborgs Skiald.

Bue.

Jeg skulde selv ei rose ham, han'er
Min Broder; men han har en Stemme, som
En Biørn i Skoven; mens han synger, maa jeg
Bestandig drikke.

Palnatoke.

Ret saa, bolde Bue!
Den, som ei svigter ved det fulde Bæger,
Han svigter heller ei, hvor Hildur leger.
Men først en Sang for Lauget uden Drik.

Sigurd (synger).*)

Naar Odin vinker,
Naar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
I røde Strømme,
I Liig, som svømme,
I Birtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iler kold,
Naar Skøgul svinger
Sit røde Skiold.

Hans Vaaben gunge;
Den blanke Tunge
Han svinger stærk.
Til Odin rider,
Naar Sværdet bider
I Pandserserk,
De raske Kæmper,
Hvis Mandemod..

*) Denne Vise, der var skrevet til Stykket, men udelodes ved Opførelsen, meddeles her paa sit oprindelige Sted.

Ei Skrækken dæmper,
Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade,
I blanken Plade,
Med Kobberhielm;
Som Blodgudinden
Flux giennem Vinden
Da stærken Elm,
Med Staal paa Spidse,
Han kaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
Og Thor med Hammer,
Med Kølle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Vaabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
Som synker ned;
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun giennem Død.

Fra Miød og Piger,
Du danske Kriger!

Blandt Blod og Liig,
Du rask Dig svinge,
Til Nornens Vinge
Bortvifter Dig!
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

(Alle Kæmperne gientage Sangens sidste Ord og gaae med ham.)

En Plads i Skoven.

Morgen. **Kong Harald** i Forgrunden med **Skofte**, hans Gangerpilt. I Baggrunden en talrig Skare Mennesker, spændte for en stor Kampesteen, hvilken de slæbe langsomt over Skuepladsen.

Harald.

En herlig Morgen!

Skofte (gnider sine Tine).

Hvis den kun ei faldt
Saa tidlig ind paa Dagen.

Harald.

Est Du søvnig,
Hvad vilde Du da med?

Skofte.

Du har fortalt
Saameget om det Minde, Du vil sætte
Ved Leireskoven, for din Fader Gorm
Og for din Moder Thyra, saa jeg tænkte
Ret her et Underværk at see.

Harald.

Og er ei

Den store Steen, som her mit Bud bevæger,
Heel kongelig?

Skofte (gaber).

Heel kongelig? Maaskee.
Jeg veed ei ret hvad der er kongeligt.
Du spænder dine Undersaatter for,
Som Stude, til at slæbe dine Byrder;
Hvis det er kongeligt —

Harald.

Du est en Giæk.
Der kommer Fiølnir! Han forstaaer det bedre.

Fiølnir kommer.

Hil Danerkongen!

Harald.

Tak! Velkommen Fiølnir!
Du seer mig ved mit Arbeid. Dette Minde
Skal giøre Gorm udødelig, skal vise
Hans Søns Taknemlighed for Efterverden.
See! denne Steen stod flere hundred Aar
Ved Isefiordens Indløb; mangt et Skib
Er brustet mod dens haarde Barm i Storm;
Jeg har ved Bønder og ved Trælle ladet
Den slæbes hid paa Land, og drages fort.
Ei noget Dyr, blot Mennesker har bragt
I Leireskoven den, til Kongens Minde.
Siig, saae Du nogentid en større Klump
Vel drages bort af menneskelig Kraft?

Fiølnir.

Ja Herre! jeg har seet den, som var større.

Harald.

En større Klump, ved blotte Mandsdoms Kræfter?

Fiølnir.

Nys saae jeg Svend, din Søn, paa Leirething

Fra Dig til sig at drage Danmarks Rige;
Døm selv nu, hvilken Klump der var den største.

Harald.

Hvad siger Du?

Fiølnir.

Du meente, Svend var kommen
Med fire Skibe blot?

Harald.

Er det ei saa?

Fiølnir.

Nys meldte Eivind Skeira: Palnatoke
Har efterladt med Svend en talrig Flaade
Ved Samsø. Han har talt, foruden Holke,
Foruden Espinger og mindre Snekker,
Tyve Dromunder, fyrgetyve Knurrer.
Et andet Budskab melder os fremdeles:
Ved Ringsted samler sig en Hær for Svend.
I Nat var der i Palnatokes Huus
Et Kæmpemøde; nylig gik Kong Svend
Ombord til Samsø, men paa Tinget først
Ved Stranden svor ham Hedningerne Troskab.

Harald.

Hvad bringer Du mig for et Rædselsbudskab?

Fiølnir.

Hvert Ord er Sandhed, Herre! Væbne Dig!

Harald (raaber).

Lad Stenen staae! Til Vaaben alle Mand!
Nu giælder det, at vise Mod og Troskab.
Lad Stenen staae! Jeg har fra Danmarks Hav
Maaskee hidslæbt den til min egen Grav.

(Han iler bort med sit Følge.)

Tredie Handling.

Palnatokes Huus.

Palnatoke. Palnir.

Palnir.

Ha Stilstand! Og min Fader her som Gidsel!

Palnatoke.

Det var det værste Puds, den Listige
Mig kunde spille. Vi var ham for stærke,
Thi kiøler han vort Mod med Langsomhed.
Nu røres inderligt hans Faderhierte,
Ved slig en Krig imod hans egen Søn;
Nu vil han see, hvordan til Begges Fordeel
Al Tvedragt endes kan, og skaane Blod.

Palnir.

Skal Argelisten med sin Omvei da
Bestandig qvæle Helten som en Slange?

Palnatoke.

Forsigtighed vanærer ingen Mand.
Med sine Gidsler reiste Svend til Samsø;
Jeg har jo mine Heltebrødre her.

Hvi frygte? Med en liden Flok, som vor,
Slaaer jeg mig giennem Haralds Leiesvende,
Hvis det skal giælde, Palnir!

En Svend kommer og melder:

Biskop Popo!

Palnatoke.

Du seer, jeg har alt fornemt Munkeselskab.
Ham vil jeg have dog min lille Spøg med,
Den sledske Præst! Jeg gietter hvad han vil.
Han har alt meldt sig for en Time siden.
Gak ud med Svenden, Palnir! Naar jeg slaaer;
Paa Skioldet, kom igien; og bring med ham,
Hvad Du vil see, jeg har tillavet Bispen
Paa Arnestedet.

Palnir.

Det skal skee, min Fader!
(Han gaaer med Svenden.)

Biskop Popo træder ind.

Det undrer Eder vist, min' tappre Herre!
At over denne Tærskel Biskop Popo
Tør vove sig.

Palnatoke.

Hvi saa, min fromme Herre?
Troer I, jeg holder selv mig for en Ulv,
Jer for et Faar, og denne Stue for
En Morderkule?

Popo.

Nei, jeg veed, I er
En ædelmodig Helt, og kommer freidig.

Palnatoke.

I taler jo, som om I havde giort
Et farligt Tog til Biarmeland, Herr. Bisp!

Popo.

Jeg kiender Eders Hierte, Jarl! I kan
Ei være Christendommen fiendtlig sindet.

Palnatoke.

Dertil behøves ikke megen Kundskab.

Popo.

I strider ei af Had mod Christendommen,
Men for at ende Landets indre Krig,
Og for at hiælpe Svend til det som Ret er.

Palnatoke.

I siger Sagen som den er, Herr Bisp!

Popo.

Hvo ønsker ikke denne Tvedragt endt?
Deri maa Christen, Hedning enig være.
Alt blinkte Sværdet draget af sin Balg,
Da greb jeg dristig omkring Haralds Arm,
Og hindred Barnemordet.

Palnatoke.

I er Aarsag
I denne Stilstand?

Popo.

Jeg og ingen Anden.

Palnatoke.

Det kan jeg ikke takke meget for;
Thi kortest Onde kalder her jeg bedst;
Og dette gamle Saar vil aldrig læges,
Før en frimodig og veldædig Kniv
Har skaaret Edderbylden bort, som buldner.

Popo.

I mener: under denne løse Baklen
Kan intet trives?

Palnatoke.

Ja, det er min Mening.

Popo.
Min med, Herr Jarl! I troer: om Harald end
Nu slutted et Forlig med Svend, sin Søn,
Saa havde det dog ingen Varighed
Med dette Venskab.

Palnatoke.
Jeg formoder det.

Popo.
Jeg med, Herr Jarl! Thi hvad der bygges kun
Paa Sand, det blæser om ved første Vind.
I mener: Danmark have bør en Herre
Med Manddomskraft, med Heltemod og Viisdom,
Hvis Landet blomstre skal som hidindtil.

Palnatoke.
Jeg har den Tro!

Popo.
Jeg har den samme Tro.
Fra denne Synspunkt er vi Troesforvandte.
Det er jo underligt, hvordan vi To
I mange Punkter stemmer overeens!

Palnatoke.
Jeg finder selv det ubegribeligt;
Dog det maa være vel en Misforstand!

Popo.
Nei, nei, Herr Jarl! vi stemme mere sammen,
End I vil troe; hver paa sin egen Maade.
Vi drives Begge dog af Eet, det er:
Af Iver for den gode Sag, af Retfærd.
I er den første Helt blandt danske Kæmper,
Jeg er den første Præst blandt danske Christne;
I strider ei af Had mod Christendommen,
Men for at bringe Fred og Kraft i Riget;
Jeg holder mig til Harald, ei fordi
Jeg hader Svend, men kun fordi jeg nødes

At gribe til den første, bedste Qvist,
At dog den spæde Blomst kan finde Noget
At vinde Stilken til. Hvis ei Kong Svend
Foragted Christendommen, maatte jeg
Langt heller ønske Danemark en Konge
Med Ungdomskraft, end En, der gaaer i Barndom,
Og som har intet Andet af en Christen,
End netop Navnet.

Palnatoke (opmærksom).

Fuldfør Eders Tale!

Popo.

Det, som jeg mig opoffrer ene for,
Er Christendommen, ei Kong Harald; Harald
Er et Vehiculum, jeg mener dermed:
Et Middel for min Hovedsag. Saa gaaer
Det Eder; Danmarks Kræfter vil I styrke;
Det, som I kun opoffrer Eder for,
Er Landets Hæder, ei Kong Svend; Kong Svend
Er et Vehiculum for Eders Plan.
Forstaaer I mig?

Palnatoke.

Saa temmelig, Herr Bisp!

Popo.

Hvis altsaa Fædrelandets Redning kræved,
At I forlod Kong Svend, var det en Synd
At foretrække Landets Frelse ham?

Palnatoke.

Nei sikkert ei.

Popo.

Ei sandt, det var en Pligt,
At lade Svend i Stikken for det Hele?

Palnatoke.

I Stikken?

Popo.

Nu, det er en Talemaade!
Vor Pligt var, deri vi er enige:
For Jer, at offre Danmarks Rige Svend,
For mig, at offre Christendommen Harald.

Palnatoke.

Hvad følger nu af hvad I her har sagt?

Popo.

Hver Mand maa stride med sit eget Vaaben.
En Helt gaaer frem, saa dristig som Naturen
I sine Virkninger, med ydre Styrke;
Mig gaaer det anderledes, med det Indre
Kan jeg kun virke, kun ved Aandens Kraft
Jeg veed at vende Sagen til min Fordeel.
At ville vandre frem med Tvang, som I,
Var Raseri af mig, saavist min Fremgang
Af Eder maatte kaldes snedig List.
Hvad Een sig sømmer, sømmer ei den Anden.

Palnatoke.

Det la'er sig høre.

Popo.

Nu, som gode Mænd
Kan vi jo sige her vor Hiertens Mening;
Thi ikkun Lumskhed gaaer vidtløftig Omvei.
Jeg kommer ikke blot som Betler, for
At bede, ogsaa for at byde. Lige
For Lige, hedder det, skal Venskab holdes.
Er det ei saa?

Palnatoke.

Det Ordsprog er ei gammelt;
Ei findes det i Odins Havamal;
Fra Syden er det kommet seent; men da
I kom den samme Vei, Herr Bisp! saa er
Det billigt, at I hædrer Landsmandskabet.

Popo.

Et Middel, hvorved Brodermord forhindres,
Og hvorved sikkert dog det Gode fremmes,
Bør foretrækkes Et, hvorved tilvisse
Det første skeer, men hvorved Følgens Godhed
Er uvis. Er I ei af samme Tanker?

Palnatoke.

Jeg frygter for, vi blier uenige
Af lutter Enighed tilsidst.

Popo.

Hvis saa er,
Var Skylden ikke min, jeg varer kun
Om hvad Fornuft og Billighed kan fordre,
For at forhindre Misforstand og Vrede.
Nu da til Sagen med et freidigt Mod.
I truer Harald med en talrig Flaade,
Samt med en Hær; men han er Danerdrot,
Og staaer i Magt for Eder ei tilbage.
Uvis er Sagen; thi naar Sværdet drages,
Er Seiren, som I veed, endnu hos Gud.

Palnatoke.

Heel vel!

Popo.

Kong Harald vil berøve Svend
Sin Fødselsret; han tvinger Sønnen til
At gribe Sværdet mod sin Fader.

Palnatoke.

Rigtig!

Popo.

Det seer den christne Præst, som Kampens Mand.
Men, kiære Herre! kan vi ønske Svend
En Seir, som foraarsager Christendommen
Nedstyrtelser og Fiendskab, og som giør
Ansgars og Rimberts fromme Værk til Intet?

Palnatoke.

Kong Svend vil handle, som det sømmer sig
En ærlig Drot.

Popo.

Ja — naar man vidste det!

Palnatoke.

Hvad har I her paa Hiertet, fromme Fader?
Siig mig det uden Frygt, tal ud af Skiægget!

Popo.

Jer Godhed og bekiendte Dannisheb
Mig giver Mod til at fortroe mig Eder.

Palnatoke.

Tal!

Popo.

Hvis Kong Svend høitideligt vil love,
Saafremt I selv høitideligt mig lover,
At lade Christendommen uforkrænket,
Saa lover jeg Kong Svend og Eder, Jarl!
En Seir, en sikker Seir, og uden Blod.

Palnatoke.

Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Popo.

Danmark er deelt imellem Hedninger
Og Christne. See hvad Hedninger angaaer,
De hører Eder til; men, strenge Herre!
(Smilende)
Jeg styrer Christendommen.

Palnatoke.

Fromme Fader!
Forklar Jer tydeligt.

Popo.

Af hellig Iver
Staaer kun det halve Danmark imod Svend,
[illegible] at tækkes Harald; thi han hades.

Palnatoke.

Troer I?

Popo.

Tilvisse. Lover I mig helligt,
(Og Eders Ord er mig tilfulde nok)
Mit Embed og det arme Christendom
Uskadt og uforkrænket, lover I
Mig Klostrets Herlighed urørt, — saa bringer
Jeg Eder Danerkronen i min Haand.

Palnatoke.

Hvorledes?

Popo (græder).

Christendommen uforkrænket!
Ved Gud! hvad jeg forlanger, er beskedent;
Et billigt, et retfærdigt Krav.

Palnatoke.

Hvorledes?
Hvorledes vil I virke det?

Popo.

Jeg træder
For Haralds Hær. — Det sidste Baand, som holder
Hans Magt, det kan jeg med et enkelt Ord
Brat sønderrive; — træder for hans Hær:
Jeg byder dem at lægge Sværdet; vidner,
At Harald er en Synder, at Kong Svend
Bør efter Himlens høie Villie kaares;
Stadfæster det ved et Mirakel; Svend
Bestiger Thronen; Landets Krig er endt;
Kong Harald mister stakket før sin Død
En Krone, som han ei kan bære længer —
Og alt det ædle danske Blod er spart.

Palnatoke.

I vil stadfæste det ved et Mirakel?
Har Rygtet Ret, og kan I virkelig

Uden at brænde Huden, bære Handsker
Af giennemglødet Staal?

Popo.

Sligt Jertegn skiænkte
Mig Himlen, for at overtyde Mængden.

Palnatoke.

Det havde selv jeg megen Lyst at see.
Hvo veed? Maaskee jeg med blev overtydet.

Popo.

Kom til mig i min Celle, naar det mørknes,
Der skal I skue det med eget Die.

Palnatoke.

I vil mig vise Kunsten?

Popo.

Hiertens gierne!

Palnatoke.

Fortræff'ligt. Det kan skee paa Dieblikket;
Strax. Vi behøver ei at vente Mørket;
Hvad jeg skal see, det seer jeg bedst ved Dagen.
(Han slaaer paa sit Skiold. Palnir og Svenden bringe en gloende Jernhandske ind paa et Fyrfad, som de sætte for Bispen.)

Popo (bestyrtet).

Ha hvad er det?

Palnatoke.

En Vante, god for Kulden;
Træk den kun paa! Jeg lover Eder vist,
I skal ei fryse paa den høire Haand.

Popo.

Et forud overlagt iværksat Spil,
For at forhaane mig?

Palnatoke.

Vi Hedninger
Kan spaae; jeg forudsaae, hvad der omtrent

Her vilde hændes, har forsynet mig
Med det Nødvendige til rette Tid.

Popo.

Er det min Tak for min Oprigtighed?

Palnatoke.

Nu ingen lang Indledning! Længe nok
Har taus jeg hørt paa Eders Tale; nu
Vil jeg en Handling, som kan krone Værket.

Popo.

Jeg giør det ei!

Palnatoke.

Det er Halsstarrighed,
Fornærmelse, som jeg har ei fortient,
At I ei troer mig værd et Jertegn, som
I spilder paa hver Almuesmand.

Popo.

I Klostret —
I Klostret vil jeg vise det, ei her!

Palnatoke (mørk).

Altsaa — Det er ei alle varme Vanter,
Der passer Eders Haand?

Popo.

Jeg gaaer herfra.

Palnatoke (griber hans Arm).

I bliver! — Dersom jeg betragter Tingen
Blot som en Kunst, saa har I Ret til Afslag;
Til Kunster kan man Ingen tvinge. Men
I har afskaffet Tvekamp, indført Jernbyrd;
Saadan man nu bevise skal sin Ret.
(Streng)
Saa følg Jer egen Lov paa Øieblikket!
Drag Handsken paa, som en uskyldig Mand,
Hvis ei, da gaae herfra som en Bedrager!

Popo (spændt).

Den mindste Deel af Hoben findes skikket
Til retlig Indsigt; til at dæmpe Tvedragt
Blandt Mængden, er det korte Middel bedst.
Saa fatte det Guddommelige; naar
Den Vise bruger sandselige Midler,
For at opnaae et himmelskt Diemed,
Da er Bedraget, om det saa kan kaldes,
Uskyldigt og tilgiveligt Bedrag.

Palnatoke.

Ha hvad en Munk dog ei besmykke kan!
Henrevet af Forundring har jeg seet
Jer skiule bag en smidig Silketunge
Et Blaargarnshierte; har jeg seet Jer listig
Med rene hvide Klæder at udpynte
De sorteste Forbrydelser. Kong Harald,
Som — være han forresten hvad han vil —
Er Eders Ven, Velgiører, vil I svige!
Forraade vil I! Af en Nidingsfrygt,
Da I alt seer, til hvad Kant Vognen hælder,
Hidkommer I til mig, den Mand, som I
Af alle hader meest, og leger Ven;
Og Christendommen, en uskyldig Lære
For stille Dyd, maa selv beqvemme sig
Til Skalkeskiul for Eders Synder. — Popo!
Du vil Dig sammenligne med Ansgar?
Med Rimbert? med de dydefulde Mænd?
Hver uden Egennytte, ærlig hver,
Og agtet hver af Hedning som af Christen?
Du ogsaa sammenligner Dig med mig?
Og troer, en tapper Høvding, at en Hær
Af Danerkæmper skulde takke Seiren
Din Munkelist? Ha gaa, Du falske Judas!
Svøb skamrødt ind dit Ansigt, ellers bleg,
I sorten Hætte. Gaa! Bliv atter Skaffer,

For Brunos Klosterkiøkken, hist i Køln!
Mædsk Dig i Dovenskab af Bondens Sved;
Men vov Dig aldrig mig for Øie meer.

Popo (forbittret).

Du triumferer alt, Du stærke Helt?
Jeg saae forud, til hvad Kant Vognen hældte?
Den hælder hen, hvor Du det venter mindst.
Snart sprætter Jetten hovedløs! Svend Tveskiæg —
Ha jeg maa lee! Velan, I vil det saa!
Men I vil græde Blod, at I foragted
Min Nødhiælp taabelig! Vil græde Blod!
(Han gaaer.)

Palnatoke.

Ha hvad var det? Han trued? Høie Guder!
Han nævnte Svend. Gaaer! henter ham tilbage.

(Palnir og Svenden skynde sig ud, og bringe Bispen tilbage for Palnatoke.)

Palnatoke
(drager sit Sværd og sætter ham det for Brystet).

Hvor har I Svend? Hvad vil Du sige med
Den hovedløse Jette? Har I alt
Brudt Freden? Er ei Svend med sine Gidsler
Paa Samsø?

Popo (ængstelig).

Ak Herr Jarl! Tag Jer iagt!
I trykker mig jo Sværdet giennem Kaaben.

Palnatoke.

Jeg trykker Dig det giennem Brystet, Munk!
Hvis ei Du skrifter strax Forræderiet.

Popo.

Slip mig kun først!

Palnatoke.

Tal saadan, som Du staaer!
Sværdsodden under Hiertet maa Du føle,

Hvis det skal røres til Oprigtighed.
Hvor har I Svend?

Popo.

I Ormetaarnet! Uden
For Byen; midt i Skoven; Harald Gormsøn
Lod Skibet standse, hvorpaa Svend med Gidsler
Til Samsø foer; — har ladt hans Følge dræbe,
At Sagen ikke skulde vorde kundgiort;
Kun Thorvald fængslet blev med Svend.

Palnatoke.

I Taarnet?
I Ormetaarnet?

Popo.

Men ei kastet end
For Ormene; kun i et Kammer over
Den dybe Kule. Hvad der meer skal skee,
Beroer paa Kongens Bud. Mig kan i takke
For den Opdagelse.

Palnatoke.

Ha Niffelheim!
Fort, tager denne Munk og baster ham!
I Kieldren skal han kastes; Speiderne,
Som holde Vagt ved Døren, ligesaa.
Jeg iler hurtig med min lille Flok,
At redde Svend. En Baad os sætte skal
I Skumringen paa Dybet ud til Samsø.
Baghuset vender ind ad Skoven til,
Vi snige did os uden at bemærkes.
Her giælder Hurtighed og Uforsagthed;
Afsted med Munken! Fort at redde Svend!

Popo.

I fængsle mig til Eders største Skade!
Endnu i Lænker kan jeg hævne mig.

(Alle gaae bort.)

Fængsel.

Fangefogden, en Gubbe med et langt graat Skiæg.

Fordømt! Det er dog bedre, meget bedre,
At være Røver paa den vilde Sø,
End Fangefoged i det skumle Fængsel.
Thi hugger jeg paa Borderanden der
Min Karl i Panden med en sleben Øxe,
Saa kan han giøre mig den samme Skiæl.
Det er et ærligt Haandværk, frit og lystigt!
Hvad har jeg derimod vel af, at lade
De arme Diævle styrte ned i Hullet
Til Ormene? — — Ifald det ikke var
For Alderens Skyld, hvis ikke Bisp Popo
Mig havde tordnet det i Ørene,
Og truet mig med Svovelpølen. — Hu!
Hvis der var koldt, brød jeg mig lidt derom;
Jeg er en gammel Normand, vant til Frost,
Har al min Levetid holdt mig fra Ovnen;
Og skulde nu tilsidst — — det var for stærkt! —
Han sagde mig: saafremt han ikke kom,
Før Sol gik ned, da skulde jeg i Guds Navn
Kun lade Lemmen falde; thi da havde
Kong Svend (hvad nu han undersøge vilde)
Fortient sin Død. — Det mørknes jo alt stærkt;
Ifald han kom, og fandt det ei fuldbragt,
Blev jeg vel bandsat paa min gammel Alder.
(Han gaaer hen og tager i en Kiæde ved Væggen.)
Velan! — Hvor snart er dog et Menneske
Sat ud af Verden! Hurtig er han indsat
Og hurtig udsat. Jeg behøver kun
At drage stærkt i denne Kobberlænke,
Saa styrter Gulvet med de To derinde.
De veed det ei, de gaae med Tillid paa
Den falske Grund. — Det giør vi Alle jo!

Jorden er huul; hvor helst vi træde, lurer
En Grav; — man gaaer et lidet Stykke Vei,
Saa brister Isen og saa plumpe vi. —

(Han betænker sig et Øieblik og siger derpaa):

— Men derfor græmmer det mig og desmeer,
At korte disse raske Ungersvende
Den korte Vei. — — Ja ja! Een kan jeg redde!
„Kong Svend", var Bispens Ord; den Anden ei.
Den Fremmede, ham kan jeg redde. — — Hvilken
Er Svend og hvilken er den Fremmede?
De kom i Mørket, og jeg kiender Ingen.
Nu, jeg vil raabe Den herud, som ei
Er Svend.

(Han gaaer ind og kommer tilbage med Thorvald Vidførle.)

Fangefogden
(høist forundret).

Herr Thorvald! Himmel! Er det Eder?

Thorvald.

Jeg hedder Thorvald. Hvo est Du, min Gubbe?

Fangefogden.

Mit Navn er Søbiørn Steinakløfver; men
Gud bedre mig, nu er jeg fra en Biørn
Forvandlet til en Fængselsrotte.

Thorvald.

Søbiørn!

I forekommer mig bekiendt.

Fangefogden.

Ak Himmel!

Det er vel intet Under. I har reddet
Mig Livet paa et Vikingstog, løskiøbt
Min Søn; og denne Skramme, som I seer
Her paa min venstre Kind, har selv I syet
Mig sammen. — Og nu er I fængslet her?
Saa har vor Herre hørt min Bøn, saa kan

Jeg lønne Godt med Godt og Liv med Liv?
Gaa, Herre! skynd Jer! der er Nøglen; luk
Jert Fængsel op, skiul Jer i Skoven, fly!
Vogt Jer, at møde Bispen.

Thorvald.

Og Kong Svend?

Fangefogden.

Maa blive! — Han er en Forbryder, siger
Den fromme Bisp; og ham maa jeg vel troe.
Men om han sagde tusind Gange, Thorvald!
At I var en Forbryder, skyldig Døden,
Saa troede jeg det ei, om saa han bar
Titusind hede Handsker til Beviis.

Thorvald.

Hvad Skiæbne har man her bestemt Kong Svend?

Fangefogden.

At styrtes ned til Ormene. Saasnart
Jeg drager i en Snor, da synker Gulvet
I Kamret der; saa er det giort.

Thorvald.

Velan:
I redder Svend og mig, hvis ei, da dræber
I Svend og mig. Jeg skilles ikke fra
Min Ven, forlader ham i Døden ei.

Fangefogden.

Jeg Eder dræbe? Før skal Ravnen hugge
Mig Diet ud paa Retterstedet.

Thorvald.

Søbiørn!
Giør, hvad I vil, hvad Hiertet byder Jer.
Svend er min Ven, en bold, uskyldig Helt;
Men Bispen Eders Eenfold har bedaaret;
Hans Kunst med Handsken er et plumpt Bedrag.

Fangefogden.

Forsynd Jer ei, jeg veed, I er en Hedning;
Men jeg er døbt; maa ære Christendommen.

Thorvald.

Jeg ærer Christendommen, skiøndt en Hedning;
Popo er Christen ei, skiøndt han er døbt.
Giør hvad I vil! Betænk Jer, hvem af os
I meest bør stole paa, hvad enten Den,
Der gav Jer Sundhed, Liv og Søn tilbage,
Hvad eller Den, der drog en gloheed Handske
Paa Haanden, uden at forbrænde Huden.
Min Skiæbne bli'er uskillelig fra Svends!

(Han gaaer ind.)

Fangefogden (grublende).

Hvad enten Den, der drog en Handske paa,
Hvad eller Den, der drog sin Glavind ud
Og redded mig med egen Fare? Himmel!
Tilgiv den gamle Søbiørn, hvis han feiler!
Jeg holder med den Handskeløse.

(Gaaer ind.)

En Plads i Skoven.

Fangetaarnet vender ud til Veien paa den ene Side med en stor Jerndør.

Palnatoke. Sigvald Jarl. Bue hin Digre. Sigurd Kappe. Palnir. Vagn og flere Kæmper. Alle bevæbnede.

Palnatoke.

Ha
Forgiæves! Argelist har vundet Seir:
Den tykke Muur ugiennemtrængelig,

Støbt Jern er Døren. Udentvivl har Fogden
Adlydt den grumme Munks Befaling alt.
Hvad hialp det nu, at vi, med Angstens Sved,
Tilstaaelsen fik presset af hans Bryst?
Her standser Heltens Mod; en skummel Gift
Fortæret har vort Hierte. Krig og Tvedragt
Vil ødelægge Landet! Falder Harald,
Hvo skal da være Drot? Uenighed,
Ærgierrig Stræben hæver alt sin Tinding
Af Mørkets Dynd, til Held for Danmarks Fiender.
O Danmark, o mit arme Fædreland!

Bue.

Du græder Toke? Nu ved Nastronds Flammer!
Her har jeg i min Haand en vældig Stang
Af syvfold hærdet Staal; min Oldefader
Fik den af Veland, den berømte Smed;
Jeg render Døren ind, jeg sprænger Bolten!
Meer end af Løvens, end af Biørnens Blod,
Har tolv Mænds Styrke Bue Digre drukket
Af dine Heltetaarer.

(Han render med saadan Fart mod Døren, at Spydet springer i Stykker og han styrter til Jorden. Alle Kæmperne støtte sig raadvilde til deres Spyd og stirre til Døren; i det samme aabnes den, og **Thorvald Vidførle** træder ud med **Svend** ved sin Haand, fulgt af **Søbiørn**.)

Alle.

Ha Kong Svend!

Palnatoke.

Svend!

Svend.

Palnatoke! — Elskte Fosterfader!

(Han kaster sig i hans Arme.)

Palnatoke.
Er det et Blændværk? Har Du Muren sprængt?
Svend! har Du skræmmet Døden bort?

Svend
(peger paa Thorvald).
Der staaer
Min Redningsmand.

Alle Kæmperne (forundrede).
Hvad? Thorvald?

Svend.
Denne Gubbe
Er Fangefogden; ham har Thorvald før
Fra Døden reddet med hans Søn; nu vilde
Den Gamle redde ham; men Thorvald svor
En Eed paa Stand: han gik ei uden mig.
Det rørte dybt den gode Gubbes Hierte,
Han gav os begge løs.

Palnatoke.
Ha ædle Thorvald!
Tillad mig at omfavne Dig.

Thorvald.
Min Herre!
I giør for meget af en ringe Gierning.

Palnatoke.
Jeg favner Dig ei blot for denne Gierning,
Endskiøndt den er vort Lands Lyksalighed;
Jeg favner Dig for dette Sindelag,
Som giør, at overalt man skylder Dig, —
I Fængslet selv, — Taknemlighedens Gield.
O Svend, tak Odin for den Ven! behold ham!
Han er den bedste Glavind ved din Side.

Svend.
Det er han.

Palnatoke
(til Stridsmændene).

Nu, I stolte Jomsborgs Kæmper?
Nu Bue, var det sandt om Baldurs Magt?
Der ligger skiørt dit sønders prungne Spær,
Og her staaer Svend ved Thorvalds Haand.

Bue.

Tie! tie!

Svend.

Nu maae vi gaae i Skoven; klæde der
Os om som Fiskerfolk, og seile strax
Til Samsø paa en Baad, som Gubben skaffer.

Palnatoke.

Retsaa! Vi Andre blive her tilbage.
Alt Popo fængslet er med Speiderne;
Før Morgen faaer ei Harald Nys om Tingen;
For Overfald kan man jo sikkre sig;
Og aabenlyst vil ingen Danerkæmpe
Som Niding bryde Freden. — Vore Venner —
Men kom! her kunde vi opdages let;
I Skovens Dyb vil vi aftale Resten.
(De gaae. Bue holder Thorvald tilbage.)

Bue.

Islænder! Bliv et lille Korn, og hør paa
Hvad en Bornholmer har at sige Dig.

Thorvald.

Min Ven!

Bue.

Man siger for et gammelt Ord,
At man skal ikke skue Hund paa Haaret;
Det prægtigt passer for os begge to.

Thorvald.

Du redelige Kæmpe!

Bue.

Island ligger
Vel fuld af Iis og Snee, men Ilden brænder
I Grunden der; og hvad der giælder Lærdom
Og Runer, Sagaskrifter, nu, af dem
Har I da fuldt op. Det er intet Under,
At Du forstaaer at skikke Dig saa vel.

Thorvald.

Du bolde Bue! redelig, som stærk.

Bue
(ryster hans Haand).

Bornholm er stenet, fuld af Klipper, men
Det er ei sieldent, at man finder der
Karfunkler dybt i Flintestenen.

Thorvald.

Sikkert!

Bue
(drager sit Sværd, og vender Spidsen deraf imod Jorden).

Kom, vi vil blande Blod i Jorden sammen,
Og sværge strax Fostbroderskab!

Thorvald (venlig).

Nei Bue!
Dertil staaer ei min Hu.

Bue
(rækker ham Sværdet).

Der! Vil Du have
Mit Sværd? Det Allerbedste, som jeg eier!

Thorvald.

Behold dit Sværd, det bruger bedre Du
End jeg.

Bue (utaalmodig).

Hvad vil Du have da?

Thorvald.

Giv mig
Dit Venskab!

Bue
(omfavner ham).
Hvis Du nøies vil med det,
Da skal Du have det saa friskt og varmt, som
Det kommer ud af dette danske Hierte.

Thorvald.
Ærlige, dierve Kæmpe!

Bue.
Vise Thorvald
Du est en Blomst i Freden, jeg en Ulv
I Krigen.

Thorvald.
Begge for vort Fædreland!

Bue.
Og begge Fienden farlig: Fred og Krig
Gaae Haand i Haand, er Venner! Lad saa Nogen
Herefter vove paa at true Danmark.

(De gaae bort Arm i Arm.)

Fierde Handling.

Kongens Hal.

Nat. En Lampe hænger under Loftet og oplyser Dronning Thyra Danebods Billed i Baggrunden.

Harald. Fiølnir.

Fiølnir.

Som jeg har sagt, min Herre! Taarnet ledigt,
Og Svend og Thorvald rømt med Fangefogden.

Harald.

Den sølvgraa Gubbe, hvis Samvittighed
Bestod i, blindt at lyde Bispens Bud!

Fiølnir.

Fuglen har skiftet Fiær og tomt staaer Buret!

Harald.

Og Toke flygtet bort med alle Gidsler?

Fiølnir.

De kan ei have faaet Nys om Tingen;
Thi nylig gik jeg Palnatokes Huus

Forbi; de sad og drak for aabne Døre
I Borgestuen, sang, som intet Fiendskab
Var tænkeligt.

Harald.

Det er endda en Trøst.
Hvad Kundskab er os bragt af Speiderne?

Fiølnir.

Jeg kan ei finde dem.

Harald.

Hvad? Speiderne?

Fiølnir.

Maaskee de sad hos Palnatokes Kæmper,
Det kunde jeg saa grant ei see. Du kiender
Mit Forhold til den stolte Palnatoke:
Jeg hader ham, som jeg har altid hadet
Hans Fader, der foragted mig, sin Broder,
Fordi jeg er et Slegfredbarn; som var
Det Skam, at takke fyrig Elskov for
Sin Fødsel. Sad ei Hrolf paa Leirestolen?
At jeg har hiulpet Dig at straffe Aki,
Farbroderen, veed Palnatoke; Straffen,
Den velfortiente, kalder han et Mord.
Hans Kæmper er en Efterklang af ham.
Jeg gik forbi, den tykke Bue saae mig,
Da greb han Hornet, raabte: Fader Fiølnir!
Hvi sniger Du Dig som en Snog forbi os?
Kom ind og tøm et Horn! saa glemme vi,
At Du est Akis Bane; thi nu hævner
Straadøden jo dog snart dit Ridingsværk.
Da blev jeg rød af Harm; jeg maatte døie
Forsmædelsen, for Overmagten dengang;
Men snarlig hævne vi os Herre Konge!

Harald.

Med Himlens Hiælp! Det er endda en Trøst,

At de er overmodige, høirøsted',
Det viser, at de ruger Intet ud;
Og som Du siger, sad de ubevæbned'
Og drak.

Fiølnir.

Ei ubevæbned'; klædt i Jern,
Med store Slagsværd ved de venstre Sider;
Paa Væggen rundt omkring hang deres Øxer,
Og blanke Spiud i alle Kroge.

Harald.

Ha!
Det Tegn er ikke godt.

Fiølnir.

Saaledes pleie
Bestandig Palnatokes Mænd at drikke.
De er saa vant til Harnisk og til Sværd,
At intet tykkes dem saa mageligt,
Som naar de sidde diupt i Pandserplader.

Harald.

Det er endda en Trøst.

Fiølnir.

Er det en Trøst?

Harald.

Gaa, hent mig Bispen! Denne hele Sag
Er fær forblommet.

Fiølnir.

Hente Bispen? Ja
Saafremt jeg vidste, hvor han var; han er
Ei heller nogensteds at finde.

Harald.

Hvad?
I Klostret ei?

Fiølnir.

Slet ingenstebs, min Herre!
I Morges gik han bort; hvorhen veed Ingen.
Jeg frygter, han er vandret ud til Taarnet,
At Svend har kastet ham, ved Fogdens Hiælp,
I Hullet ned til Ormene.

Harald.

Som Natten,
Er sort og skummel denne Sag. — Hvordan
Er Veiret ude?

Fiølnir.

Mørkt, og Vinden hyler
I Træerne.

Harald.

En gunstig Nat for Stimænd.
Jeg seer dem brænde Huset!

Fiølnir.

Vi er sikkre.

Harald.

Gaa Fiølnir! Viis Dig værdig til at være
Min Staller og min Merkismand! Kald Hæren!
Lad Eivind Skeira holde Flaaden klar.
Jeg kan ei færdes selv i Natten; men
I Morgen skal jeg vise, jeg er Kæmpe.

Fiølnir.

Gak Du tilsengs og frygt Dig ei, min Herre!
Vi vaage skal nok over Dig.

Harald.

Nei, nei!
Selv vaage vil jeg over mig; man vaager
Selv bedst. Gaa, hent mig Skofte, Sangerpilten!
Han skal mig korte denne lange Nat
Med Sagn og Eventyr.

At de er overmodige, høirøsted',
Det viser, at de ruger Intet ud;
Og som Du siger, sad de ubevæbned'
Og drak.

Fiølnir.

Ei ubevæbned'; klædt i Jern,
Med store Slagsværd ved de venstre Sider;
Paa Væggen rundt omkring hang deres Øxer,
Og blanke Spiud i alle Kroge.

Harald.

Ha!
Det Tegn er ikke godt.

Fiølnir.

Saaledes pleie
Bestandig Palnatokes Mænd at drikke.
De er saa vant til Harnisk og til Sværd,
At intet tykkes dem saa mageligt,
Som naar de sidde diupt i Pandserplader.

Harald.

Det er endda en Trøst.

Fiølnir.

Er det en Trøst?

Harald.

Gaa, hent mig Bispen! Denne hele Sag
Er sær forblommet.

Fiølnir.

Hente Bispen? Ja
Saafremt jeg vidste, hvor han var; han er
Ei heller nogensteds at finde.

Harald.

Hvad?
I Klostret ei?

Fiølnir.

Slet ingensteds, min Herre!
I Morges gik han bort; hvorhen veed Ingen.
Jeg frygter, han er vandret ud til Taarnet,
At Svend har kastet ham, ved Fogdens Hiælp,
I Hullet ned til Ormene.

Harald.

Som Natten,
Er sort og skummel denne Sag. — Hvordan
Er Veiret ude?

Fiølnir.

Mørkt, og Vinden hyler
I Træerne.

Harald.

En gunstig Nat for Stimænd.
Jeg seer dem brænde Huset!

Fiølnir.

Vi er sikkre.

Harald.

Gaa Fiølnir! Viis Dig værdig til at være
Min Staller og min Merkismand! Kald Hæren!
Lad Eivind Skeira holde Flaaden klar.
Jeg kan ei færdes selv i Natten; men
I Morgen skal jeg vise, jeg er Kæmpe.

Fiølnir.

Gak Du tilsengs og frygt Dig ei, min Herre!
Vi vaage skal nok over Dig.

Harald.

Nei, nei!
Selv vaage vil jeg over mig; man vaager
Selv bedst. Gaa, hent mig Skofte, Gangerpilten!
Han skal mig korte denne lange Nat
Med Sagn og Eventyr.

Fiølnir.

Hvordan, Kong Harald?
Nu vil Du høre Eventyr? Maaskee
Opleve vi et Eventyr i Nat,
Som vil fortælles vore Børnebørn.

Harald.

Spild Tiden ei, gaa, skynd Dig, lyd mit Bud!

(Fiølnir gaaer.)

Harald.

Man bruger ei Fortrolige til Alt.
Ha denne Nat er svanger paa Misgierning.
Jeg seer i Mørket dem med Dolk og Blus!
Ha Nidinger! jeg forekommer Eder.
Giv Lykke mig til Daaden, St. Sebaldus!
Saa skal dit Altar faae et Overtræk
Af Purpurpel, ti store Vorlys; ja
Jeg bygger dig en Kirke, hvis Du hiælper
Mig ud af denne frygtelige Nat.

Skofte kommer gabende.

See her er Skofte! Er ei Danerkongen
Endnu i Seng?

Harald.

Man sover alt for meget
I dette korte Liv; tidsnok at sove
Paa Bolstret af den haarde Kampesteen
I Høien.

Skofte.

Nei, det Bolster er for haardt;
Jeg sover helst ved Arnestedet, i
Den hede Askehob.

Harald.

Jeg vil ei heller
Henkastes i det kolde Muld; vil ei,

At Stormen mig omtude skal, en Synder
Paa Steilen liig; i Roskilds Kirke vil
Jeg jordes; ind i en af Chorets Søiler
De mure skal mit kongelige Legem,
Og male mig med stærk og broget Farve
Paa Pillens Væg, for Efterslægtens Øine.
Saaledes leve vil jeg efter Døden.

Skofte.

Men naar nu Kalken falder af paa Væggen,
Og naar i Muren dine Been bli'er Kalk?

Harald.

Saa skal jeg leve frisk i Skaldens Digt;
Og længer har ei nogen Helt det drevet.

Skofte (gaber).

Det er kun Galgenfrist!

Harald.

Fordriv mig Tiden!

Skofte.

Du vil fordrive Tiden, Konning Harald!
Og Tiden vil igien fordrive Dig; —
Nu det gaaer op!

Harald.

Fortæl et Eventyr!

Skofte.

Skal jeg fortælle Dig om Heidreks Sværd,
Der vilde lædske sig i Mandeblod,
Naar det blev draget?

Harald.

Nei; det har Ansgar
Fordærvet, ved at underlægge det
En from Betydning. Denne Viis er slet!
Tyrfing var virkelig et Troldomssværd;
Saaledes har de gamle Skialde meent det;

Nu taler han om Myrdelyst og Grumhed!
Paa denne Maade dræbes Tyrfing selv.

Skofte.

Saa vil jeg synge Dig en Vise da,
Som jeg har lært derhiemme:
(Han synger)
Maanen skine,
Dømand grine.
Verde Du ikke ræd?

Harald.

Hvilke Fagter!
Fy, tie! — Det er kun Overtro. Den Dræbte
Kan ikke lee i Maanskin!

Skofte.

Herre Konge!
Da leer man først, naar Kiødet faldet er
Fra Kiæven; men det er en tvungen Latter.

Harald.

Kom sæt Dig ligeover for mig, Skofte!
Og da jeg veed, at Du har Miøden kiær,
Saa drik af dette guldbeslagne Kruus,
Mens jeg forrtæller Dig et Eventyr.

Skofte.

Du vil fortælle? Det er kosteligt.
(Han sætter sig ved det lille Bord, ligeover for Kongen; skiænker og drikker.)

Harald.

Der var engang en sølverhaaret Konning;
Ham stod de lumske Fiender efter Livet;
De trued ham, opægged af en Niding,
Og Gubben sad forladt i Alderdommen.

Skofte (drikker).

Den arme Diævel!

Harald.

Det var bælmørk Midnat;
Naar Dagen grydede, skulde Striden stande;
Han sad i Natten, søvnløs og forfærdet;
Oprørerne var i et andet Huus,
Og svired, sikkre paa den snare Seir;
Og der var Kongens værste Avindsmand. —
Ak! tænkte Gubben, havde jeg mig nu
En Tiener her, behiertet, uforsagt,
Da sendte jeg ham i min Fiendes Huus,
Han bored i Forræderen sin Daggert,
Og naar da Dagen kom, var Seiren vundet.

Skofte.

Og fandt da Gubben ei en Slig?

Harald.

Min Søn!
Behiertet Troskab er ei let at finde.

Skofte.

Det skulde været mig, jeg havde neppe
Betænkt mig længe.

Harald.

Du est rask og snild,
Selv uforsagt, men Du est ikke vant til
At bruge Sværd, at skue Blod.

Skofte.

Ei Sværd,
Men Kniven kan jeg bruge destobedre.
Ei vant til Blod at see? Hvor vil Du hen?
Hos os, derhiemme, bringe Qvinderne
Bestandig Svededugene, Liigskiorten
Til Gildet med, for deres Mænd og Brødre.
Der løber sielden af det uden Blod.

Harald.

Tillader Kulden saadan Heftighed?
Tilsteder Sneen Drab?

Skofte.

O, Herre Konge!
Den lokker just dertil; thi aldrig rødme
Blodsdraaberne saa smukt, saa purpurfriske,
Som naar de dryppes i den hvide Snee.

Harald.

Du havde virkelig da Mod, min Skofte!
Til denne Daad, hvis jeg var Oldingen?

Skofte.

Hvad Mod? Jeg har alt dræbt med egen Haand
Tre stærke Mænd, min Faders Fiender.

Harald.

Du?

Skofte.

Just jeg.
(Han drager sin Kniv.)
Og seer Du disse Pletter Rust
Paa Kniven? Det er Blodrust: Blodet af
Min Faders Fiender.

Harald.

I en Tvekamp?

Skofte
(putter Kniven i Lommen).

Nei,
Det var en Enekamp.

Harald.

Stod de da stille?
Lod de Dig støde til?

Skofte (blinker).

Nei, men de laae.

Harald.

De laae?

Skofte (drikker).

Og sov.

Harald.

Ja saa! — Du est saa munter!
Ha jeg misunder Dig din Munterhed.
Siig, est Du aldrig plaget af en Svartalf,
Som man har kaldt Samvittigheden?

Skofte.

Nei!
Jeg kiender lidt til Vittigheden, mindre
Samvittigheden.

Harald.

Lykkelig est Du!

Skofte.

Jeg giør, hvad man befaler mig, og lader
Mit Herskab dømme selv, om min Bedrift
Er vel giort eller ikke.

Harald.

Lykkelig
Est Du!

Skofte.

Hvad er det da saa stort at døe?
Saa stort at dræbe? Er det her forbi,
Saa lever man et andet Sted dog op,
Hvor der skal være bedre, som man siger.

Harald.

Du est en egen Svend. Siig, har Du Brødre?

Skofte.

En Broder, hedder Karker, hos Jarl Hakon
I Norge; han er dum; jeg prygle ham,
Derfor har Jarlen skilt os ad, og sendt
Mig hid til Dig, i Skat, med Falkene.

Harald.

Jeg takker ham for denne sieldne Gave!
Er Nøden størst, er ogsaa Hiælpen nærmest.
Et Væsen har jeg netop nødig, Skofte!
Som Dig; thi jeg er Gubben selv, min Søn!
Og Palnatoke, — det er Nidingen!

Skofte.

Han, som skiød Æblet bort af Sønnens Hoved?

Harald.

Just han.

Skofte.

Det var et dygtigt Skud!

Harald.

Jeg frygter
Et værre. Hvis han ikke forekommes,
Da skyder han snart Kronen af mit eget.

Skofte.

Skyd Hovedet af ham, saa er din Frygt
Et Hoved kortere.

Harald.

Du taler som
Den vise Mimer. Skofte! vil Du snige
Dig did og støde Dolken i hans Bryst?

Skofte.

Ifald det la'er sig giøre, ja!

Harald.

Det lader
Sig giøre; Huset er mig vel bekiendt;
Mit var det i min Faders Levetid;
I tvende Stokværk er det bygget; underst
Er Borgestuen, den er fuld af Kæmper;
For oven er en Svale med et Kammer,

Der sover han vist nogle Timer ene. —
Du kan dog klavre, Skofte?

Skofte.

Som et Egern.

Harald.

Saa stiger Du ad Træet op til Taget;
Den største Skorsteen fører Dig til Svalen;
Der kan i Mag Du vente Leiligheden.

Skofte.

Det la'er sig høre.

Harald.

Hvis det lykkes Dig,
Da skal Du faae en søgrøn Silkekofte,
Skarlagens Hue, høi og spids, og Støvler
Med Kløverblad.

Skofte.

Og maa jeg tidlig gaae
Tilsengs? Og maa din Kiøgemester give
Mig mere Smør paa Brødet, end sædvanlig,
Og ikke skrabe det saa karrig tyndt?

Harald.

Det loves Dig! Hvis Palnatoke falder,
Da skal Du aldrig mangle Suul til Brødet.

Skofte.

Jeg iler! — — Men, endnu dog Eet, Kong Harald!
Du har saa ofte lovet mig at vise
Dig for mig i din skiønne Kroningsdragt;
Den har jeg aldrig seet. Hvis jeg skal gaae,
Da maa Du først fornøie mig med dette.

Harald.

En andengang!

Skofte.

Nei dennegang! Nu strax!

Der kunde skee Forhindringer; maaskee
Jeg fik det ei saa let igien at see.

Harald.

Selv deri vil jeg føle Dig.

Skofte.

Det ligger
I Skabet, i dit Sovekammer. Skal
Jeg lyse?

Harald.

Nei, bliv her! jeg veed Beskeed.
Til høire Side ligger Kroningsdragten,
Til venstre Kant Liigklæderne. Bliv her!
Jeg veed at finde, hvad jeg vil, i Mørke.

Skofte

(alene, drager sin Daggert).

Ifald den kun er skarp nok, denne Daggert.
Nu, jeg vil slibe den, før jeg gaaer bort,
Hist paa vor Bænk, den sønderslagne Blodsteen.
Der hvæsser jeg bestandig Kongens Knive.
Der staaer den gamle Odin med sit Sværd
Smukt gravet ud i Stenens Overflade.
Vi har alt slebet bort lidt efter lidt
Det halve Sværd med samt hans Tommelfinger.
Thi til et velbesat og lækkert Taffel
Udfordres fremfor alting Kniv og Gaffel;
Da maa der slibes; mens nu Kniven vinder,
Derude Sværdet meer og meer forsvinder;
Og gaaer det længe rask saaledes fort,
Saa er snart hele Kæmpen sleben bort.

(Kong Harald kommer ind i sine Liigklæder.)

Skofte.

Der er han alt. Ja tænkte jeg det ikke?
Nu har han grebet feil; han kommer i
Liigklæderne. Hu! han seer rædsom ud.

Harald
(med stolt Høitidelighed).
Her er jeg i min egentlige Dragt;
Den Dragt, der tyder paa min Slægt, mit Udspring,
Der viser med sin sieldne Herlighed
Af hvilken vældig Rod jeg er oprunden.
Den Anden bæres kun af Ydmyghed;
Men denne pryder mig, og fremfor Alle,
Den høitidsfulde Dag. da jeg bestiger
Min Throne.

Skofte.
Stolte Konge! Du har Ret!
Unægtelig est Du den største Mand
I det fiirkantet-lille Fyrrerige!
De andre kun er Madiker mod Dig.

Harald
(betragter sig).
O Himmel! hvad er dette?

Skofte.
Du har vidst
At finde, hvad Du vilde, godt i Mørke.

Harald (forfærdet).
Jeg tog den Bylt, som laa til høire Side;
Jeg veed det vist, den laa til høire Side!
Min Kroningsdragt! selv har jeg lagt den hen,
Selv har jeg Nøglen. — Ja, jeg veed det vist!

Skofte.
Det er vel ikke første Gang, Kong Harald!
At Du har taget venstre Haand for høire?

Harald.
Gaa! Loke kogler fælt i denne Nat!
Gaa! dyp din Daggert i min Fiendes Blod,
Da skal Du see mig i min Kongedragt

End mangt et Aar. Men skynd Dig ufortøvet,
Thi jeg er syg om Hiertet.

Skofte.

Vel, jeg gaaer!

Harald.

Her er en Dør, i Tæpperne forborgen,
Den bringer under Jorden i en Løngang
Dig op i Gaarden paa den anden Side,
Hvor ei Drabanterne kan mærke Dig.
Saaledes kommer Du tilbage let,
Og hvert et Spor, som kunde røbe Daaden,
Er slettet ud. Men skynd Dig, Skofte! skynd Dig!
Thi jeg er syg. Det hvide Liigtøi har
En hæslig Stank. — Jeg veed det nok, det kommer
Af Fyrreskabet, af beklumret Luft. —
Jeg kan ei lide Lugt af Høvlespaaner,
Med Høvlespaaner stoppes Dødens Pude.
Gaa, skynd Dig!

Skofte.

Jeg er hurtig som en Falk.

Harald.

Styrt hurtig som en Falk Dig paa dit Bytte!

(De gaae.)

Palnatokes Hal.

En Lygte staaer paa Bordet.

Palnatoke. Bue.

Palnatoke.

Det er alt Midnat, Bue! jeg vil sove.
Beed dem i Borgestuen spare Mieden;

Naar Svend har seiret, vil vi drikke meer.
Vi hilse maae med Kraft den aarle Morgen,
Ei halv beruste. Vi maae skiftes til
At sove, medens Nogle holde Vagt.

Bue.

Ja Du har Ret, min Svoger! Det skal skee.
Og døver Nogen Øret mod Forstanden,
Saa vil jeg tordne ham den Sang i Øret:
„Op! ei til lystigt Gilde,
Ei Jomfrusnak hin milde,
Men Hildurs-Leg hin haarde.
Hver skal mod Fienden baarde!"

Palnatoke.

Det gamle Biarkemaal. Retsaa min Frænde!
Thor styrke Dig! God Nat! Vi sees imorgen.
Men om i Morgen-Nat vi vandre til
Saa kort en Slummer; om os Hanen vækker
Igien til Overmorgens Morgenrøde —
Veed Baldur, Bue! Men vi træffes vist;
Thi Dødens Magt adskiller ei de Gode.

Bue.

O vi skal leve sammen, nyde Seiren
Som Venner. Disse Nidinger kan ei
Forkorte vore Dage; Bues Arm
Skal kæmpe tro for Dig og for dit Liv;
Thi det er mere værd end mit og Manges.

Palnatoke
(griber hans Haand).

Og skal jeg falde, Thor! saa lad mig falde
For slig en ærlig Kæmpes Heltehaand.
Da gaaer jeg glad i Døden, naar Du vinker.

Bue.

Thor hører Dig. Seer Du? hans Stierne blinker.

(De omfavne hinanden, Bue gaaer.)

Palnatoke (alene).

Jeg kunde lægge mig paa Bolstret der
I Kamret; men saa slumrer jeg for haardt,
Og vaagner søvnig i den aarle Morgen.
Paa Stolen vil jeg sidde her ved Bordet;
En liden Slummer, ingen Qvindesøvn.
(Han sætter sig.)
Ha jeg er træt! — Hvor herligt smager Hvilen
Den Mødige. Og Haralds List — og Bispens —
Og min Forstillelse, den tvungne Glæde
Har mattet mere mig, end nogen Kamp.
Jeg er ei vant til sligt et Mummespil. — —
I Lygten der kan Lyset gierne brænde.
Saa kom da vene Siofna, Nattens Mø!
Giv mig dit Kys og styrk mig med din Slummer!

(Han sover ind. Kort efter bliver Skiærmen taget bort fra Skorstenen)

Skofte træder ud med sin Daggert i venstre Haand og med et Klæde om den høire.

Han sover. Rigtig! Nu behændig, Skofte. —
Fordømt, at jeg har skaaret mig saa dybt
I Haanden, da jeg vilde slibe skarp
Min Kniv i Mørket først paa Runestenen.
Man skulde neppe troe det; men det var,
Som om den gamle Odin havde reist sig
Fra Stenens Overflade, stødt mig Kniven
Dybt i Haanden ind. Ha, da løb jeg bort
Af alle Kræfter. Jeg begriber ei,
Hvordan jeg dog er kommen her saa snart.
Men han var efter mig i Hælene.
(Seer paa Palnatoke, og farer forskrækket tilbage.)
Der sidder han!! — Nei det er Palnatoke.
Han ligner Odin. Hvilken dygtig Kæmpe.
Bredskuldret! Hvilken Pande! Brystet hvalt.

Han er bedækt med Staal. Jeg kan ei støde
Ham Daggerten i Brystet. Stille! Halsen
Er bar — Et Snit! Frisk Mod!

(Han nærmer sig skiælvende, men standser.)

Ha det er dumt!

At løbe hurtig til og støde hurtig
Og hurtig løbe bort, den Sag er let;
Men — nærme sig hans Aasyn, Skridt for Skridt.
Hvad det er for et Ansigt! Hvis han vaagned,
Han hakked mig til Ravnemad.

(Nærmer sig atter og standser igien.)

Hvi har jeg
Mig ogsaa saaret i den høire Haand?
Den venstre bruger jeg ei nær saa godt.
En dygtig Morder burde stedse være
Keithaandet.

(Han gaaer lige ind paa Jarlen og sætter ham Kniven paa Struben.)

Nu? Hvad holder mig tilbage?
Nu kun et Snit —

(I det han rører ved Palnatoke, taber han Daggerten af Forskrækkelse; og i det den klingende falder paa Gulvet, raaber han af alle Kræfter):

Red Jer, Herr Jarl! Ha red Jer!
Man staaer Jer efter Livet!

Palnatoke
(springer op).

Hvo er her?
Hvo vared mig for Mordere?

Skofte (forstyrret).

Jeg, Herre!

Palnatoke.

Hvo vilde dræbe mig?

Skofte.

Jeg, Herre!

Palnatoke.

Du?

Skofte.

Ja, Herre!

Palnatoke.

Hvi fuldførte Du da ikke
Din Heltedaad?

Skofte.

Jeg havde gierne giort det,
Hvis Evnen havde været der som Villien.

Palnatoke.

Hvordan?

Skofte.

Naar I en anden Gang vil myrdes
I Søvne, maae I ei forskrække Folk.

Palnatoke
(griber ham i Brystet).

Ha feige Stimand! hvo har sendt Dig hid?

Skofte.

Det tør jeg ikke sige, det har Kongen
Forbudet mig; det er en Sag, som kun
Vedkommer ham og mig.

Palnatoke.

Mig skulde den
Dog ogsaa komme ved, saavidt jeg mærker.

Skofte.

Ja det er sandt. Jeg taler lidt forvirret;
I har forbluffet mig.

Palnatoke
(drager sit Sværd).

Hvorledes est
Du kommen hid igiennem Vagten? Har
Alt Haralds Stimænd overvældet lumsk
Min lille Helteflok?

Skofte.

Jeg har jo sagt Jer,
Det er en Sag imellem os, — os Tre!
Og hverken Eders eller Kongens Kæmper
Har mindste Nys om denne Nattereise.

Palnatoke.

Hvorledes est Du kommen i mit Huus?

Skofte.

Har I ei før seet Ugler falde ned
Igiennem Eders Skorsteen?

Palnatoke.

Hvordan kom
Fra Kongen Du igiennem Nattevagten?

Skofte.

Harald har tvende Huller paa sin Hule,
Som Ræven; een bekiendt, een hemmelig;
Mig har han udsendt af den Bageste.

Palnatoke.

For lumskeligt at myrde mig i Søvne?

Skofte.

Det siger I og ikke jeg, min Herre!

Palnatoke.

Den tredie Gang! Nu ved Retfærdigheden! —
Min Bue! — Her! — Mit Pilekogger! — Ha
Hvor er mit Pilekogger? — Det er glemt
I Borgestuen mellem Kæmperne. —
Forsigtighed! — Hvad, Norne? Nægter Du
Retfærdigheden Hævn, og Hævneren
Sit Vaaben? — Skulde! vil Du standse mig?
(Han grunder et Øieblik, og lægger Haanden paa sit Bryst.)
Hvad har jeg der? O mægtige Gudinde!
En Piil! den samme Piil, jeg stak i Barmen,
Da Harald — Nu, retfærdige Forsete!

Forstaaer jeg Dig; Du taler tydeligt.
Jeg er i Haralds Giæld, jeg skylder ham
Et Skud — han minder strengt — det skal betales.
(Til Skofte)
Du følger mig, saa hurtig som en Raa,
Stum som en Fisk og lydig som en Hund!
Jeg binder Dig ved Døren, at Du ei
Skal løbe bort, mens jeg besøger Kongen.
Det mindste Kny vil koste Dig dit Liv.

Skofte.

Jeg har ei Raad, at kiøbe det saa dyrt.
(Begge gaae.)

Kongens Hal.

Harald sidder ved Bordet i Purpurkaabe med Guldkrone paa; Septeret ligger paa Bordet; han hælder Miød af Guldkruset i et Horn.

Han tøver længe. Det er Midnat alt.
Høit galer Hanen, Mørkets Vægter, Heimdal
For Jordens Ragnarokur. Hæsligt støder
Du i dit Giallerhorn. — Tusmørket truer
Jo Guderne — saa maa Bælmørkets Mulm
Vel true Kongerne! — — Ei, Harald Gormsøn!
Hvad er dog det for Drømme? Altid falder
Du til det gamle Hedenskab. Du est
Jo Christen! Hine dumme Dæmesager
Kun skræmme voxne Børn. (grunder.)
Ak, Børn har godt!
Som Barn har man et let og muntert Hierte;
Man voxer til, og alt imens man voxer,
Forhærdes Hiertet mere koldt og tungt,
Og trykker een tilsidst som Steen i Brystet.

(Han stirrer hen paa sin Moders Billed i Baggrunden.)
Der hænger hun! hun græder, tykkes mig.

Ha Thyra Danebod! hvi græder Du?
Men det er Glædestaarer; hendes Søn
Har bragt det vidt, han sidder med en Krone
Paa Issen, med et Kongespir i Haand,
Med gyldenbræmmet Purpurpel om Skuldren.
Maa hun da ikke fryde sig? Thi hvad
Er større Glæde for en Moder, end
At see sit Barn vel artet? — Gamle Taabe!
Hvad er dog det for Sværmeri, Du drømmer? —
Den Hane skal imorgen slagtes; thi
Den skriger uforskammet mig i Øret,
Og Hunden tuder Grovt til Hanens Fiint,
Mens Uglen kroer sig af sin Fisteltrille.
Et herligt Spil, heel lystigt, kongeligt!
Hvo ei ved slig Musik fik Lyst til Drik,
Var ikke Mioden værd. God Taar derude!
(Han drikker og lægger Hornet fra sig.)
Besynderligt med de Umælende!
Om Dagen tie de, og laer os tale;
Om Natten sladdre de, naar vi er tause;
Da kræves vi af deres Hyl til Regnskab.
Alt præker, — disse Mure, — Thyras Billed.
See hvor hun stirrer hid med Straffeblik! —
Som om jeg ikke vidste, dine Øine
Var brustne længst. — Det er en hæslig Vane,
De Skilderier har ved Nattetid,
At stirre Folk saa stivt i Øinene.
Hvorhen jeg gaaer, forfølger hendes Blik mig.
Utaaleligt! det er en Hexekunst.
Jeg alle Malere forbyde vil
At nærme sig mit Rige.
(Gaaer hen for Billedet.)
Nu hvad vil Du?

Har Du paa Bugen vendt Dig i din Grav,
Fordi din Godhed, din Formaning ei
Har frugtet paa mig? Vil Du end bestandig
Mig revse med din Tale, som en Pebling?
Ha jeg er voxet længst fra Riset, jeg!
Jeg er en Mand paa fiirsindstyve Aar,
Kan selv mig raade. (Han sætter sig.)
Hvi dog Skøfte nøler.
Det maa jo være skeet alt. Kom dog! Kom!
Saa skal Du see mig i min Kroningsdragt. —
Ei blot for Drengens, for min egen Skyld,
Har jeg iført mig denne Dragt; den gjør
Mig tryg i Natten; Nattens Rædsler vove
Sig ikke nær den Salvede.
(Seer stivt paa Billedet.)
Den Stirren
Skal jeg dog vænne snart Dig af med . . .
(Han gaaer hen og vender Billedet om paa Væggen.)
Saa!
Nu kan Du see i Muren, ei paa mig . . . .
Den Salvede! Ha trued hendes Blik
Mig ei ved dette Ord, som om hun vilde . . .
Nok — død er død — Og Knud Dan-Ast er længst
Begravet. — Var han god, saa er han salig! —
Hvad foregik imellem ham og mig,
Det kommer Ingen ved — Han sover i
Tinkisten. Harald er den Salvede. —
At Salven brændte ham som Ild paa Issen,
At Haarene faldt af derved; det er
En Hemmelighed, som kun Harald veed,
Og som han tager med sig i sin Grav.
Hvis han er Drot, har han betalt sin Krone,
Han fik den ei for Intet, kiøbte den
Med sin Samvittighed, og det er meer,
End dette gule Stykke Malm er værd. — —

Dit blege Gienfærd skrækker mig ei, Knud!
Det er Indbildning kun, at jeg Dig seer
I Hallen rynke dine hvide Bryn, —
Men raa er Natten, tærer kold, som Søen;
Da maa man drikke dygtigt og forjage
Sin Svimmelhed. — Tys, tys, der kommer han!
Der kommer Skofte med den røde Daggert.
Den svæver op, den hemmelige Dør!
Skiælv ei! Det er forbi! Det er fuldbragt.
(Døren aabner sig; Palnatoke staaer i fuld Rustning med opspændt Bue, og sigter paa Harald.)
Hiælp Himmel! det er Palnatokes Aand!
(Han styrter til Jorden.)

Palnatoke.

Nu er din Time, Harald Gormsøn! kommen; dø!

Harald.

O lad mig ei som Synder døe! Ha Skygge spar!

Palnatoke.

At synde meer forhindre Dig vil Skuldas Bud.

Harald.

Jeg synger Sielemesser Dig ved Graven; spar!

Palnatoke.

Opdaget blev dit Nidingsværk; mit Liv er frelst.

Harald.

Spar, spar! Jeg deler villig Riget strax med Svend.

Palnatoke.

For silde. Løvtet binder mig, Du maa herfra.

Harald.

Bi til imorgen, lad os stride da som Mænd.

Palnatoke.

Du est en Niding, tør i ærlig Kamp ei gaae.

Harald (drager sit Sværd).

Saa dræb med Sværdet, nægt mig ei mit Livs Forsvar!

Palnatoke.

Spilfægten var kun mellem Dig og mig en Kamp.

Harald.

Her knæler jeg i Støvet for Dig. Skaan mit Liv!

Palnatoke.

Vee Den, som Livet mere kiært, end Æren har.

Harald

(reiser sig fortvivlet og griber sit Kongespir).

Jeg er din Konge! Lyd mit Bud og fly min Hal!

Palnatoke.

Tilranet har Du Magten Dig ved Brodermord.

Harald.

Ha Morderengel! Ær min Krone! Mig i den!

Palnatoke.

Vanæret har Du Danmarks Krone. Tag din Straf!

(Han skyder ham Pilen i Brystet og gaaer.)

Harald (styrter).

O han har dræbt mig! Milde Himmel, Miskundhed!
Hiælp, hiælp! I Danske, kommer, stiller Kongens Blod!
Dybt brænder Pilens Odd mit Bryst. Jeg brænder alt.

(Han vælter sig mod sin Moders Billed.)

O beed til Himlen, Moder! for din Søn! Du var
Jo from og dydig — styrk mig, hulde Moderblik!

(Fortvivlet)

O Himmel! Ryggen har hun vendt sin Søn! —
Nei! Nei!
Selv har jeg vendt min Moder fra mig. Ingen Trøst
I Døden! Ingen Trøst i Døden! Intet Haab.
Hævn! Hævn! I sorte Magter! Hævn paa Den,
som lod
I Synden døe den sølvgraa Gubbe; blodig Hævn!

(Han døer.)

Femte Handling.

Kongens Hal.

Kong Svend. Thorvald. Fiølnir. Følge.

Svend.

Her blev min Fader myrdet, Gubbe? Her?

Fiølnir.

Her. Hist i Sovekamret — slumrer han.

(Han aabner Døren. Svend giør en Bevægelse til at gaae hurtig ind, men standser, og følger derpaa langsomt med Fiølnir.)

Thorvald.

Kong Svend er dybt bevæget.

En Kæmpe.

Gamle Fiølnir
Har taget Svededugen af den Døde,
Svend kysser knælende sin Faders Haand.

Svend

(kommer tilbage med Hænderne for Øinene; han staaer længe taus i den inderligste Bedrøvelse; endelig bryder han ud):

Han var min Fader! Ha hvad er min Seir?

Her staaer jeg nu! En kronet Betler! Hvad
En pialtet Træl, der skraber Gryden hist
I Stegerset, besidder, blev mig nægtet;
Thi jeg har ingen Fader. Han er dræbt!
Og da han leved, var han død for mig.
(Han stirrer ind paa Liget.)
Hvi vilde Du, som var saa herskesyg,
Ei være Hersker over Sønnens Hierte?
Hvi skulde Døden aabne Dig en Barm,
Hvis Kiærlighed i Livet Du forskiød?
Hvi skulde allerførst mig Mordet lære:
Du var min Fader? Men med røde Runer
Har Morderpilen præget i mit Bryst:
Du var min Fader! og saavist jeg haaber
At nyde hisset Odins stolte Glæde,
Saavist jeg hævne skal din Død, hvis Utgard
Ei skiuler Ophavsmanden med sit Mulm;
Det sværger jeg Dig høit! Ja Du skal hævnes.

Fiølnir.

O at min gamle Herre havde hørt
Sligt Udbrud af sin Søns Hengivenhed!
Ha, skal dog Misforstaaelser og Ondskab
Adskille stedse selv de bedste Hierter?
Ja jeg er vis derpaa, I havde fundet
En Fader i ham, hvis han havde kiendt Jer. —
Men Vee Den, som Forargelsen kom fra.

Svend.

Siig, Gubbe! har Du Ingen mistænkt? Ingen?

Fiølnir.

Mistanken ene fælder ingen Mand;
Dog, Herre! jo; ei blot Mistanken har jeg,
Men meer: Sandsynlighed — og maaskee Vished.

Svend.

Vished?

Fiølnir.

Lad Eders Følge træde bort,
Saa skal jeg tale.

Svend

(byder Drabanterne ved et Vink at forføie sig bort; til Thorvald, som ligeledes vil gaae, siger han):

Bliv, min Ven! for Dig
Har Kongen intet hemmeligt. Tal, Gubbe!

Fiølnir.

Her fandt jeg Kongen i sit Blod i Morges.
Den finske Træl var flygtet. Alle troe,
At han er Morderen; men hvo som kiender
Hans forhen viste Troskab, maa forkaste
Sligt, som den plat urimeligste Gisning.
Hvorledes dette Mord er skeet, — det skiules
I Nattens Mulm; men Herre, Gierningsmanden —
Ham har alt Hævnens vrede Norne røbet.

Svend.

Hvorledes? Tal! Hvem har Du mistænkt? Hvem?

Fiølnir

(tager en Piil frem af sin Barm).

Med denne Piil blev Eders Fader dræbt;
Selv har jeg draget den af Kongens Hierte.

Svend.

O Himmel! den er blodig end.

Fiølnir.

Som Blodet
Beviser Mordet, saa beviser Pilen
Tillige Gierningsmanden. Kiender Du
Den ei, min Herre?

Svend.

Nei! — Jo! — Evige Guder,
Hvad Gisning isner mig?

Fiølnir.

Sikkert Den rette!

Siig Herre! kiender I ei denne Piil?
Hvo skyder med saa tunge, store Pile?

Svend.

Thorvald!

Thorvald.

Min Konge?

Svend.

Nærm Dig! Kiender Du
Den Piil? Tal, Tal!

Thorvald
(betragter den, studser et Øieblik, men giver den derpaa rolig tilbage).

Ja Svend, jeg kiender den.
Den har en Stimand stiaalet ud i Nat
Af Palnatokes Kogger.

Svend (omfavner ham).

O min Ven!
Dig skiænkte Himlen mig til daglig Frelse.
Som før mit Liv, saa har Du reddet atter
Mit Haab, dræbt min Fortvivlelse; Du har
Blot ved et Ord mig andengang befriet
Fra Lænkerne. Ja Thorvald! Du har brudt
Uværdig Mistvivls Slavelænke.

Fiølnir.

Stille!
Lad først mig lukke Døren for den Døde.
Slig Tale kunde reise ham paa Baaren.

Svend.

Hvad siger Du?

Fiølnir.

Jeg siger: Ungdom er
Et Hav, hvis hele Brusen avler — Skum!

Svend.

Ha! Du bebreider mig?

Fiølnir.

Jeg troede nys
At see en Bøggur, snild betænkt paa Hævn,
En Amleth, grublende paa rædsom Straf
For Fadermordet; og nu har et Vindpust
Fra Island kiølet pludselig din Ild,
Og giort dig fra en Løve til et Lam.

Svend.

Slig Skingrund fælder ikke Palnatoke.

Fiølnir.

Det var fra Arildstid et stærkt Beviis
At finde kiendt Mands Vaaben hos den Dræbte.
Han er min Brodersøn; var han uskyldig,
Da maatte Blodets Stemme kalde mig
Til hans Forsvarer, ei hans Avindsmand;
Men Pligt og Troskab overveie Slægtskab;
Her har han myrdet lumskelig min Drot;
Og fra med Iver at bevise Mordet
Skal Intet holde mig.

Svend.

Opdag det først!
I Aften feirer jeg min Faders Gravøl;
Til dette Gilde, kommer alle Kæmper
Og Palnatoke med; er Tallet fuldt,
Da vil jeg lade Pilen vise rundt
Fra Mand til Mand; og Palnatoke maatte
Paa eengang have skiftet reent Natur,
Ifald han skulde nægte sin Bedrift.

Fiølnir.

Det troer jeg selv; hans Dristighed og Hovmod
Er tøileløs. Men, ædle Herre Konge!
Han kommer ei. Han gaaer i Nat til Jomsborg.

Svend.

Hvordan?

Fiølnir (henter et Skiold).

Læs disse Runer, høie Konge!
Dem skrev han paa Heroldens Skiold til Svar.

Svend (læser).

„At Sønnen hædre vil sin Faders Minde,
Bør ei bebreides; at jeg ei kan hædre
Min Avindsmand, at Palnatoke slet
Forstaaer at hykle Følelser, det veed Du;
Desaarsag bliver jeg fra dette Gravøl.
Ei heller har jeg Lyst, at lade Rygtet,
Der gaaer, i Aften komme til Forklaring.
Drik, efter Landets Sæd, din Faders Minni,
Bliv værdig til den Throne, Du besteg,
Og tro med Styrke paa min Ærlighed,
Indtil jeg faaer beviist Dig den! Farvel!"

Fiølnir.

Nu? Er endnu min Gisning Drøm?

Svend.

Ved Odin,
Nei! Han maa komme her i Aften, Fiølnir.

Fiølnir.

Det vil han, hvis Du billiger mit Forslag.

Svend.

Tal!

Fiølnir.

Skriv paa Skiolbet: han maa komme. Skriv:
At Fiendskab bør med Døden være glemt,
Og at den første Danekæmper ei
Maa mangle ved dit første Giestebud;
Skriv: over Dig har Rygtet ingen Magt;
Og at der Intet ymtes skal om Rygtet
Den hele Qvæld. Lov Du ham det, min Herre!
Og Du skal see, han kommer.

Svend.

Vel, det skee!

Thorvald.

Hvorledes? Svend, min Ven! Du vil bedrage,
Vil overvælde lumsk din Fosterfader?

Svend.

Hvis han har overvældet lumskelig
Min egen Fader, — er min Hævn for svar?

Thorvald.

Betænk Dig vel, Kong Svend! der gives tit
Omstændigheder og Forviklinger
I Livet, som man aner ei. Det kunde
Vel hænde sig, at Palnatoke havde
Dræbt Harald, og var endnu brødeløs.

Svend.

Og har han dræbt ham, nu ved Danmarks Rige!
Da skal han bøde for det. Du forsvarer
At dræbe værgeløse Gubber, Thorvald!
Ved Midnat?

Thorvald.

Jeg forsvarer Intet, Svend!
Jeg beder Dig kun, at Du ei skal glemme
Besindigheden, og den Tillid, som
Du est den ædle Palnatoke skyldig.
Hvo stod i Dag paa Thinget mandelig,
Og talde diervt og kæmpende din Sag?
Hvo var den første Aarsag, at Du valgtes
Af Christne som af Hedninger til Konge?

Fiølnir.

Det være kan et Skalkeskiul, som Meget.
Mig farlig var den Mand, hvis jeg var Drot,
Som stifter Riger i mit Land, som søger
At ægge Folket, og som straffer Konger
Paa egen Haand med Døden.

Svend.

Han har Ret!

Fiølnir
(aabner Sovekammerdøren).

Der svømmer Eders Fader i sit Blod!
I svor ved Odin —

Svend.

Kom! Jeg skriver Brevet!
(Han gaaer hurtig bort med Fiølnir.)

Thorvald
(ene, efter et Øieblikks Taushed).

Det havde jeg om Svend, min Ven, ei troet.
Med dette Brev fraskriver Du Dig, Konning!
En vældig Kæmperarm, et trofast Hierte.
Thor bedre Dig! Mig seer Du aldrig mere.
(Han gaaer.)

Palnatokes Huus.

Palnatoke. En Skare Danske.

Formanden.

Ja, Herre! Siællands sydre Deel og Fyen
Har Eder valgt; vi frygter Othos Magt;
Vi mene, til at styre Rigets Roer
I saadan Storm, dertil behøves Mænd,
Ei Ungersvende; da nu Eders Slægt
Er kongelig som Svends, saa byde vi
Den ædle Palnatoke Danmarks Krone.

Palnatoke.

Har I og Eders Venner Tillid til mig?

Formanden.

Det troe vi at bevise med vort Tilbud.

Palnatoke.

Nu saa er Sagen afgiort strax. Gaaer hiem,

Og siger dem, som Eder hid har sendt:
Min Mening var, da jeg knæsatte Svend,
At danne ham til Drot, hvortil han fødtes.
Siig Eders Venner, som har Tillid til mig:
Jeg troer, jeg naaede hvad jeg stræbte til,
Og at jeg har det bedste Haab om Svend.
Fremdeles siger: Svend har ingen Ven
Meer trofast i sit Land, end Palnatoke;
Forkynder dem: Den Mand, som jeg skal agte,
Maa være Kongen tro; og siger dem
Til Slutning: At det Spyd, som vilde støde
Fra Thronen Svend, først maatte bore sig
En blodig Vei igiennem dette Bryst.
Har I forstaaet vel min Mening?

Formanden.

Ganske.

Palnatoke.

Saa gaaer med Fred! Og glemmer ei herefter,
At rolig Troskab og Hengivenhed
Er Undersaattens første Pligt. Farvel!
(De Affendte forføie sig bort.)

Arnoddur
(træder ind med et Skiold, som han rækker Palnatoke).

Dankongen sender Dig et Skiold med Runer.

Palnatoke
(læser det og siger derpaa efterat have betænkt sig et Dieblik, i det han giver ham det tilbage).

Vel! Hils din Herre, siig ham: Jeg skal komme.
(Svenden gaaer.)

Thorvald,
(som har mødt Svenden i Døren, følger ham betænkelig med Dinene og siger derpaa til Palnatoke).

Jarl! tog Du mod Indbydelsen?

Palnatoke.

Ja, Thorvald!

Thorvald.

Det havde jeg ei troet. Jeg var hos Svend,
Da Du afslog det førstegang, og kom
At sige Dig Farvel.

Palnatoke.

Ærlige Thorvald!
Vi vil ei Afskeed tage. Afskeed tyder
Paa lang Fraværelse; men din Erindring
Skal aldrig være skilt fra mig. Vi sees
Desuden, haaber jeg, ret snart igien.

Thorvald.

Nu — derfor raader Guderne. Jeg tvivler!

Palnatoke.

Du tvivler?

Thorvald.

Gode Jarl! Du gaaer til Jomsborg,
Og jeg indskiber mig i Nat til Island;
Den vaade Ægir skiller vidt os ad;
Og om jeg tiere seer den danske Kyst —
Maa Nornen vide.

Palnatoke.

Du forlader Svend?

Thorvald.

Jeg staaer forladt af ham; og skynder mig
Fra disse skumle, kongelige Sale,
Hvor Listen yngler lumsk i hver en Krog,
Tilbage til min tarvelige Hytte.

Palnatoke.

Hvorban skal jeg forstaae din Tale, Ven?
Du est bedrøvet.

Thorvald.

Ja ved Asa Baldur!
Ret inderlig bedrøvet.

Palnatoke.

Ven! hvorfor?

Thorvald.
Jeg smigrer mig dermed, jeg troer, Herr Jarl!
At Du beærer med dit Venskab mig.
Bestandig har Du viist mig sielden Yndest,
Ja selv Tilbøi'lighed, endskiøndt Du est
En vældig Helt, og jeg en ringe Mand.

Palnatoke.
Hvorledes kan en Thorvald tale saa?

Thorvald.
Maa jeg udbede mig en Godhed af Dig,
I Afskedstimens sidste Øieblik?

Palnatoke.
Alt hvad Du vil.

Thorvald.
Vil Palnatoke skiænke
Da Thorvald sin Fortrolighed?

Palnatoke.
Du est
Den værd.

Thorvald.
Saa siig oprigtig, gode Jarl!
Hvorfor afslog Du Kongens første Tilbud,
Og tog imod det andet?

Palnatoke
(betragter ham et Øieblik stivt).
Du har hørt
Et Rygte, Thorvald! Troer Du dette Rygte?

Thorvald.
En ærlig Mand troer ei paa Skvalder.

Palnatoke.
Troer
Vel Thorvald mig istand til denne Daad,
Som Rygtet mig beskylder for?

Thorvald.

Hvorfor ei?

Hvo forudseer vel alle Livets Forhold!

Palnatoke.

Troer Thorvald mig istand til Nidingsværk?

Thorvald.

Ved alle Valhals store Guder: Nei!

Palnatoke
(griber hans Haand).

Ærlige Ven! ja, jeg har dræbt Kong Harald
I Natten med min Piil.

Thorvald.

Det sagde mig
Dit Øie strax.

Palnatoke.

Jeg sad i Hallen her,
Var slumret ind, blev vækket af en Træl,
Som Harald havde sendt at myrde mig.
Det var hans tredie Anslag mod mit Liv!
Et Menneske kun er et Menneske,
Og selv den bedste Helt er intet meer.
Mit Hierte svulmed; jeg greb min Bue,
Jeg fulgte Morderen den skiulte Vei.
Der stod den gamle Synder! Tusind Gange
Han havde været Døden værd. Jeg saae
I Nattens Baggrund Danmark græde Blod
For denne Nidings Skyld. Da forekom
Hans Død mig uopsættelig nødvendig —
Og Pilen fløi fra Strængen i hans Bryst.

Thorvald.

Han vilde skille Dig igien ved Livet?

Palnatoke.

Ja, ved sin Skosvend, ved den finske Træl.

Thorvald.

Harald er falden paa sin egen Gierning.

Palnatoke.

Ved Nornernes Retfærdighed, det et han. —
Men — fromme Thorvald! — da vi er alene, —
Da dog Du ønsker min Fortrolighed; —
Eet — ængster mig just ei, men giør mig dog
Urolig i mit Hierte.

Thorvald.

Hvilket, Herre?

Palnatoke.

Den gamle Synder raabte før sin Død
Paa Tvekamp, fordrede sit Livs Forsvar.
Jeg nægted ham den sidste Tilflugt, Thorvald!

Thorvald (tier).

Palnatoke.

Det var ei Grusomhed! Jeg forudsaae,
Hvorlidet Kampen vilde nytte ham;
Den kunde vorden en Udsmykning, høit
For min Bedrift, ei nogen Hiælp for ham;
Og jeg forsmaaede denne Pyntekaabe.

Thorvald.

Hvad Du har giort, kan ingen Mand fordømme,
Har selv Du til dit eget Forsvar sagt;
Og Nidingsværk med Galde fylde kan
Et Duehierte, meer et Løvebryst.

Palnatoke
(griber pludselig hans Haand og fører ham til en Side).

Og skulde Du nu troe, min ædle Thorvald!
Med Alt, hvad her Du siger til min Trøst,
Med Alt, hvad jeg mig selv bestandig siger —
Saa staaer den røde Skygge for mit Blik,
I Purpurpeld med gyldne Kongekrands
I hver en Krog — og truer med sit Spir.

Thorvald.

I Broder-Purpurblod var Kaaben farvet,
Og Spiret vristet af den Dræbtes Haand.
For øm er din Samvittighed, min Herre!

Palnatoke
(ryster paa Hovedet).

Min Ære var tilforn et speilglat Skiold
Af slebent Staal; — hvor Solens Straale faldt,
Der blinkte den med dobbelt Glands tilbage. —
Nu staaer en Plet af blodig Rust paa Skiolbet;
Jeg gnider den ved Dag, ved Nat — og kan
Ei faae den ud!

Thorvald.

Hugprude Palnatoke!
Naar hørte jeg Dig tale saa?

Palnatoke
(med stigende Følelse).

Ved Thor!
Jeg gav mit Blod, ifald jeg kunde vaske
Rustpletten ud dermed.

Thorvald.

Fat Dig, min Herre!

Palnatoke.

Der gaaer en grusom Frister giennem Livet,
Den styggе Vagnhoft med det krumme Sværd,
Han lokker os, Een meer, en Anden mindre;
Han har sin Fryd af at forvikle Hiertet
I sine Garn. — Maaskee det er en Prøve,
Hvorved de høie Guder vil erfare
Det sande Sindelag. Den, som de gav
En sielden Evne, af en saadan fordre
De ogsaa sielden Kraft og sielden Dyb; —
Og finde de bedragne sig i Haabet,
Da sende de Blodnornen med sit Spyd!

Thorvald.

Ved Odin! Harald har fortient sin Død.

Palnatoke.

Hvi drev min egen Sag mig til hans Drab?

Thorvald.

En menneskelig Drivt, ved alle Guder!

Palnatoke.

Nok, Thorvald! — Jeg har aabnet Dig mit Hierte;
Hvad Du har hørt, faaer Ingen meer at høre.

Thorvald.

Din Tillid og Fortrolighed fortiener
Den inderligste Giengiæld. Palnatoke!
Gaa ei herfra idag til Kongens Gravøl.

Palnatoke.

Og derhen maa jeg, derhen skal jeg just.

Thorvald.

Gaa ei herfra idag til Kongens Gravøl!
Hvad vil Du der? Du har jo selver sagt:
Det er et Minde, som Du ei kan hædre.

Palnatoke.

Jeg gaaer ei did for Haralds Skyld, for Svends;
Han ønsker mit Farvel, før bort jeg reiser,
Vil takke mig personlig for min Iver
Ved Kongevalget.

Thorvald.

Palnatoke, bliv! —
Svend har besluttet at besnære Dig,
Det er den sande Grund til mit Besøg.
Fortumlet ved det pludselige Skifte,
Ved Kongevalget, ved sin Faders Død;
Bevæget ved at see hans Liig; ophidset
Af Fiølnir, har den svage Ungersvend
Forglemt sin Pligt og hvad han skylder Dig.

Palnatoke.

Det veed Du vist?

Thorvald.

Saavist, at jeg bestiger
Endnu i Nat mit Skib og gaaer til Island.

Palnatoke.

Bliv her og følg med mig til Haralds Gravøl!
Did gaaer jeg hen, uagtet alle Farer.
Hvad Du har sagt, har jeg formodet alt.

Thorvald.

Og dog? Dog vil Du gaae?

Palnatoke.

Jeg maa derhen!
Ei min Samvittighed beklemmer mig,
Men dette Mummeskiul. Saalænge jeg
Har levet var jeg min Bedrift bekiendt.
Jeg vil ei flygte som en Rømningsmand;
Jeg tager ærlig Afskeed med Kong Svend.
Vil han Forklaring? vel, da skal han faae den.
Og jeg vil see den Mand, der sig formaster,
At lægge fiendtlig Haand paa Palnatoke.

Thorvald.

Tag i det mindste dine Venner med!

Palnatoke.

Nei. — Denne Sag vedkommer ene mig;
Hvad enkelt Mand har giort, maa enkelt Mand
Forsvare.

Thorvald.

Gode Jarl! jeg kan ei dølge
Dig her min Frygt.

Palnatoke (venlig).

Hvad frygter Thorvald for?
Mit Liv? Det skal jeg jo dog eengang miste.

Min Ro? Den vinder ved det raske Skridt. —
See, Thorvald! jeg vil tilstaae Dig det reentud:
Jeg havde mig en Drøm i Morgenstunden;
Der kom en Mand til mig i Søvne, sagde:
„Endnu i Nat skal denne Regning slettes
Imellem Dig og Svend! Endnu i Nat
Dit Hierte vorder roligt!" — Om han meente
Nu Livets eller Dødens Ro, — det veed
Jeg ei; det ville vi forsøge. — Hvis
Jeg falder — vel! da var det Nornens Vink.
Gaaer jeg derfra — da skal det røde Gienfærd
I Mørket tabe sig med denne Nat,
Og Dagen atter stedse see mig freidig. —
Saa følg mig nu! Jeg gaaer til Haralds Gravøl!
(Han gaaer.)

Thorvald.

O ædle Helt, Du gaaer kun til dit eget.
Men jeg vil redde Dig — Ja! jeg vil ile
Til Stranden ned, vil aabenbare Bue
Forræderiet; han skal komme med
Sit Mandskab Dig til Hiælp. — Jeg gaaer herfra:
Thi falder Palnatoke, falder Svend,
Er lige stor min Sorg og Danmarks Tab.
Farvel, Du skiønne, danske Strand! hvi tvinger
En opbragt, en blodgierrig Norne mig,
At flygte bort paa Nattens sorte Vove,
Til Heklas Snee, fra dine Bøgeskove?
(Han gaaer.)

Kongens Hal.

(Salen er i Baggrunden behængt med sorte Tæpper og Haralds Vaaben. Paa et Bord i Midten staaer et forgyldt Træbilled af Freyrs hellige Galt. Bænke til begge Sider. En dæmpet Sørgemusik begynder, under hvilken **Kæmperne**, vaabenklædte, komme parviis ind og sætte sig om Bordet. I Baggrunden staae Trælle ved Skiænkeborbet med store Miødkruse. Naar Alle ere komne, træder Kong **Svend** ind med **Fiølnir.**)

Svend
(sagte til Fiølnir).

Tallet er fuldt, kun Hovedmanden mangler.
Ifald han kommer ei?

Fiølnir.

Han kommer vist.
Kun frygter jeg hans Følge.

Svend.

Stille, Fiølnir!
Ved Asathor der er han! Uden Følge,
Selv uden Rustning, blot med Sværd og Skiold.

Fiølnir.

Den vrede Norne leder selv hans Fied.

(Musiken begynder igien. Svend sætter sig i Høisædet. Palnatoke ved Bordenden. Under Musiken gaae Trællene omkring og hælde Miød i Kæmpernes Horn.)

Svend
(reiser sig i Høisædet med et sort Oxehorn beslaaet med Sølvringe).

Arnoddur (raaber):

I bolde Kæmper! Svend, vor høie Konning, —
Altfor bedrøvet til at tale selv, —
Forkynder Eder lydt ved sin Herold,
At han vil drikke nu af Sorgens Horn
Sin Faders, Konning Harald Gormsøns Minni.

(Musik igien; Kæmperne reise sig og drikke med, hvorpaa deres Horn atter fyldes.)

Svend
(tager et dobbelt saa stort Drikkehorn af røden Guld; hvorpaa)

Arnoddur (raaber).

I drabelige Kæmper, fromme Hirdmænd!
Nu blotter Eders Hoveder fra Hielmen!
Thi dette Bæger er det hellige Horn
For Asa Bragi, det er Løvtets Bæger.

(Kæmperne blotte deres Hoveder uden at reise sig og sætte Hielmene med et raslende Samslag paa Bordet.)

Fiølnir
(staaer op og raaber):

Jeg, den Afdødes Staller, Merkismand
Og Ven, adspørger Dig, Svend Haraldsøn!
Hvad Løvte giør Du her paa Freiers Galt,
Ved Bragis Bæger, for din Faders Minni?

Svend
(strækker Hornet i den høire Haand høit i Veiret, den venstre lægger han paa Galtens Hoved og siger):

Paa Freiers Galt, ved Asa=Bragis Bæger,
Giør jeg det Løvte, Svend, de Danskes Konning,
At jeg vil hævne strengt min Faders Drab.
Hver Draabe vorde Gift, saafremt jeg svigter!

(Han tømmer Hornet.)

Fiølnir.

Et ærligt Løvte. Guderne har hørt det.
I Kæmper, drikker til Bekræftelse!

(Kæmperne reise sig og drikke; derpaa sætte de sig igien og tage deres Hielme paa. Der stødes i Lurer.)

Arnoddur
(træder frem med Sværd og Skiold, slaaer tre Gange paa Skioldet og raaber):

Høit efter gammel Skik adspørger Kongen:
Om Ingen har Beviis mod Morderen?
Hvo Noget har, han træde frem som Vidne.

Fiølnir
(reiser sig og tager Pilen frem).

Jeg, Fiølnir, har Beviis mod Morderen.

Med denne Piil er Harald Gormsøn dræbt;
Selv har jeg draget den af Kongens Hierte.

Svend
(til Arnoddur).

Tag denne Piil! Bring den om Bordet! Spørg,
Om Nogen kiender den og veed dens Eier.

Arnoddur
(gaaer med Pilen i den ene og en Vorkierte i den anden Haand Bordet om fra Mand til Mand, og spørger den Første)

Dankæmpe, kiendes Du ved Pilen?

Kæmpen.

Nei.

(Derpaa siger han til Enhver „Du?“ og faaer „Nei“ til Svar, indtil han kommer til Palnatoke, som svarer „Ja“.)

Svend
(reiser sig opbragt).

Hvordan? Du kiender den?

Palnatoke (rolig).

Hvi skulde jeg
Ei kiendes ved min egen Piil?

Svend.

Hvor skiltes
Du ved den sidst?

Palnatoke.

Ifald Du endelig
Vil vide det, min Fostersøn! da skiltes
Jeg ved den sidst paa Buestrængen, da
Jeg skiød din Fader tvers igiennem Hiertet.

Svend.

Staaer op nu alle Mand og griber ham!
Thi nu er Huldskab, nu er Venskab brudt.

Fiølnir.

Op griber ham! Jeg være skal den Første.

Palnatoke

(drager sit Sværd og støder ham ned).

Du være skal den Første, gamle Niding!
Der styrter ned til Hel; og saa skal Hver,
Der vover sig et Skridt mig nærmere.

(Han slaaer Sværdshialtet imod Bordet, saa det runger i Salen.)

Rolig i Hallen her! Ved Asathor!
Den mindste Mine til at røre mig,
Den koster Eders Hierteblod.

(Til Svend)

Grønskolling!
Du vil forgribe fræk Dig paa en Helt?
Hvo lærte Dig, Hvo lærte Eder alle,
Glathagede! med Mod at føre Sværdet?
Hvo førte seierrigt mod Fienden Jer?
Hvo tugted Eder op til Danekæmper?
Jeg, Palnatoke! Og nu kan I troe,
At Eders Fader, Lærer, er en Niding?
Nu kan I troe, at Palnatoke har
Vanæret sit berømmelige Navn?
Ved Danmarks Hæder! Valhals Guder rødme!
De skamme sig ved Eders Trællesind.

(Kæmperne stikke skamfulde deres Sværd i Skederne, og sætte sig tause.)

Palnatoke (til Svend).

Jeg kunde gaae, behøved ei at giøre
Dig Regnskab for min Daad; men jeg er kommen
Afsked at tage som en ærlig Mand.
Din Fader har jeg dræbt, fordi han var
En Niding, Døden værdig, Landets Fiende.
Meer vil jeg ikke sige til mit Forsvar.
Den onde Gubbe tvang mig til sit Drab.
Farvel! Jeg gaaer herfra til Usedom.
Hvis Du vil hævne Dig, da træf mig snart

I Østersøen med din Flaade; men
Vanær Dig ei, og løn ei Den med Lumskhed,
Der meer din Fader var, end Den, Du hævner.
Jeg gaaer herfra saa rolig som jeg kom.
Hvo vover sig til at forfølge mig?
Hvis jeg har overilet mig og feilet —
Det er en Sag, som Guderne maae dømme, —
Ei Mennesket. — I kan ei fælde mig!
(Han gaaer.)

Svend.

O han er stor! Jeg har fornærmet ham.
Hvo handler saa? Hvo viser slig en Kraft?
Naar kun han taler, maa han troes, beundres.
Ja, jeg vil møde Dig i Østersøen,
Og bøde for mit overilte Løvte.
(Til sine Kæmper)
Gaaer bort med dette Liig! Han faldt retfærdigt;
Thi han har ægget mig mod min Velgiører.

(Kæmperne gaae med Fiølnirs Liig. Svend staaer alene og støtter sig til sit Sværd, hensiunken i Bedrøvelse; pludselig hører man Sværdeklirren og Kamp bag Skuepladsen.)

Bue

(styrter ind med en Flok Jomsborgere, bleg i Ansigtet med funklende Øine; han har Bærsærkegang, løber rasende mod Svend med opløftet Sværd, og raaber):
Du! Du har dræbt ham, Niding! Du skal døe!

Svend

(sætter sig til Modværge).
Fat Dig! Din Høvding gik herfra med Fred.

Bue.

Til Gravens Fred! Men Du skal bøde for det.
(De kæmpe.)

Svend (raaber):

Det var ei Palnatokes Liig, men Fiølnirs!

Bue.

Til Hel, til Hel, Du Niding! Styrt til Hel!

(Svend snubler, Bue sætter ham Sværdet for Brystet.)

Palnatoke

(styrter i det samme ind, griber Bue i Halskraven, kaster ham tilside og raaber opbragt):

Affindige Forræder! vil Du myrde
Din Konge? Raser Du? Du være vil
En Kongemorder?

Bue

(ude af sig selv).

Kongemorder? ha!
Det var da Takken for min Troskab til Dig?
En Kongemorder? Du est Kongemorder,
Og ikke jeg. Der, — der har Du din Straf!

(Han render Palnatoke sit Sværd giennem Livet.)

Palnatoke (falder).

O hellige Guder! Mægtige Forsete!

(Bue klemmes mellem Skiolde. Palnatoke bringes i en Stol.)

Sigvald

(til Jomsborgerne).

Lad først ham komme til Besindigheden!
Bevidst først skal han bøde for sit Mord.

Palnatoke

(raaber med sine sidste Kræfter).

Jeg byder Eder, Jomsborgs Helte! hører
Mit sidste Bud: Bue skal nyde Livet!

Bue

(kommer til sig selv igien, han drager et dybt Suk, stirrer paa Palnatoke og siger):

Hvad har jeg giort?

Palnatoke

(venlig og mat).

Bue har Intet giort!
Du var et Værktøi kun i Skiæbnens Haand.

Bue
(sætter sig Sværdet for Brystet).
Jeg følger med.

Palnatoke.
Hvis jeg skal døe med Ro,
Da maa Du sværge mig, at Du vil leve.

Bue
(kaster sig paa Knæe, græder og kysser hans Hænder).
O Palnatoke! Valhals evige Guder!
Dig, som jeg elskte meer end Alt i Verden!

Palnatoke
(lægger sin Haand paa hans Hoved).
Nornen harført din Haand, Du est uskyldig! —
Det er forbi. — Hør mig, før Døden slutter
De blege Læber: Lev! og smyk dit Nord
Fremdeles med din Heltekraft. — Gaaer, Brødre,
Med Fred herfra! — Gaaer! — Taler ei et Ord!
Henter en Baar af sammenbundne Spyd,
Og bringer mig paa Skibet ud, og fører
Mit Legeme til Jomsborg! Jorder mig
Paa Torvet! Sætter ved min Grav en Steen;
Og sværger der ved Thor, at I vil hævde
Det gamle Danmarks Hæder og dets Kraft.
Det var mig ei bestemt at følge med.
Sigvald er viis, han være Høvding Jer
I Freden; Bue stærk, han fører Jer til Seier
I Krigen —
(Bue vil tale, Palnatoke siger)
Stille! Stille! Døden kommer.
Hvor er min Palnir?

Sigvald.
Ak! han drog til Samsø.

Palnatoke.
Jeg havde gierne seet min Søn end eengang —
Siig ham, han hilse skal sin Moder, — Broder!

Gaaer! Lad mig døe i Ro. Den som i Livet
Har elsket mig, han vandre taus herfra.

(Bue gaaer hulkende bort med Hænderne for Øinene. Alle Kæmperne følge ham stumme i den høieste Bedrøvelse. Stilhed.)

Svend
(nærmer sig skiælvende og siger med sagte Røst).

Tilgiv mig, Fosterfader! Hvis Du lever
Endnu — Tilgiv den altfor svage Svend!
(Han knæler.)

Palnatoke
(rækker ham mat sin Haand).

Selv Mænd kan feile, Svend! det har vi seet,
Hvor meget meer en Yngling! Jeg tilgiver
Dig Alt, min Søn.

Svend.

Og ved din hellige Død!
Din Fostersøn skal vorde værd sin Fader.
Mod dine Venner strider jeg kun slet —
Jomsborg vil tugte mig; men lad den det!
Naar Svend har staaet ud sin Straf, da skal
Han vise sig som Palnatokes Fostre.

Palnatoke
(reiser sig pludselig overende, strækker sine Arme ud og raaber glad med høi Røst):

Tak Bue! Tak! Der svandt den røde Skygge —
Du har udvasket Pletten paa mit Skiold.
(Han falder tilbage og døer.)

ER

ER

